

உ
சிவமயம்

மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள்

அருளிய

திருவாசகம்
திருக்கோவையார்

வெளியீடு:

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்

தெல்லிப்பழை

கிடைக்க

உ
சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மானிக்கவாசகர் சுவாமிகள்

அருளிய

திருவாசகம் திருக்கோவையார்

வெளியீடு:

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்

தெல்லிப்பழை - இலங்கை

SRI DURGADEVI DEVASTHANAM

TELLIPPALAI - SRI LANKA.

T.P NO. 0213213151 / 0212241909

e-mail: thurkaiammantemple@gmail.com

20-06-2013

உ
சிவமயம்

இத்திருமுறை மலரினை அன்னைக்கு காணிக்கை செய்கிறோம்

சிவத்தமிழ்ச்செல்வி, அன்னை, கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி
(முன்னாள் தலைவர், ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம், தெல்லிப்பழை)

- * வாயாரப் பாடி வாழ்நாள் முழுவதும் திருமுறைக்கு மதிப்புக் கொடுத்த அன்னை.
- * திருமுறை மடம் கட்டுவித்து தினமும் நால்வருக்கு திருவமுது படைத்த திருமுறைச் செல்வி.
- * காலமெல்லாம் திருமுறைச் செல்வம் காத்திடுவீர் என்ற கட்டளையைப் பிறப்பித்த தெய்வத்திருமகள்

உங்கள் திருவடி போற்றுகிறோம்.

நிர்வாக சபை

ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,
தெல்லிப்பழை.

2013

வெளியீட்டுரை

“ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி

உலப்பிலா ஆனந்தமாக்குவது” அருள் ஞான நூல்கள்.

சிவப்பரம்பொருளின் திருவருளை எடுத்துரைக்கும் தெய்வீக நூல் திருவாசகம். திருவாசகத்திற்குருகாதார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார் என்பது ஆன்றோர் மொழி. மணிவாசகப் பெருமான் அருளிய திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும் சைவத் தமிழர்களின் தெய்வீகச் சொத்துக்களென்றால் மிகையாகாது. திருவாசகப் பாடல் அனைத்தும் சிவபுராணம் என பண்டிதமணி திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். முந்தைய வினை முழுதும் ஓய்வதற்கு சிந்தையை சிவன்பால் திருப்ப வேண்டும். திருவாசகம் சிந்தையை செப்பனிடும் அருமருந்து. திருவாசகத்தில் இல்லாதவொன்று ஏதுமில்லை. இவ்வுண்மையை அனைவரும் உணரவேண்டும். அஞ்ஞான இருளை அகற்றி மெஞ்ஞான அறிவைத் தரும் திருவாசகத்தை பதிப்பித்து வெளியிடும் வாய்ப்பு எமக்கும் கிட்டியுள்ளது.

எங்கள் தேவஸ்தானத்தின் பெருந்தலைவராகவும் உலகமறிந்த ஆன்மீக அன்னையாகவும் விளங்கியவர் அன்னை சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள். இப் பெருந்தகையின் ஐந்தாவது குருபூசை நினைவாக திருவாசகத்தையும், திருக்கோவையாரையும் வெளியிடும் புண்ணியம் பெரும் புண்ணியமெனக் கருதுகிறோம். தன் வாழ்நாள் முழுவதும் திருமுறைகளை உயிராக மதித்தவர் அம்மையார் அவர்கள். இமைப்பொழுதும் திருவாசகத்தை உச்சரித்தவர். திருமுறைகள்மீது கொண்ட பக்தியால் திருமுறை மடம் அமைத்து தினமும் திருவமுது படைத்தவர். ஆர்த்த பிறவித்துயர் களைவதற்கு அருமருந்தாகிய திருவாசகத்தை ஒதி உணருங்கள் என ஓயாமல் உச்சரித்தவர்.

அம்மையாரது திருவாசக ஆற்றலைக் கண்டு திருவாசகக் கொண்டல் என்றும், திருமுறைச் செல்வி என்றும் சான்றோர் விருது வழங்கிக் கௌரவித்தனர். திருவாசகம், திருக்கோவையார் தொடர்பாக பல நூறு சமய பிரசங்கங்களை எம்மண்ணிலும், பிற தேசத்திலும் உரையாற்றி பெருமை பெற்றவர் அம்மையார் அவர்கள். ஆண்டுதோறும் அம்மையார் நினைவாக திருமுறைச் செல்வங்களை எமது தேவஸ்தானம் வெளியிட்டு வருகிறது. அவ்வகையில் இவ்வாண்டு திருவாசகம், திருக்கோவையார் இரண்டையும் உள்ளடக்கி வெளியிட்டு திருக்கோவில்களுக்கும், சமய நிறுவனங்களுக்கும் இலவசமாகவும், பிறர்க்கு பதிப்பித்தல் செலவை மட்டும் பெற்று வழங்கத் தீர்மானித்துள்ளோம்.

திருவாசகத்தின் சிறப்பை உணர்ந்து கற்றவர்கள் சிவகதியடைவர் என்பது தெளிவு. ஈழத்திருநாட்டில் திருவாசகத்தை பேணும் பண்பாடு காலங் காலமாகத் தொடர்கிறது படிப்பறிவு குறைந்த பாமர மக்களிடத்தில் கூட

திருவாசகம் பற்றிய உணர்வு இருந்தது. திருக்கோவில்களில் மட்டுமன்றி இல்லங்களில் நடைபெறும் கிரியைகளில் திருவாசகம் பாடும் மரபு தொடர்கின்றது. நல்லைநகர் நாவலர் பெருமான் சைவத் தமிழர்களுக்கென பாடசாலைகள் அமைக்கும் மரபினை உருவாக்கினார். பாடசாலைகளில் வெள்ளிக்கிழமைப் பிரார்த்தனையின்போது திருவாசகத்தின் முதற் பகுதியான சிவபுராணத்தை பாடும் பழக்கத்தை உருவாக்கினார். இத்தெய்வீகப் பண்பாடு நிலைபெற்றுவிட்டது. திருவாசகத்திற்குப் பலர் உரை எழுதினர். ஈழத்திருநாட்டில் காரைநகர் பண்டிதர் சு. அருளம்பலவாணர் அவர்கள் எழுதிய உரையும் பேரறிஞர் நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் எழுதிய உரையும் சிறப்புப் பெற்றது. சைவ சித்தாந்த தத்துவத்தைக் கற்பவர்கள் மணிவாசகரின் திருவாசகத்தை முதலில் கற்பது பயன் அதிகமென ஏழாலை பண்டிதர் கலாநிதி கந்தையா அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். எல்லாத் தத்துவங்களையும் உணர்த்துகின்ற சக்தி திருவாசகத்திற்கு உண்டு. திருவாசகம் பாடிய மணிவாசகரை பாவை பாடிய வாயால் கோவை பாடுக! எனச் சிவபெருமானே திருக்கோவையார் பாடுவதற்கு வித்திட்டார் எனக் கூறும் வழக்கம் உண்டு. திருவாசகத்தின் சிறப்பை,

“போதலர்ந்து தேன் சொரியும் பொன்னம் பலத்திலுறை
வாதவூர் எங்கோமான் வாசகத்தை - ஓதிப்
பிறவிப் பிணி நீங்கிப் பேரின்ப வெள்ளச்
செறிவுக்குள் செல்வர் சிறந்து”

என்ற சிந்தனையைக் கருத்திற் கொண்டு திருவாசகத்தை அனைவரும் பாடிப் பயன் பெற வேண்டும். திருக்கோவையாரின் சிறப்பினை திருமுறைகளை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி அவர்கள் பின்வருமாறு சிறப்பித்துக் கூறினார்.

“திருவாசகத்தினின் முற்றுணந்தோனை வண்டில்லை மன்னைத்
திருவாதவூர்ச் சிவபாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலம்
பொருளார்தரு திருக்கோவை கண்டேயு மற்றப் பொருளைத்
தெருளாத வுள்ளத்தவர் கலிபாடிச் சிரிப்பிப்பரே” என உணர்த்தும்
பாடல் திருக்கோவையாரைக் கற்கத் தூண்டுகிறது.

திருவாசகம், திருக்கோவையார் நூலை வெளியிடுவதற்கு உதவிய அனுஷ் பிறின்டர்ஸ் நிறுவனருக்கும் எழுத்துப் பிழைகளை திருத்தியுதவிய திரு. சு. ஏழார்நாயகம் (உபதனாதிக்காரியும் இளைப்பாறிய நிர்வாக உத்தியோகத்தர்) அவர்கட்கும் சிவத்திரு சண்முகவடிவேல் ஐயா அவர்கட்கும் மனமார்ந்த நன்றிகளை சமர்ப்பித்து வெளியீட்டுரையை நிறைவு செய்கின்றேன்.

கலாநிதி ஆறு. திருமுருகன்
தலைவர்,
ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,
தெல்லிப்பழை, இலங்கை.

மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள்
அருளிச் செய்த

திருவாசகம்

51 பதிகங்கள் - 656 பாடல்கள்

உள்ளுறை

1. சிவபுராணம்	1	27. புணர்ச்சிப்பத்து	126
2. கீர்த்தித் திருஅகவல்	5	28. வாழாப்பத்து	129
3. திருஅண்டப்பகுதி	10	29. அருள்பத்து	132
4. போற்றித் திருஅகவல்	16	30. திருக்கழுக்குன்ற பதிகம்	135
5. திருச்சதகம்	23	31. கண்டபத்து	137
6. நீத்தல் விண்ணப்பம்	51	32. பிரார்த்தனைப்பத்து	139
7. திருவெம்பாவை	64	33. குழைத்த பத்து	142
8. திரு அம்மானை	70	34. உயிர் உண்ணிப் பத்து	145
9. திருப்பொற்கண்ணம்	74	35. அச்சப்பத்து	147
10. திருக்கோத்தும்பி	80	36. திருப்பாண்டிப் பதிகம்	150
11. திருத்தெள்ளேணம்	83	37. பிடித்த பத்து	153
12. திருச்சாழல்	86	38. திரு ஏசறவு	156
13. திருப்புவல்லி	89	39. திருப்புலம்பல்	158
14. திருஉந்தியார்	92	40. குலாப்பத்து	159
15. திருத்தோள்நோக்கம்	95	41. அற்புதப்பத்து	161
16. திருப்பொன்னாசல்	98	42. சென்னிப்பத்து	164
17. அன்னைப்பத்து	100	43. திருவார்த்தை	167
18. குயில்பத்து	102	44. எண்ணப்பதிகம்	170
19. திருத்தசாங்கம்	104	45. யாத்திரைப்பத்து	172
20. திருப்பள்ளி எழுச்சி	106	46. திருப்படைஎழுச்சி	175
21. கோயில் மூத்த		47. திருவெண்பா	176
திருப்பதிகம்	109	48. பண்டு ஆய நான்மறை	178
22. கோயில் திருப்பதிகம்	112	49. திருப்படை ஆட்சி	180
23. செத்திலாப்பத்து	115	50. ஆனந்த மாலை	183
24. அடைக்கலப்பத்து	118	51. அச்சோப் பதிகம்	185
25. ஆசைப்பத்து	120		
26. அதிசயப்பத்து	123	பாட்டு முதற்குறிப்பு	
		அகராதி	187

திருவாசகம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

1. சிவபுராணம்

சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை

(சிவபெருமானின் பெருமையும், உயிர்களை அவன் ஆட்கொள்ளும் விதமும்)

கலிவெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

நமச்சிவாய வாழ்க! நாதன்தாள் வாழ்க!
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க!
ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க!

5. ஏகன், அநேகன், இறைவன் அடி வாழ்க,
வேகம் கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடி வெல்க!
பிறப்பு அறுக்கும் பிஞ்ஞகன் தன் பெய்-கழல்கள் வெல்க!
புறத்தார்க்குச் சேயோன்-தன் பூம்கழல்கள் வெல்க!
கரம் குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க!
10. சிரம் குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க!
ஈசன் அடிபோற்றி! எந்தை அடிபோற்றி!
தேசன் அடிபோற்றி! சிவன் சேவடிபோற்றி!
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி!
மாயப்பிறப்பு அறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி!
15. சீர்ஆர் பெருந்துறை நம்தேவன் அடிபோற்றி!
ஆராத இன்பம் அருளும் மலை போற்றி!
சிவன், அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்,
அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கி,
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணம் தன்னை,

20. முந்தை வினையுமுதும் ஓய, உரைப்பன் யான்
கண்ணுதலான் தன் கருணைக்கண் காட்டவந்து எய்தி
எண்ணுதற்கு எட்டா எழில் ஆர் கழல் இறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து, மிக்காய், விளங்கு ஒளியாய்,
எண்ணிறைந்து எல்லை இலாதானே! நின் பெரும் சீர்,
25. பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்று அறியேன்
புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்;
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
30. செல்லாஅ நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யே உன் பொன் அடிகள் கண்டு இன்று வீடு உற்றேன்
உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்காரம் ஆய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
35. ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே!
வெய்யாய் தணியாய்! இயமானன் ஆம்விமலா!
பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல, வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி, மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே!
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே!
40. அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே!
ஆக்கம், அளவிறுதி, இல்லாய்! அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய், காப்பாய், அழிப்பாய், அருள்தருவாய்
போக்குவாய், என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
நாற்றத்தின் நேரியாய்! சேயாய்! நணியானே!
45. மாற்றம் மனம், கழிய நின்ற மறையோனே!
கறந்தபால் கன்னலொடு, நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று,
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்!
நிறங்களோ ரைந்துடையாய்! விண்ணோர்க் கேட்பத

50. மறைந்து இருந்தாய், எம்பெருமான்! வல்வினையேன் தன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை,
அறம், பாவம், என்னும் அரும் கயிற்றால் கட்டி,
புறம்தோல்போர்த்து எங்கும் புழு அழுக்கு மூடி,
மலம்சோரும் ஒன்பது வாயில் குடிலை
55. மலங்கப், புலன் ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய,
விலங்கு மனத்தால் விமலா! உனக்குக்
கலந்த அன்பு ஆகிக், கசிந்துஉள் உருகும்
நலம்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி,
நிலம்தன்மேல் வந்தருளி, நீள்கழல்கள் காட்டி
60. நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்கு,
தாயிற் சிறந்த தயாஆவான தத்துவனே!
மாசு அற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே!
தேசனே! தேன்ஆர் அமுதே! சிவபுரனே
பாசம்ஆம் பற்று அறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
65. நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சம், கெட,
பேராது நின்ற பெரும்கருணைப் பேர் ஆறே
ஆரா அமுதே! அளவு இலாப் பெம்மானே!
ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே!
நீராய் உருக்கி என் ஆர்உயிர் ஆய் நின்றானே!
70. இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே!
அன்பருக்கு அன்பனே! யாவையும்ஆய் அல்லையும் ஆம்,
சோதியனே! துன்இருளே தோன்றாப் பெருமையனே!
ஆதியனே! அந்தம் நடு ஆகி அல்லானே!
ஈர்த்து எதென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே!
75. கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தால் கொண்டுஉணர்வார் தம்கருத்தின்
நோக்கு அரிய நோக்கே! நுணுக்குரிய நுண்உணர்வே!
போக்கும், வரவும், புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே!
காக்கும் எம் காவலனே! காண்பு அரிய பேர் ஒளியே!
ஆற்று இன்ப வெள்ளமே! அத்தா! மிக்காய் நின்ற

80. தோற்றச் சுடர்ஒளி ஆய், சொல்லாத நுண்உணர்வுஆய்
மாற்றம்ஆம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்து, அறிவு ஆம்
தேற்றனே! தேற்றத் தெளிவே! என் சிந்தனையுள்
ஊற்று ஆன உண்ஆர்அமுதே! உடையானே!
வேற்று விகார விடக்கு உடம்பின் உள்கிடப்ப
85. ஆற்றேன் எம் ஐயா! அரனே! ஓ! என்று என்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து, பொய்கெட்டு மெய்ஆனார்,
மீட்டு இங்குவந்து, வினைப்பிறவி சாராமே,
கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே!
நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்று ஆடும் நாதனே!
90. தில்லையுள் கூத்தனே! தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லல் பிறவி அறுப்பானே! ஓ! என்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவன் அடக்கீழ்
95. பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

2. கீர்த்தித் திருஅகவல்

சிவனது திருவருட் புகழ்ச்சி முறைமை
(சிவபெருமானின் அருட் செயல்கள்)

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி
பல் உயிர் எல்லாம் பயின்றனன் ஆகி,
எண் இல் பல் குணம் எழில் பெற விளங்கி,
மண்ணும் விண்ணும் வானோர் உலகும்,

5. துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்,
என்னுடை இருளை ஏறத் துரந்தும்,
அடியார் உள்ளத்து அன்பு மீதூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையும் சிறப்பும்
மன்னும் மாமலை மகேந்திரம் அதனில்
10. சொன்ன ஆகமம் தோற்றிவித் தருளியும்;
கல்லா டத்துக் கலந்து, இனிது அருளி,
நல்லானோடு நயப்புறவு எய்தியும்;
பஞ்சப் பள்ளியில் பால்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சாது ஈண்டும் இன் அருள் விளைத்தும்;
15. கிராத வேடமொடு கிஞ்சக வாயவள்
விராவு கொங்கை நல் தடம் படிந்தும்;
கேவேடர் ஆகி, கெளிநு அது படுத்தும்;
மாவேட்டு ஆகிய ஆகமம் வாங்கியும்;
மற்று, அவை தம்மை மகேந்திரத்து இருந்து
20. உற்ற ஐம்முகங்களால் பணித்தருளியும்;
நந்தம்பாடியில் நான்மறையோன் ஆய்,
அந்தம்இல் ஆரியன்ஆய், அமர்ந்தருளியும்;
வேறு வேறு உருவம், வேறு வேறு இயற்கையும்
நூறு நூறு ஆயிரம் இயல்பினது ஆகி,

25. ஏறுஉடை ஈசன், இப்புவனியை உய்யக்,
 கூறுஉடை மங்கையும் தானும் வந்தருளிக்,
 குதிரையைக் கொண்டு, குடநாடு அதன்மிசைக்,
 சதுர்பட, சாத்து, ஆய், தான் எழுந்தருளியும்;
 வேலம்புத்தூர் விட்டேறு அருளி,
30. கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்;
 தர்ப்பணம் அதனில் சாந்தம் புத்தூர்
 வில்பொரு வேடற்கு ஈந்த விளைவும்;
 மொக்கணி அருளிய முழுத்தழல் மேனி
 சொக்கு அது ஆகக் காட்டிய தொன்மையும்;
35. அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறி ஒண்ணான்
 நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்;
 ஆண்டு கொண்டருள அழகுஉறு திருவடி
 பாண்டியன் தனக்குப்பரிமா விற்று,
 ஈண்டு கனகம் இசையப் பெறாஅது
40. ஆண்டான் எம்கோன் அருள்வழி இருப்ப,
 தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்;
 அந்தணன் ஆகி, ஆண்டு கொண்டருளி,
 இந்திர ஞாலம் காட்டிய இயல்பும்;
 மதுரைப் பெருநல் மாநகர் இருந்து,
45. குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும்;
 ஆங்கு, அது தன்னில், அடியவட்கு ஆக,
 பாங்கு ஆய் மண் சுமந்தருளிய பரிசும்;
 உத்தர கோச மங்கையுள் இருந்து,
 வித்தக வேடம் காட்டிய இயல்பும்;
50. பூவணம் அதனில் பொலிந்து, இனிது அருளி
 தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்;
 வாதவூரினில் வந்து, இனிது அருளி,
 பாதச் சிலம்பு ஒலி காட்டிய பண்பும்;
 திருஆர் பெருந்துறைச் செல்வன் ஆகி;
55. கருஆர் சோதியில் கரந்த கள்ளமும்;
 பூவலம் அதனில் பொலிந்து, இனிது அருளி,

பாவம் நாசம் ஆக்கிய பரிசும்;
தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம் பெற வைத்து,
நல் நீர்ச் சேவகன் ஆகிய நன்மையும்;

60. விருந்தினன் ஆகி, வெண்காடு அதனில்,
குருந்தின்கீழ், அன்று இருந்த கொள்கையும்;
பட்டமங்கையில் பாங்காய் இருந்து, அங்கு
அட்டமா சித்தி அருளிய அதுவும்;
வேடுவன் ஆகி, வேண்டு உருக்கொண்டு,
65. காடு அது தன்னில், கரந்த கள்ளமும்;
மெய்க் காட்டிட்டு; வேண்டு உருக்கொண்டு,
தக்கான் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும்;
ஒரியூரில் உகந்து, இனிது அருளி,
பார் இரும் பாலகன் ஆகிய பரிசும்;
70. பாண்டுர் தன்னில் ஈண்ட இருந்தும்
தேவூர்த் தென்பால் திகழ்தரு தீவில்
கோஆர் கோலம் கொண்ட கொள்கையும்;
தேன் அமர் சோலைத் திருவாரூரில்
ஞானம் தன்னை நல்கிய நன்மையும்;
75. இடைமருது அதனில் ஈண்ட இருந்து
படிமப் பாதம் வைத்த அப் பரிசும்;
ஏகம்பத்தில் இயல்பாய் இருந்து,
பாகம் பெண்ணோடு ஆயின பரிசும்;
திருவாஞ்சியத்தில் சீர்பெற இருந்து,
80. மரு ஆர் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்
சேவகன் ஆகி, திண்சிலை ஏந்தி,
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்;
கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்;
ஈங்கோய் மலையில் எழில் அது காட்டியும்;
85. ஐயாறு அதனில் சைவன் ஆகியும்;
துருத்தி தன்னில் அருத்தியோடு இருந்தும்;
திருப்பனையூரில் விருப்பன் ஆகியும்;

கழுமலம் அதனில் காட்சி கொடுத்தும்;
கழுக்குன்று அதனில் வழக்காது இருந்தும்

90. புறம் பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும்;
குற்றாலத்துக் குறியாய் இருந்தும்;
அந்தம்இல் பெருமை அழல் உருக் கரந்து,
சந்தர வேடத்து ஒரு முதல் உருவுகொண்டு
இந்திர ஞாலம் போல வந்தருளி,
95. எவ்வைர் தன்மையும் தன்வயின் படுத்து,
தானே ஆகிய தயாபரன் எம்இறை
சந்திர தீபத்து, சாத்திரன் ஆகி;
அந்தரத்து இழிந்து வந்து, அழகு அமர் பாலையுள்
சந்தரத் தன்மையொடு துதைந்து இருந் தருளியும்
100. மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்,
அந்தம் இல் பெருமை அருள்உடை அண்ணல்,
எத்தமை ஆண்ட பரிசு அது பகரின்
ஆற்றல் அது உடை அழகு அமர் திருஉரு,
நீற்றுக்கோடி நிமிர்ந்து, காட்டியும்;
105. ஊனம் தன்னை ஒருங்கு உடன் அறுக்கும்
ஆனந்தம்மே, ஆறா அருளியும்;
மாதில் கூறுஉடை மாப்பெரும் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவம்,
அழுக்கு அடையாமல் ஆண்டுகொண்டு அருள்பவன்
110. கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண்டு அருளியும்;
மூலம் ஆகிய மும்மலம் அறுக்கும்,
தூயமேனிச், சுடர்விடு சோதி
காதலன் ஆகிக், கழுநீர் மாலை
ஏல் உடைத்து ஆக, எழில்பெற, அணிந்தும்,
115. அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறியாதவன்
பரிமாவின் மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்;
மீண்டு வாராவழி அருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி ஆகவும்,
பத்தி செய் அடியரைப் பரம்பரத்து உய்ப்பவன்

120. உத்தரகோச மங்கைஊர் ஆகவும்,
ஆதி மூர்த்திகட்கு அருள்புரிந் தருளிய
தேவ தேவன் திருப்பெயர் ஆகவும்,
இருள் கடிந்து அருளிய இன்ப ஊர்தி
அருளிய பெருமை அருள்மலை ஆகவும்,
125. எப்பெரும் தன்மையும், எவ்வெர் திறமும்,
அப்பரிசு அதனால் ஆண்டு கொண்டருளி;
நாயினேனை நலம் மலி தில்லையுள்,
கோலம் ஆர்தரு பொதுவினில், 'வருக' என,
ஏல என்னை ஈங்கு ஒழித்தருளி;
130. அன்றுஉடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலந் தருளியும்
எய்தவந் திலாதார் எரியில் பாயவும்
மால் அது ஆகி மயக்க மெய்தியும்
பூதலம் அதனில் புரண்டுவீழ்ந்து அலறியும்
135. கால் விசைத்து ஓடிக், கடல்புக மண்டி,
'நாத! நாத!' என்ற அழுது அரற்றி
பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்;
'பதஞ்சலிக்கு அருளிய பரம நாடக' என்று
இதம் சலிப்பு எய்த நின்று ஏங்கினர் ஏங்கவும்;
140. எழில் பெறும் இமயத்து இயல்பு உடை அம்பொன்
பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில், நடம்நவில்
கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்கு,
அருளிய திருமுகத்து, அழகுஉறு சிறுநகை,
இறைவன், ஈண்டிய அடியவரோடும்,
பொலிதரு புலியூர்ப்புக்கு, இனிது அருளினன்
'ஒளிதரு கைலை' உயர்கிழ வோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

3. திருஅண்டப் பகுதி

சிவனது தூலகூக்குமத்தை வியந்தது
(சிவபெருமான் இல்லாத இடம் எல்லை என்பதை விளக்குவது)

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்,
அளப்பு அரும் தன்மை, வளப் பெரும் காட்சி
ஒன்றனுக்கு ஒன்று நின் றெழில்பகரின்
நூற்று ஒரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன;

5. இல்நுழை கதிரின் துன்அணுப் புரைய,
சிறிய ஆகப் பெரியோன், தெரியின்,
வேதியன் தொகையொடு மாலவன் மிகுதியும்,
தோற்றமும், சிறப்பும், ஈற்றொடு புணரிய
மாப் பேர் ஊழியும், நீக்கமும் நிலையும்,
10. குக்கமொடு, தூலத்துச், குறை மாருதத்து
எறியது வளியின்
கொட்கப் பெயர்க்கும் குழகன்; முழுவதும்
படைப்போன் படைக்கும் பழையோன்; படைத்தவை
காப்போன் காக்கும் கடவுள்; காப்பவை
15. கரப்போன்; கரப்பவை கருதாக்
கருத்துடைக் கடவுள்; திருத்தகும்
அறுவகைச் சமயத்து அறுவகை யோர்க்கும்
வீடு பேறு ஆய், நின்ற விண்ணோர் பகுதி
கீடம் புரையும் கிழவோன்; நாள் தொறும்
20. அருக்கனில் சோதி அமைத்தோன் திருத்தகு
மதியில் தண்மை வைத்தோன்; திண்திறல்
தீயில் வெம்மை செய்தோன்; பொய்தீர்
வானில் கலப்பு வைத்தோன்; மேதகு
காலின் ஊக்கம் கண்டோன்; நிழல் திகழ்

25. நீரில் இன்சவை நிகழ்ந்தோன் வெளிப்பட
மண்ணில் திண்மை வைத்தோன் என்று என்று
எனைப் பல கோடி, எனைப் பல பிறவும்,
அனைத்து அனைத்து, அவ்வயின் அடைத்தோன் அ.தான்று
முன்னோன் காண்க! முழுதோன் காண்க!
30. தன் நேர் இல்லோன் தானே காண்க!
ஏனத் தொல் எயிற அணிந்தோன் காண்க!
கானப் புலி உரி அரையோன் காண்க!
நீற்றோன் காண்க! நினைதொறும் நினைதொறும்,
ஆற்றேன் காண்க! அந்தோ கெடுவேன்!
35. இன் இசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க!
அன்னது ஒன்று அவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க!
பரமன் காண்க! பழையோன் காண்க!
பிரமன், மால் காணாப் பெரியோன் காண்க!
அற்புதன் காண்க! அநேகன் காண்க!
40. சொல் பதம் கடந்த தொல்லோன் காண்க!
சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க!
பத்தி வலையில் படுவோன் காண்க!
ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க!
விரி பொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க!
45. அணுத் தரும் தன்மை இலையோன் காண்க!
இணைப்பு அரும் பெருமையின் ஈசன் காண்க!
அரியதில் அரிய அரியோன் காண்க!
மருவி எப்பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க!
நூல் உணர்வு உணரா நுண்ணியோன் காண்க!
50. மேலொடு, கீழாய், விரிந்தோன் காண்க!
அந்தமும், ஆதியும், அகன்றோன் காண்க!
பந்தமும், வீடும், படைப்போன் காண்க!
நிற்பதும், செல்வதுவும், ஆனோன் காண்க!
கற்பமும், இறுதியும், கண்டோன் காண்க!
55. யாவரும் பெற஁றும் ஈசன் காண்க!
தேவரும் அறியாச் சிவனே காண்க!
பெண், ஆண், அலி எனும் பெற்றியன் காண்க!

கண்ணால் யானும் கண்டேன் காண்க!

அருள் நனிகரக்கும் அமுதே காண்க!

60. கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க!

புவனியில் சேவடி தீண்டினன் காண்க!

சிவன்என யானும் தேறினன் காண்க!

அவன்எனை ஆட்கொண்டு அருளினை காண்க!

சுவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க!

65. அவளும், தானும், உடனே காண்க!

பரம ஆனந்தப் பழம் கடல் அதுவே

கரு மா முகிலின் தோன்றித்

திரு ஆர் பெருந்துறை வரையில் ஏறித்

திருத்தகு மின் ஒளிதிசை திசைவிரிய,

70. ஐம்புலப் பந்தனை வாள்அரவு இரிய

வெம்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப,

நீடு எழில் தோன்றி, வாள்ஒளி மிளிர

எம் தம் பிறவியில் கோபம் மிகுத்து

முரசு எறிந்து, மாப்பெரும் கருணையின் முழங்கிப்,

75. பூப்புரை அஞ்சலி காந்தள் காட்ட,

எஞ்சா இன் அருள் நுண்துளி கொள்ளச்,

செம்குடர் வெள்ளம் திசை திசை தெவிட்ட, வரைஉறக்

கேதக் குட்டம் கையற ஓங்கி,

இருமுச் சமயத்து ஒரு பேய்த்தேரினை,

80. நீர்நசை தரவரும் நெடும்கண், மான் கணம்

தவப் பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்,

அவப் பெரும் தாபம் நீங்காது அசைந்தன;

ஆயிடை, வானப்பேர் யாற்று அகவயின்

பாய்ந்து, எழுந்து இன்பம் பெரும்சுழி கொழித்துச்,

85. சுழித்து எம்பந்தம் மாக்கரைபொருது, அலைத்து, இடித்து

ஊழ் ஊழ் ஓங்கிய நங்கள்

இருவினை மாமரம்வேர் பறித்து, எழுந்து

உருவ, அருள் நீர் ஓட்டா, அருவரைச்

சந்தின் வான்சிறை கட்டி, மட்டு அவிழ்

90. வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி, நிறை அகில்
மாப்புகைக் கறைசேர் வண்டு உடைக் குளத்தின்
மீக் கொள மேல் மேல் மகிழ்தலின் நோக்கி,
அருச்சனை வயலுள் அன்பு வித்து இட்டு,
தொண்ட உழவர் ஆரத் தந்த
95. அண்டத்து அரும் பெறல் மேகன், வாழ்க!
கரும் பணக் கச்சைக் கடவுள், வாழ்க!
அரும் தவர்க்கு அருளும் ஆதி, வாழ்க!
அச்சம் தவிர்த்த சேவகன், வாழ்க!
நிச்சலும் ஈர்த்து ஆட்கொள்வோன், வாழ்க!
100. குழிஇரும் துன்பம் துடைப்போன், வாழ்க!
எய்தினர்க்கு ஆர்அமுது அளிப்போன், வாழ்க!
கூர்இருள் கூத்தொடு குனிப்போன், வாழ்க!
பேர் அமைத் தோளி காதலன், வாழ்க!
ஏதிலர்க்கு ஏதில் எம் இறைவன், வாழ்க!
105. காதலர்க்கு எய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க!
நச்சு அரசு ஆட்டிய நம்பன், போற்றி!
பிச்சு எமை ஏற்றிய பெரியோன், போற்றி!
நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன், போற்றி! நால் திசை
நடப்பன நடாஅய்க், கிடப்பன கிடாஅய்,
110. நிற்பன நிநீஇச்
சொல் பதம் கடந்த தொல்லோன்;
உள்ளத்து உணர்ச்சியில் கொள்ளவும் படாஅன்;
கண்முதல் புலனால் காட்சியும் இல்லோன்;
விண்முதல் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்;
115. பூவில் நாற்றம் போன்று உயர்ந்து, எங்கும்
ஒழிவு அற நிறைந்து, மேவிய பெருமை;
இன்று எனக்கு எளிவந்து, அருளி,
அழிதரும் ஆக்கை ஒழியச் செய்த ஒண் பொருள்
இன்று எனக்கு எளிவந்து இருந்தனன் போற்றி!
120. அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன், போற்றி!
ஊற்றிருந்து உள்ளம் களிப்போன் போற்றி!
ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்து அலை செய்யப்

போற்றா ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்;
மரகதக் குவாஅல், மாமணிப் பிறக்கம்,

125. மின் ஒளி கொண்ட பொன் ஒளி திகழ்த்
திசைமுகன் சென்று தேடினர்க்கு ஒளித்தும்;
முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க்கு ஒளித்தும்;
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்து
உற்றவர் வருந்த, உறைப்பவர்க்கு ஒளித்தும்
130. மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க்கு ஒளித்தும்;
'இத்தந்திரத்தில் காண்டும்' என்று இருந்தோர்க்கு,
அத் தந்திரத்தில், அவ்வயின், ஒளித்தும்;
முனிவு அற நோக்கி, நனிவரக் கௌவி,
ஆண் எனத் தோன்றி, அலி எனப் பெயர்ந்து,
135. வான்நுதல் பெண் என ஒளித்தும்; சேண்வயின் ,
ஐம்புலன் செலவிடுத்து அருவரை தொறும்போய்த்,
துற்றவை துறந்த வெற்று உயிர் ஆக்கை
அரும் தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும்;
ஒன்று உண்டு, இல்லை, என்ற அறிவு ஒளித்தும்
140. பண்டே பயில் தொறும், இன்றே பயில்தொறும்
ஒளிக்கும் சோரனைக் கண்டனம்;
ஆர்மின்! ஆர்மின்! நான்மலர்ப் பிணையலின்
தாள் தளை இடுமின்!
சற்றுமின்! சூழ்மின்! தொடர்மின்! விடேன்மின்!
145. பற்றுமின்! என்றவர் பற்றுமுற்று ஒளித்தும்;
தன் நேர் இல்லோன் தானே ஆன தன்மை
என் நேர் அனையோர் கேட்க வந்து இயம்பி,
அறைகூவி ஆட்கொண்டு அருளி,
மறையோர் கோலம் காட்டி அருளலும்;
150. உலையா அன்பு என்பு உருக ஓலம் இட்டு,
அலைகடல் திரையின் ஆர்த்து ஆர்த்து ஒங்கித்,
தலைதடுமாறா வீழ்ந்து புரண்டு அலறிப்,
பித்தரின் மயங்கி; மத்தரின் மதித்து;
நாட்டவர் மருளவும் கேட்டவர் வியப்பவும்,

155. கடக்களிறு ஏற்றாத் தடப்பரு மதத்தின்
ஆற்றேன் ஆக, அவயவம் சுவைதரு
கோல் தேன் கொண்டு செய்தனன்;
ஏற்றார் முதூர் எழில்நகை எரியின்
வீழ்வித்தாங்கு, அன்று
160. அருள்பெரும் தீயின் அடியோம் அடிக்குடில்
ஒருத்தரும் வழாமை ஒடுக்கினன்,
தடக்கையின் நெல்லிக்கனி எனக்கு ஆயினன்
சொல்லுவது அறியேன்; வாழி முறையோ!
தரியேன் நாயேன்; தான்எனைச் செய்தது
165. தெரியேன்; ஆ! ஆ! செத்தேன்; அடியேற்கு
அருளியது அறியனே; பருகியும் ஆரேன்;
விழுங்கியும் ஒல்ல கில்லேன்;
செழும், தண் பால் கடல் திரை புரைவித்து
உவாக்கடல் நள்ளும் நீர்உள் அகம் ததும்ப,
170. வாக்கு இறந்து, அமுதம், மயிர்க்கால் தோறும்,
தேக்கிடச் செய்தனன்; கொடியேன் ஊன் தழை
குரம்பை தோறும், நாய் உடல் அகத்தே
குரம்பை கொண்டு, இன்தேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புதமான அமுத தாரைகள்,
175. எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன்; உருகுவது
உள்ளம் கொண்டு ஓர்உருச் செய்தாங்கு எனக்கு
அள்ளுறு ஆக்கை அமைத்தனன்; ஒள்ளிய
கன்னல் கனிதேர் களிறுஎனக், கடைமுறை
என்னையும் இருப்பது ஆக்கினன்; என்னில்
180. கருணை வான்தேன் கலக்க;
அருளோடு பரா அமுது ஆக்கினன்
பிரமன், மால், அறியாப் பெற்றி யோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

4. போற்றித் திரு அகவல்

சகத்தின் உற்பத்தி

(உயிர்கள் உறும் அல்லல்கள் அனைத்தையும் நீக்குபவன்
சிவபெருமானே என அவனைப் போற்றுகல்)

நினைமண்டில் ஆசிரியப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

- நான் முகன் முதலா வானவர் தொழுது எழ,
ஈர் அடியாலே மூ உலகு அளந்து,
நால் திசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலரப்,
போற்றிசெய் கதிர்முடித் திருநெடுமால், அன்று
5. அடி, முடி, அறியும் ஆதரவு அதனில்,
கடுமுரண் ஏனம் ஆகி, முன் கலந்து,
ஏழ்தலம் உருவ இடந்து, பின் எய்த்து,
ஊழி முதல்வ, சய! சய! என்று,
வழுத்தியும் காணா மலர் அடி இணைகள்,
10. வழுத்துதற்கு எளிது ஆய் வார் கடல் உலகினில்,
யானை முதலா ஏறும்பு ஈறாய்
ஊனம் இல், யோனியின் உள்வினை பிழைத்தும்;
மானாடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்து,
ஈனம் இல் கிருமிச் செருவினில் பிழைத்தும்;
15. ஒருமதித் தான்றியின் இருமையில் பிழைத்தும்;
இருமதி விளைவின் ஒருமையில் பிழைத்தும்;
மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்;
ஈர்இரு திங்களில் பேர்இருள் பிழைத்தும்;
அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்;
20. ஆறு திங்களில் உறுஅலர் பிழைத்தும்;
ஏழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும்;
எட்டுத் திங்களில் கட்டமும் பிழைத்தும்;
ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்;
தக்க தசமதி தாயொடு தான்படும்

25. துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்
ஆண்டுகள் தோறும் அடைந்த அக்காலை
ஈண்டியும், இருத்தியும், எனைப்பல பிழைத்தும்;
காலை மலமொடு, கடும்பகல் பசி, நிசி
வேலை நித்திரை, யாத்திரை, பிழைத்தும்;
30. கரும் குழல், செவ்வாய்; வெள் நகை; கார்மயில்
ஒருங்கிய சாயல்; நெருங்கி, உள் மதர்த்துக்,
கச்ச அறநிமிர்ந்து, கதிர்த்து, முன்பணைத்து,
எய்த்து இடைவருந்த எழுந்து, புடைபரந்து,
ஈர்க்கு இடைபோகா இளமுலை மாதர் தம்
35. கூர்த்த நயனக் கொள்ளையில் பிழைத்தும்;
பித்த உலகர் பெரும் துறைப் பரப்பினுள்
மத்தக் களிறு எனும் அவாவிடைப் பிழைத்தும்;
கல்வி என்னும் பல்கடல் பிழைத்தும்;
செல்வம் என்னும் அல்லலில் பிழைத்தும் ;
40. நல்குரவு என்னும் தொல்விடம் பிழைத்தும்;
புல்வரம்பு ஆய பலதுறைப் பிழைத்தும்;
தெய்வம் என்பது ஓர்சித்தம் உண்டாகி,
முனிவு இலாதது ஓர்பொருள் அது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
45. வேறு வேறு தம்மாயைகள் தொடங்கின;
ஆத்தம் ஆனார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி, நாத்தழும்பு ஏறினர்;
சுற்றம் என்னும் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி அழைத்துப் பதறினர்; பெருகவும்
50. விரதமே பரம் ஆக, வேதியரும்,
சரதம் ஆகவே, சாத்திரம் காட்டினர்;
சமய வாதிகள் தம் தம் மதங்களே
அமைவது ஆக, அரற்றி மலைந்தனர்,
மிண்டிய மாயா-வாதம் என்னும்
55. சண்ட மாருதம் சுழித்து அடித்து, ஆஅர்த்து
உலோகாயதன் எனும் ஒண் திறல் பரம்பின்
கலா பேதத்த கடுவிடம் எய்தி,
அதில்பெரு மாயை எனைப் பலகுழவும்,
தப்பாமே, தாம்பிடித்தது சலியாத்,

60. தழல்அது கண்ட மெழுகு அது போலத்,
தொழுது, உளம் உருகி, அழுது, உடல் கம்பித்து
ஆடியும், அலறியும், பாடியும், பரவியும்
'கொடியும் பேதையும் கொண்டது விடாது' எனும்
படியே ஆகி, நலிஇடை அறா அன்பின்,
65. பசுமரத்து ஆணி அறைந்தால் போலக்,
கசிவது பெருகிக், கடல் என மறுகி,
அகம் குழைந்து, அனுகுலம் ஆய், மெய்விதிர்ந்துச்,
சகம் பேய், என்று தம்மைச் சிரிப்ப,
நாண் அது ஒழிந்து, நாடவர் பழித்துரை
70. பூண் அதுவாக, கோணுதல் இன்றிச்,
சதுர் இழந்து, அறி மால் கொண்டு, சாரும்
கதியது பரம அதிசயம் ஆகக்,
கற்றா மனம் எனக் கதறியும் பதறியும்,
மற்று ஓர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது,
75. அருபரத்து ஒருவன் அவனியில் வந்து,
குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையைச்,
சிறுமை என்று இகழாமே, திருவடி இணையைப்
பிறிவினை அறியா நிழல் அது போல,
முன் பின் ஆகி, முனியாது அத்திசை
80. என்பு நைந்து உருகி, நெக்குநெக்கு ஏங்கி,
அன்பு எனும் ஆறு கரை அது புரள,
நன்புலன் ஒன்றி 'நாத' என்று அரற்றி,
உரை தடுமாறி உரோமம் சிலிர்ப்பக்
கர மலர் மொட்டித்து, இருதயம் மலரக்
85. கண்களி கூர நுண்துளி அரும்பச்,
சாயா அன்பினை நாள்தொறும் தழைப்பவர்
தாயே ஆகி, வளர்த்தனை போற்றி!
மெய்தரு வேதியன் ஆகி, வினைகெடக்,
கைதரவல்ல கடவுள் போற்றி!
90. ஆடக மதுரை அரசே, போற்றி!
கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி!
தென் தில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி!
இன்று எனக்கு ஆர் அழுது ஆனாய் போற்றி!
முவா நான்மறை முதல்வா போற்றி!

95. சே ஆர் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி!
மின் ஆர் உருவ விகிர்தா, போற்றி!
கல் நார் உரித்த கனியே, போற்றி!
காவாய், கனகக் குன்றே, போற்றி!
ஆ! ஆ! என் தனக்கு அருளாய் போற்றி!
100. படைப்பாய், காப்பாய், துடைப்பாய், போற்றி!
இடரைக் களையும் எந்தாய், போற்றி!
ஈச, போற்றி! இறைவ, போற்றி!
தேசப் பளிங்கின் திரளே, போற்றி!
அரைசே, போற்றி! அமுதே போற்றி!
105. விரை சேர் சரண விகிர்தா, போற்றி!
வேதி, போற்றி! விமலா, போற்றி!
ஆதி போற்றி! அறிவே போற்றி!
கதியே, போற்றி! கனியே, போற்றி!
நதிசேர் செம்சடை நம்பா, போற்றி !
110. உடையாய், போற்றி! உணர்வே, போற்றி!
கடையேன் அடிமை கண்டாய், போற்றி!
ஐயா, போற்றி! அணுவே, போற்றி!
சைவா, போற்றி! தலைவா, போற்றி!
குறியே போற்றி! குணமே போற்றி!
115. நெறியே, போற்றி! நினைவே போற்றி!
வானோர்க்கு அரிய மருந்தே, போற்றி!
ஏனோர்க்கு எளிய இறைவா, போற்றி!
மூஏழ் சுற்றம் முரண்உறு நரகிடை
ஆழாமே அருள் அரசே, போற்றி!
120. தோழா போற்றி! துணைவா, போற்றி!
வாழ்வே, போற்றி! என்வைப்பே, போற்றி!
முத்தா, போற்றி! முதல்வா, போற்றி!
அத்தா, போற்றி! அரனே, போற்றி!
உரை, உணர்வு, இறந்த ஒருவ, போற்றி!
125. விரிகடல் உலகின் விளைவே, போற்றி!
அருமையில் எளிய அழகே, போற்றி!
கருமுகில் ஆகிய கண்ணே, போற்றி!
மன்னிய திருஅருள் மலையே, போற்றி!
என்னையும் ஒருவன் ஆக்கி இரும் கழல்

130. சென்னியில் வைத்த சேவக, போற்றி!
தொழுதகை துன்பம் துடைப்பாய், போற்றி!
அழிவு இலா ஆனந்த வாரி, போற்றி!
அழிவதும் ஆவதும் கடந்தாய், போற்றி!
முழுவதும் இறந்த முதல்வா, போற்றி!
135. மான்நேர் நோக்கி மணாளா, போற்றி!
வானகத்து அமரர் தாயே, போற்றி!
பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய், போற்றி!
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய், போற்றி!
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய், போற்றி!
140. வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய், போற்றி!
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய், போற்றி!
அளிபவர் உள்ளத்து அமுதே, போற்றி!
கனவிலும் தேவர்க்கு அரியாய், போற்றி!
நனவிலும் நாயேற்கு அருளினை, போற்றி!
145. இடை மருது உறையும் எந்தாய் போற்றி!
சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய், போற்றி!
ஆரூர் அமர்ந்த அரசே போற்றி!
சீர் ஆர் திருவையாறா, போற்றி!
அண்ணாமலை எம் அண்ணா, போற்றி!
150. கண்ஆர் அமுதக் கடலே, போற்றி!
ஏகம்பத்து உறை எந்தாய், போற்றி!
பாகம் பெண்உரு ஆனாய், போற்றி!
பராய்த்துறை மேவிய பரனே, போற்றி!
சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே, போற்றி!
155. மற்று ஓர் பற்று இங்கு அறியேன், போற்றி!
குற்றாலத்து எம் கூத்தா, போற்றி!
கோகழி மேவிய கோவே, போற்றி!
ஈங்கோய்மலை எம் எந்தாய், போற்றி!
பாங்குஆர் பழனத்து அழகா, போற்றி!
160. கடம்பூர் மேவிய விடங்கா, போற்றி!
அடைந்தவர்க்கு அருளும் அப்பா, போற்றி!
இத்தி தன்னின் கீழ் இருமுவர்க்கு
அத்திக்கு அருளிய அரசே, போற்றி!
தென்நாடு உடைய சிவனே, போற்றி!

165. எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா, போற்றி!
ஏனக் குருளைக்கு அருளினை போற்றி!
மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி!
அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி!
இருள்கெட அருளும் இறைவா போற்றி!
170. தளர்ந்தேன், அடியேன், தமிழேன், போற்றி!
களம் கொளக் கருத அருளாய், போற்றி!
'அஞ்சேல்' என்று இங்கு அருளாய், போற்றி!
நஞ்சே அமுதா நயந்தாய், போற்றி!
அத்தா, போற்றி! ஐயா, போற்றி!
175. நித்தா, போற்றி! நிமலா, போற்றி!
பத்தா, போற்றி! பவனே, போற்றி!
பெரியாய் போற்றி! பிரானே, போற்றி!
அரியாய் போற்றி! அமலா போற்றி!
மறையோர் கோல நெறியே, போற்றி!
180. முறையோ? தரியேன்! முதல்வா, போற்றி!
உறவே, போற்றி! உயிரே, போற்றி!
சிறவே போற்றி! சிவமே, போற்றி!
மஞ்சா, போற்றி! மணாளா போற்றி!
பஞ்சுஏர் அடியாள் பங்கா, போற்றி!
185. அலந்தேன். நாயேன், அடியேன், போற்றி!
இலங்குசுடர் எம்சசா, போற்றி!
கவைத்தலை மேவிய கண்ணே, போற்றி!
குவைப்பதி மலிந்த கோவே, போற்றி!
மலைநாடு உடைய மன்னே, போற்றி!
190. கலைஆர் அரிகேசரியாய், போற்றி!
திருக்கழுக்குன்றில் செல்வா போற்றி!
பொருப்பு அமர் பூவணத்து அரனே, போற்றி!
அருவமும் உருவமும் ஆனாய், போற்றி!
மருவிய கருணை மலையே, போற்றி!
195. துரியமும் இறந்த சுடரே, போற்றி!
தெரிவு அரிது ஆகிய தெளிவே, போற்றி!
தோளா முத்தச் சுடரே, போற்றி!
ஆள் ஆனவர்கட்கு அன்பா, போற்றி!
ஆரா அமுதே, அருளே, போற்றி!

200. பேர் ஆயிரம் உடைப் பெம்மான், போற்றி!
தாளி அறுகின் தாராய், போற்றி!
நீள் ஒளி ஆகிய நிருத்தா, போற்றி!
சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர, போற்றி!
சிந்தனைக்கு அரிய சிவமே போற்றி!
205. மந்திர மாமலை மேயாய், போற்றி!
எம் தமை உய்யக் கொள்வாய் போற்றி!
புலிமுலை புல்வாய்க்கு அருளினை போற்றி!
அலைகடல் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி!
கரும் குருவிக்கு அன்று அருளினை போற்றி!
210. இரும் புலன் புலர இசைந்தனை, போற்றி!
படி உறப்பயின்ற பாவக, போற்றி!
அடியொடு நடு, ஈறு ஆனாய் போற்றி!
நரகொடு, சவர்க்கம் நால் நிலம், புகாமல்,
பரகதி பாண்டியற்கு அருளினை, போற்றி!
215. ஒழிவு அறநிறைந்த ஒருவ போற்றி!
செழு மலர்ச் சிவபுரத்து அரசே, போற்றி!
கழுநீர் மாலைக் கடவுள், போற்றி!
தொழுவார் மையல் துணிப்பாய், போற்றி!
பிழைப்பு, வாய்ப்பு, ஒன்று அறியா நாயேன்!
220. குழைத்த சொல் மாலை கொண்டருள் போற்றி!
புரம் பல எரித்த புராண, போற்றி!
பரம் பரம் சோதிப் பரனே, போற்றி!
போற்றி! போற்றி! புயங்கப் பெருமான்
போற்றி! போற்றி! புராண காரண
225. போற்ற! போற்றி! சய, சய போற்றி!

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

5. திருச் சதகம்

பத்தி வைவராக்கிய விசித்திரம்

(ஆன்ம அனுபவங்களைப் படிப்படியாகக் கூறுதல்)

(அ) மெய் உணர்தல்

கட்டளைக் கலித்துறை

திருச்சிற்றம்பலம்

5. மெய் தான் அரும்பி, விதிர் விதிர்ந்து,
உன் விரை ஆர் கழற்கு, என்
கை தான் தலை வைத்துக், கண்ணீர்
ததும்பி வெதும்பி, உள்ளம்
பொய் தான் தவிர்ந்து, உன்னைப், 'போற்றி'
சய, சய, போற்றி! என்னும்
கை தான் நெகிழவிடேன்; உடையாய்
என்னைக் கண்டு கொள்ளே.

(1)

6. கொள்ளேன் புரந்தரன், மால், அயன்
வாழ்வு; குடி கெடினும்
நள்ளேன் நினது அடியாரொடு
அல்லால்; நரகம்புகினும்,
எள்ளேன் திருஅருளாலே
இருக்கப்பெறின்; இறைவா!
உள்ளேன் பிற தெய்வம், உன்னை அல்லாது
எங்கள் உத்தமனே!

(2)

7. உத்தமன், அத்தன், உடையான்
அடியே நனைந்து, உருகி,
மத்த மனத்தொடு, 'மால் இவன்'
என்ன, மன நினைவில்

ஒத்தன ஒத்தன சொல்லிட,
 ஊர்ஊர் திரிந்து, எவரும்
 தம் தம் மனத்தன பேச,
 எஞ்ஞான்று கொல் சாவதுவே? (3)

8. சாவ, முன்நாள் தக்கன் வேள்வித்
 தகர் தின்று, நஞ்சம் அஞ்சி,
 'ஆவ! நந்தாய்!' என்று அவிதா
 இடும் நம்மவர் அவரே
 மூவர் என்றே எம்பிரானோடும்
 எண்ணி விண்ஆண்டு, மண்மேல்
 தேவர் என்றே இறுமாந்து, என்ன
 பாவந் திரிதவரே! (4)

9. தவமே புரிந்திலன்; தண்மலர் இட்டு
 முட்டாது இறைஞ்சேன்;
 அவமே பிறந்த அருவினையேன்,
 உனக்கு அன்பர் உள்ஆம்
 சிவமேபெறும் திரு எய்திற்றிலேன்;
 நின் திருவடிக்கு ஆம்
 பவமே அருளு கண்டாய் அடியேற்கு
 எம் பரம்பனே! (5)

10. பரந்து பல் ஆய்மலர் இட்டு
 முட்டாது, அடியே இறைஞ்சி,
 'இரந்த எல்லாம் எமக்கே பெறலாம்'
 என்னும் அன்பர் உள்ளம்
 கரந்து நில்லாக் கள்வனே! நின்தன்
 வார் கழற்கு அன்பு, எனக்கும்
 நிரந்தரமாய் அருளாய் நின்னை
 ஏத்த முழுவதுமே. (6)

11. முழுவதும் கண்டவனைப் படைத்தான்,
 முடிசாய்த்து, முன்நாள்
 செழு மலர் கொண்டு எங்கும் தேட,
 அப்பாலன்; இப்பால், எம்பிரான்,

கழுதொடு காட்டிடை நாடகம்
ஆடிக், கதி இலியாய்,
உழுவையின் தோல் உடுத்து, உன்மத்தம்
மேல் கொண்டு உழிதருமே! (7)

12. உழிதரு காலும், கனலும்,
புனலொடு, மண்ணும், விண்ணும்
இழிதரு காலம், எக்காலம்
வருவது? வந்ததன்பின்,
உழிதரு கால்அத்த! உன் அடியேன்
செய்தவல் வினையைக்
கழி, தரு காலமும் ஆய் அவை காத்து,
எம்மைக் காப்பவனே. (8)

13. பவன், எம்பிரான், பனி மாமதிக்
கண்ணி விண்ணோர் பெருமான்,
சிவன், எம்பிரான், என்னை ஆண்டு
கொண்டான் என் சிறுமை கண்டும்
அவன் எம்பிரான் என்ன, நான்
அடியேன் என்ன, இப் பரிசே,
புவன், எம்பிரான், தெரியும்
பரிசு ஆவது இயம்புகவே. (9)

14. புகவே தகேன் உனக்கு அன்பருள்,
யான்; என் பொல்லா மணியே!
தகவே. எனை உனக்கு ஆட்கொண்ட
தன்மை? எப் புன்மையரை
மிகவே உயர்த்தி, விண்ணோரைப்
பணித்தி, அண்ணா அமுதே!
நகவே தரும் எம்பிரான்! என்னை
நீசெய்த நாடகமே. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

(ஆ) அறிவு உறுத்தல்

தரவு கொச்சக் கலிப்பா

திசுச்சிற்றம்பலம்

15. நாடகத்தால் உன் அடியார்போல் நடித்து, நான் நடுவே
வீடு அகத்தே புகுந்திடுவான், மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே! இடைஅறா அன்பு உனக்கு என்,
ஊடு அகத்தே நின்று, உருகத்தந்தருள்; எம் உடையானே! (11)
16. யான் ஏதும் பிறப்பு அஞ்சேன்; இறப்பு அதனுக்கு என் கடவேன்?
வானேயும் பெறில் வேண்டேன்; மண் ஆள்வான் மதித்தும் இரேன்;
தேன் ஏயும் மலர்க் கொன்றைச் சிவனே! எம்பெருமான்! எம்
மானே! உன் அருள்பெறுநான் என்று? என்றே, வருந்துவனே. (12)
17. வருந்துவன், நின்மலர்ப்பாத அவை காண்பான்; நாய் அடியேன்
இருந்து நலமலர் புனையேன்; ஏத்தேன்! நாத்தழம்பு ஏறப்
பொருந்திய பொன் சிலை குனித்தாய்! அருள் அமுதம் புரியாயேல்
வருந்துவன் அத்தமியேன்; மற்று என்னே நான் ஆமாறே! (13)
18. ஆமாறு உன் திருவடக்கே அகம் குழையேன்; அன்பு உருகேன்;
பூமாலை புனைந்து ஏத்தேன்; புகழ்ந்து உரையேன்; புத்தேளிர்
கோமான்! நின் திருக்கோயில் தூகேன், மெழுகேன், கூத்துஆடேன்
சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே! (14)
19. வான்ஆகி, மண்ஆகி, வளிஆகி, ஒளிஆகி,
ஊன்ஆகி, உயிர்ஆகி, உண்மையும்ஆய், இன்மையும்ஆய்க்
கோன்ஆகி, 'யான்' எனது' என்று அவர் அவரைக் கூத்தாட்டு
வான்ஆகி நின்றாயை, என்சொல்லி வாழ்த்துவனே! (15)
20. வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான்; மனம் நிற்பால்
தாழ்த்துவதும், தாம் உயர்ந்து, தம்மை எல்லாம் தொழவேண்டிச்;
சூழ்த்த மதுகரம் முரலும் தாரோயை, நாய் அடியேன்,
பாழ்த்த பிறப்பு அறுத்திடுவான், யானும் உன்னைப் பரவுவனே. (16)

21. பரவுவார் இமையோர்கள்; பாடுவன நால்வேதம்;
குரவு வார் குழல் மடவாள் கூறு உடையாள்; ஒருபாகம்;
விரவுவார் மெய் அன்பின் அடியார்கள், மேன்மேல்; உன்
அரவுவார் கழல் இணைகள் காண்பாரோ, அரியானே? (17)
22. அரியானே யாவர்க்கும்! அம்பரவா! அம்பலத்து எம்
பெரியானே! சிறியேனை ஆட்கொண்ட பெய் கழல்கீழ்
விரை ஆர்ந்த மலர் தூவேன்; வியந்து அலறேன்; நயந்து
உருகேன்;
தரியேன்; நான் ஆமாறுஎன்? சாவேன்; நான் சாவேனே! (18)
23. வேனில் வேள் மலர்க்கணைக்கும், வெண் நகைச் செவ் வாய்க்,
கரிய
பானல் ஆர் கண்ணியர்க்கும், பதைத்து உருகும் பாழ் நெஞ்சே!
ஊன் எலாம் நின்று உருகப், புகுந்து ஆண்டான்; இன்றுபோய்
வான் உளான்; காணாய் நீ மாளா வாழ்கின்றாயே. (19)
24. வாழ்கின்றாய்! வாழாத நெஞ்சமே! வல்வினைப்பட்டு
ஆழ்கின்றாய்! ஆழாமல் காப்பானை ஏத்தாதே,
குழ்கின்றாய் கேடு உனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீ, அவலக்கடல் ஆய வெள்ளத்தே. (20)

திருச்சிற்றம்பலம்

(இ) சுட்டு அறுத்தல்

எண்சீர் விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

25. வெள்ளம் தாழ்விரிசடையாய்! விடையாய் விண்ணோர்
 பெருமானே! எனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
 பள்ளம் தாழ்உறு புனலில், கீழ்மேலாகப்,
 பதைத்து உருகும் அவர்நிற்க, என்னை ஆண்டாய்க்கு
 உள்ளம்தான் நின்று உச்சி அளவும் நெஞ்சாய்
 உருகாதால், உடம்பு எல்லாம் கண்ணாய், அண்ணா!
 வெள்ளம் தான் பாயாதால், நெஞ்சம் கலஆம்;
 கண்இணையும் மரம் ஆம் தீவினையினேற்கே. (21)
26. வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று,
 'போது, நான் வினைக்கேடன்' என்பாய் போல,
 'இனையன் நான்' என்று உன்னை அறிவித்து, என்னை
 ஆட்கொண்டு, எம்பிரான் ஆனாய்க்கு இரும்பின் பாவை;
 அனைய நான் பாடேன்; நின்று ஆடேன்; அந்தோ!
 அலறிடேன்; உலறிடேன்; ஆவி சோரேன்;
 முனைவனே! முறையோ, நான் ஆன ஆறு?
 முடிவு அறியேன்; முதல், அந்தம், ஆயினானே. (22)
27. ஆய நான் மறையவனும் நீயே ஆதல்
 அறிந்து, யான் யாவரினும் கடையன் ஆய
 நாயினேன் ஆதலையும் நோக்கிக் கண்டும்,
 'நாதனே! நான் உனக்கு ஓர் அன்பன் என்பேன்'
 ஆயினேன்; ஆதலால், ஆண்டுகொண்டாய்;
 அடியார் தாம் இல்லையே, அன்றி மற்றுஓர்
 பேயனேன்? இது தான் நிற்பெருமை அன்றோ!
 எம்பெருமான்! என்சொல்லிப் பேசுக்கேனே? (23)
28. பேசின், தாம் 'ஈசனே, எந்தாய், எந்தை
 பெருமானே!' என்று என்றே பேசிப்பேசிப்;
 பூசின் தாம் திருநீறே நிறையப்பூசி;
 போற்றியெம் பெருமானே என்று பின்றா

நேசத்தால் பிறப்பு இறப்பைக் கடந்தார் தம்மை
ஆண்டானே! அவாவெள்ளக் கள்வனேனை
மாசுஅற்ற மணிக்குன்றே எந்தாய் அந்தோ
என்னைநீ ஆட்கொண்ட வண்ணந் தானே. (24)

29. வண்ணம் தான், சேயது அன்று; வெளிதே அன்று
அநேகன்; ஏகன்; அணு அணுவில் இறந்தாய்; என்று அங்கு
எண்ணம் தான் தடுமாறி இமையோர் கூட்டம்
எய்துமாறு அறியாத எந்தாய்! உன்தன்
வண்ணம் தான் அது காட்டி, வடிவு காட்டி,
மலர்க்கழல்கள் அவை காட்டி, வழி அயற்றேனை,
திண்ணம் நான் பிறவாமல் காத்து ஆட்கொண்டாய்;
எம்பெருமான்! என்சொல்லிச் சிந்திக்கேனே! (25)

30. சிந்தனை நின் தனக்கு ஆக்கி நாயினேன் தன்
கண் இணை நின் திருப்பாத போதுக்கு ஆக்கி,
வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி, வாக்கு, உன்
மணி வார்த்தைக்கு ஆக்கி, ஐம்புலன்கள் ஆர
வந்து, எனை ஆட்கொண்டு, உள்ளே புகுந்த விச்சை
மால் அமுதப்பெரும் கடலே! மலையே! உன்னைத்
தந்தனை; செம் தாமரைக்காடு அனைய மேனித்
தனிச்சடரே! இரண்டும்இல் இத்தனிய நேற்கே. (26)

31. தனியனேன், பெரும் பிறவிப் பௌவத்து, எவ்வத்
தடம் திரையால், எற்றுண்டு, பற்று ஒன்று இன்றிக்
கனியின்நேர் துவர்வாயா என்னும் காலால்
கலக்குண்டு, காம வான்கறவின் வாய்ப்பட்டு,
'இனி' என்னே உய்யுமாறு?' என்று என்று எண்ணி
அஞ்ச எழுத்தின் புணை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை
முனைவனே! முதல், அந்தம், இல்லா மல்லல்
கரை காட்டி, ஆட்கொண்டாய், முர்க்கனேற்கே. (27)

32. கேட்டு ஆரும் அறியாதான்; கேடு ஒன்று இல்லான்;
கிளை இலான்; கேளாதே எல்லாம் கேட்டான்;
நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப, ஞாலத்துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிச இட்டு நாயினேற்கே

காட்டாதன எல்லாம் காட்டிப், பின்னும்
கேளாதன எல்லாம் கேட்பித்து, என்னை
மீட்டேயும் பிறவாமல் காத்து, ஆட்கொண்டான்
எம்பெருமான் செய்திட்டவிச்சை தானே! (28)

34. விச்சை தான் இது ஒப்பது உண்டோ? கேட்கின்
மிகு காதல் அடியார் தம் அடியன் ஆக்கி,
அச்சம் தீர்த்து ஆட்கொண்டான்; அமுதம் ஊறி,
அகம் நெகவே புகுந்து, ஆண்டான், அன்பு கூர;
அச்சன், ஆண், பெண், அலி ஆகாசம் ஆகி,
ஆர் அழல் ஆய், அந்தம் ஆய், அப்பால் நின்ற
செச்சை மாமலர் புரையும் மேனி, எங்கள்
சிவபெருமான், எம்பெருமான், தேவர் கோவே! (29)

35. தேவர் கோ அறியாத தேவதேவன்
செழும் பொழில்கள் பயந்து, காத்து, அழிக்கும் மற்றை
மூவர் கோனாய் நின்ற முதல்வன்; மூர்த்தி;
மூதாதை; மாது ஆளும் பாகத்து எந்தை;
யாவர் கோன்; என்னையும் வந்து ஆண்டுகொண்டான்;
யாம் ஆர்க்கும் குடி அல்லோம்; யாதும் அஞ்சோம்
மேவினோம் அவன் அடியார் அடியாரோடு;
மேன் மேலும் குடைந்து ஆடி, ஆடுவோமே. (30)

திருச்சிற்றம்பலம்

(௩) ஆன்ம சுத்தி

அறுசீர் விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

35. ஆடுகின்றிலை; சுத்து உடையான் கழற்கு
 அன்பு இலை; என்பு உருகிப்
 பாடுகின்றிலை; பதைப்பதும் செய்கிலை;
 பணிகிலை; பாத மலர்
 குடுகின்றிலை; குட்டுகின்றதும் இலை!
 துணை இலி பிண நெஞ்சே!
 தேடுகின்றிலை; தெருவுதோறு அலறிலை;
 செய்வது ஒன்ற அறியேனே. (31)
36. அறிவு இலாத எனைப், புகுந்து ஆண்டுகொண்டு
 அறிவதை அருளி, மேல்
 நெறி எலாம் புலம் ஆக்கிய எந்தையைப்,
 பந்தனை அறுப்பானைப்,
 பிரிவு இலாத இன் அருள்கள் பெற்றிருந்தும்
 மாறு ஆடுதி; பிண நெஞ்சே!
 கிறி எலாம் மிகக், கீழ்ப்படுத்தாய்;
 கெடுத்தாய் என்னைக் கெடுமாறே. (32)
37. மாறி நின்று எனைக் கெடக் கிடந்தனையை
 எம் மதி இலி மட நெஞ்சே!
 தேறுகின்றிலம் இனி உனைச் சிக்கெனச் சிவன்
 அவன் திரள் தோள் மேல்
 நீறு நின்றது கண்டனை; ஆயினும்,
 நெக்கிலை; இக் காயம்
 கீறுகின்றிலை; கெடுவது உன் பரிசு இது;
 கேட்கவும் கில்லேனே. (33)
38. கிற்றவா மனமே! கெடுவாய்; உடையான்
 அடி நாயேனை
 விற்று எலாம் மிக ஆள்வதற்கு உரியவன்
 விரை மலர்த் திருப்பாதம்

முற்று இலா இளம் தளிர் பிரிந்திருந்து
நீ உண்டன எல்லாம் முன்
அற்ற ஆறும், நின் அறிவும், நின் பெருமையும்
அளவு அறுக்கில்லேனே. (33)

39. அளவு அறுப்பதற்கு அரியவன், இமையவர்க்கு;
அடியவர்க்கு எளியான்; நம்
களவு அறுத்து நின்று ஆண்டமை, கருத்தினுள்
கசிந்து உணர்ந்திருந்தேயும்,
உள கறுத்து, உனை நினைந்து, உளம் பெரும்களன்
செய்தது இலை; நெஞ்சே!
பளகு அறுத்து உடையான் கழல் பணிந்திலை
பரகதி புகுவானே. (34)

40. புகுவது ஆவதும், போதரவு இல்லதும்
பொன் நகர் புகப் போதற்கு
உகுவது ஆவதும், எந்தை, எம்பிரான்,
என்னை ஆண்டவன் கழற்கு அன்பு
நெகுவது ஆவதும், நித்தலும் அமுதொடு,
தேனொடு, பால், கட்டி,
மிகுவது ஆவதும், இன்று எனின், மற்று இதற்கு
என் செய்கேன் வினையேனே? (35)

41. வினை என்போல் உடையார் பிறர் ஆர்?
உடை யான் அடி நாயேனைத்
தினையின் பாகமும் பிறிவது திருக்குறிப்பு அன்று;
மற்று அதனாலே,
முனைவன் பாத நல் மலர் பிரிந்திருந்து,
நான் முட்டிலேன், தலை கீறேன்;
இனையன் பாவனை, இரும்பு; கல், மனம்; செவி,
இன்னது என்று அறியேனே. (36)

42. ஏனை யாவரும் எய்திடல், உற்று, மற்று
இன்னது என்ற அறியாத
தேனை, ஆன் நெயை, கரும்பின் இன் தேறலைச்,
சிவனை, என் சிவலோகக்

கோனை, மான் அன நோக்கி தன் கூறனைக்
 குறுகிலேன்; நெடும் காலம்,
 ஊனை யான் இருந்து ஒம்புகின்றேன்;
 கெடுவேன் உயிர் ஓயாதே.

(38)

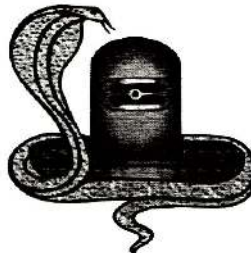
43. ஓய்வு இலாதன உவமனில் இறந்தன
 ஓள் மலர்த் தாள் தந்து,
 நாயில் ஆகிய குலத்தினும் கடைப்படும் என்னை,
 நல்நெறி காட்டித்,
 தாயில் ஆகிய இன் அருள் புரிந்த,
 என் தலைவனை நனி காணேன்;
 தீயில் வீழ்கிலேன்; திண் வரை உருள்கிலேன்;
 செழும் கடல் புகுவேனே.

(39)

44. வேனில் வேள் கணை கிழித்திட, மதி சுடும்
 அது தனை நினையாதே
 மான் நிலாவிய நோக்கியர் படிறிடை
 மத்து இடு தயிர் ஆகித்,
 தேன் நிலாவிய திரு அருள் புரிந்த,
 என்சிவன் நகர் புகப் போகேன்;
 ஊனில் ஆவியை ஒம்புதல் பொருட்டு
 இனும் உண்டு உடுத்து இருந்தேனே.

(40)

திருச்சிற்றம்பலம்

(உ) கைம்மாறு கொடுத்தல்

கலி விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

45. இரு கை யானையை ஒத்து இருந்த என் உளக்
கருவை யான் கண்டிலேன்; கண்டது எவ்வமே;
'வருக' வென்று பணித்தனை; வான் உளோர்க்கு
ஒருவனே! கிறிறிலேன் கிற்பன் உண்ணவே. (41)
46. 'உண்டு ஓர் ஒள் பொருள்' என்று உணர்வார்க்கு எலாம்
பெண்டிர், ஆண், அலி, என்று அறி ஒண்கிலை;
தொண்டனேற்கு உள்ளவா வந்து தோன்றினாய்;
கண்டும் கண்டிலேன்; என்ன கண் மாயமே! (42)
47. மேலை வானவரும் அறியாதது ஓர்
கோலமே, எனை ஆட்கொண்ட கூத்தனே,
ஞாலமே, விசும்பே, இவை வந்து போம்
காலமே! உனை என்று கொல் காண்பதே! (43)
48. காணல் ஆம்பரமேகட்கு இறந்து ஓர்
வாணி லாம்பொரு ளேஇங்கொர் பார்ப்பெனப்
பாண னேன்படிற் றாக்கையை விட்டுனைப்
பூணு மாற்றி யேன்புலன் போற்றியே. (44)
49. 'போற்றி' என்றும், புரண்டும், புகழ்ந்தும் நின்று,
ஆற்றல் மிக்க அன்பால் அழைக்கின்றிலேன்;
ஏற்று வந்து எதிர், தாமரைத் தாள் உறும்
சுற்றம் அன்னது ஓர் கொள்கைஎன் கொள்கையே. (45)
50. கொள்ளும் கில் எனை, அன்பரில் கூய்ப் பணி
கள்தும் வண்டும் அறா மலர்க் கொன்றையான்,
நள்ளும், கீழ்உளும், மேல்உளும், யா உளும்,
எள்ளும் எண்ணெயும் போல் நின்ற எந்தையே? (46)

51. எந்தை ஆய், எம்பிரான்; மற்றும் யாவர்க்கும்
தந்தை, தாய், தம்பிரான்; தனக்கு அ.து இலான்;
முந்தி என்னுள் புகுந்தனன் யாவரும்
சிந்தையாலும் அறிவு அரும் செல்வனே. (47)
52. செல்வம் நல்குரவு இன்றி; விண்ணோர் புழுப்
புல், வரம்பு இன்றி; யார்க்கும் அரும் பொருள்
எல்லை இல் கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்;
கல் வகை மனத்தேன் பட்ட கட்டமே! (48)
53. கட்டு அறுத்து, எனை ஆண்டு, கண் ஆர, நீறு
இட்ட அன்பரொடு, யாவரும் காணவே,
பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை, ஏற்றினை
எட்டினோடு இரண்டும் அறியேனையே. (49)
54. அறிவனே! அமுதே! அடிநாயினேன்
அறிவன் ஆகக் கொண்டோ, எனை ஆண்டது?
அறிவு இலாமை அன்றே கண்டது, ஆண்டநாள்?
அறிவனோ அல்லனோ? அருள் ஈசனே. (50)

திருச்சிற்றம்பலம்

(ஊ) அநுபோக சுத்தி

அறுசீர் விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

55. ஈசனே! என் எம்மானே!
 எந்தை பெருமான்! என்பிறவி
 நாசனே! நான் யாதும் ஒன்று
 அல்லாப் பொல்லா நாய் ஆன
 நீசனேனை ஆண்டாய்க்கு,
 நினைக்கமாட்டேன் கண்டாயே;
 தேசனே! அம்பலவனே!
 செய்வது ஒன்றும் அறியேனே. (51)
56. செய்வது அறியாச் சிறு நாயேன்;
 செம் பொன் பாத மலர் காணாய்
 பொய்யார் பெறும் பேறு அத்தனையும்
 பெறுதற்கு உரியேன்; பொய் இலா
 மெய்யர் வெறி ஆர் மலர்ப் பாதம்
 மேவக் கண்டும், கேட்டிருந்தும்
 பொய்யனேன் நான் உண்டு, உடுத்து, இங்கு
 இருப்பது ஆனேன்; போர் ஏறே! (52)
57. போர் ஏறே! நின் பொன் நகர்வாய்
 நீ போந்தருளி, இருள் நீக்கி,
 வார் எறு இள மென் முலையாளோடு
 உடன் வந்தருள, அருள் பெற்ற
 சீர் ஏறு அடியார் நின் பாதம்
 சேரக் கண்டும், கண்கெட்ட
 ஊர் ஏற ஆய் இங்கு உழல்வேனோ?
 கொடியேன் உயிர் தான் உலவாதே! (53)
58. உலவாக் காலம் தவம் எய்தி,
 உறுப்பும் வெறுத்து, இங்கு உனைக் காண்பான்,
 பல மா முனிவர் நனிவாடப்,
 பாவியேனைப் பணி கொண்டாய்

மல மாக் குரம்பை இது மாய்க்க
மாட்டேன்; மணியே உனைக் காண்பான்
அலவா நிற்கும் அன்பு இலேன்;
என் கொண்டு எழுகேன், எம்மானே? (54)

59. மான் நேர் நோக்கி உமையாள்
பங்கா! வந்து இங்கு ஆட்கொண்ட
தேனே! அமுதே! கரும்பின்
தெளிவே! சிவனே! தென் தில்லைக்
கோனே! உன் தன் திருக்குறிப்புக்
சூடுவார் நின் கழல் கூட,
ஊன் ஆர் புழுக்கூடு இது காத்து, இங்க
இருப்பது ஆனேன்; உடையானே! (55)

60. உடையானே! நின் தனை உள்கி,
உள்ளம் உருகும், பெரும் காதல்
உடையார் உடையாய்! நின் பாதம்
சேரக் கண்டு, இங்கு ஊர் நாயின்
கடை ஆனேன், நெஞ்சு உருகாதேன்,
கல்லா மனத்தேன், கசியாதேன்,
முடை ஆர் புழுக் கூடு இது காத்து, இங்கு
இருப்பது ஆக முடித்தாயே. (56)

61. முடித்த ஆறும், என் தனக்கே
தக்கதே; முன், அடியாரைப்
பிடித்த ஆறும், சோராமல்
சோரனேன் இங்கு, ஒருத்திவாய்
துடித்த ஆறும், துகில் இறையே
சோர்ந்த ஆறும், முகங்குறுவேர்
பொடித்த ஆறும் இவை உணர்ந்து,
கேடு என் தனக்கே குழந்தேனே. (57)

62. தேனை, பாலை, கன்னலின்
தெளியை, ஒளியைத், தெளிந்தார் தம்
ஊனை உருக்கும் உடையானை,
உம்பரானை, வம்பனேன்,

நான் நின் அடியேன்; நீ என்னை
ஆண்டாய், என்றால், அடியேற்குத்,
தானும் சிரித்தே அருளலாம்
தன்மை ஆம், என் தன்மையே. (58)

63. தன்மை பிறரால் அறியாத
தலைவா! பொல்லா நாய் ஆன
புன்மையேனை ஆண்டு, ஐயா!
புறமே போக விடுவாயோ?
என்னை நோக்குவார் யாரே?
என் நான் செய்கேன்? எம்பெருமான்!
பொன்னே திகழும் திருமேனி
எந்தாய்! எங்குப் புகுவேனே? (59)

64. புகுவேன், எனதே நின் பாதம்;
போற்றும் அடியார் உள்நின்று
நகுவேன், பண்டு தோள் நோக்கி,
நாணம் இல்லா நாயினேன்,
நெகும் அன்பு இல்லை நினைக்காண;
நீ ஆண்டு அருள, அடியேனும்
தகுவனே? என் தன்மையே
எந்தாய், அந்தோ! தரியேனே. (60)

திருச்சிற்றம்பலம்

(எ) காருணியத்து இரங்கல்

அறுசீர் விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

65. தரிக்கிலேன் காய வாழ்க்கை
 சங்கரா, போற்றி! வான
 விருத்தனே, போற்றி! எங்கள்
 விடலையே, போற்றி! ஒப்புஇல்
 ஒருத்தனே போற்றி! உம்பர்
 தம்பிரான், போற்றி! தில்லை
 நிருத்தனே, போற்றி! எங்கள்
 நின்மலா, போற்றி! போற்றி! (61)

66. போற்றி ஓம், நமச்சிவாய!
 புயங்கனே, மயங்குகின்றேன்;
 போற்றி! ஓம், நமச்சிவாய!
 புகல் இடம் பிறிது ஒன்று இல்லை;
 போற்றி! ஓம், நமச்சிவாய!
 புறம் எனைப் போக்கல், கண்டாய்;
 போற்றி! ஓம், நமச்சிவாய!
 சய! சய! போற்றி! போற்றி! (62)

67. போற்றி! என் போலும் பொய்யர்
 தம்மை ஆட்கொள்ளும் வள்ளல்
 போற்றி! நிற்பாதம் போற்றி!
 நாதனே, போற்றி! போற்றி!
 போற்றி! நின்கருணை வெள்ளப்
 புதுமதுப்; புவனம், நீர், தீக்,
 காற்று, இயமானன், வானம்
 இருசுடர்க், கடவுளானே! (63)

68. கடவுளே போற்றி என்னைக்
 கண்டுகொண்டு, அருளு போற்றி!
 விட உளே உருக்கி என்னை
 ஆண்டிட வேண்டும், போற்றி!

உடல் இது களைந்திட்டு, ஒல்லை
உம்பர் தந்து அருளு, போற்றி!
சடையுளே கங்கை வைத்த
சங்கரா, போற்றி! போற்றி!

(64)

69. சங்கரா, போற்றி! மற்று ஓர்
சரணிலேன்; போற்றி! கோலப்
பொங்கு அரா அல்குல், செவ்வாய்,
வெள்ளை, கரிய வாள்கண்,
மங்கை ஓர் பங்க, போற்றி!
மால்விடை ஊர்தி, போற்றி!
இங்கு, இல்வாழ்வு ஆற்றகில்லேன்;
எம்பிரான்! இழித்திட்டேனே.

(65)

70. இழித்தனன் என்னை யானே;
எம்பிரான், போற்றி! போற்றி!
பழித்திலேன் உன்னை; என்னை
ஆளுடைப் பாதம் போற்றி!
பிழைத்தவை பொறுக்கை எல்லாம்
பெரியவர் கடமை போற்றி!
ஒழித்திடு இல்வாழ்வு; போற்றி!
உம்பர் நாட்டு எம்பிரானே!

(66)

71. எம்பிரான், போற்றி! வானத்தவர்
அவர் ஏறு, போற்றி!
கொம்பர் ஆர் மருங்குல் மங்கை கூற,
வெண்ணீர், போற்றி!
செம்பிரான், போற்றி! தில்லைத்
திருச்சிறறம் பலவ, போற்றி!
உம்பரா, போற்றி! என்னை
ஆளுடை ஒருவ, போற்றி!

(67)

72. ஒருவனே போற்றி! ஒப்பில்
அப்பனே போற்றி! வானோர்
குருவனே போற்றி! எங்கள்
கோமளக் கொழுந்து போற்றி!

‘வருக’ என்று, என்னை நிற்பால்
வாங்கிட வேண்டும், போற்றி!
தருக நின் பாதம் போற்றி!
தமியனேன் தனிமை தீர்த்தே.

(68)

73. தீர்ந்த அன்பாய் அன்பர்க்கு
அவரினும் அன்ப, போற்றி!
பேர்ந்தும், என்பொய்யம்மை ஆட்கொண்டு
அருளிடும் பெருமை, போற்றி!
வார்ந்த நஞ்சு அயின்று, வானோர்க்கு
அமுதம் ஈ வள்ளல், போற்றி!
ஆர்ந்த நிற்பாதம் நாயேற்கு
அருளிட வேண்டும், போற்றி!

(69)

74. போற்றி! இப்புவனம், நீர், தீ,
காலொடு, வானம் ஆனாய்
போற்றி! எவ் உயிர்க்கும் தோற்றம்
ஆகி, நீ தோற்றம் இல்லாய்;
போற்றி! எல்லா உயிர்க்கும்
ஈறு ஆய், ஈறுஇன்மை ஆனாய்;
போற்றி! ஐம்புலன்களை நின்னைப்
புணர்கிலாப் புணர்க்கையானே.

(70)

திருச்சிற்றம்பலம்

(ஏ) ஆனந்தத்து அமுந்தல்

எழுகீ விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

75. புணர்ப்பது ஒக்க, எந்தை1 என்னை
ஆண்டு, பூண நோக்கினாய்;
புணர்ப்பது அன்று இது என்றபோது,
நின்னொடு என்னொடு, என் இது ஆம்?
புணர்ப்பது ஆக அன்று இது ஆக,
அன்பு நின் கழல்கணை
புணர்ப்பு அது ஆக, அம் கணாள!
புங்கம் ஆன போகமே! (71)
76. போகம் வேண்டி, வேண்டிலேன்
புரந்தர ஆதி இன்பமும்;
ஏக! நின்கழல் இணை அலாது
இலேன், என் எம்பிரான்;
ஆகம் விண்டு, கம்பம் வந்து
குஞ்சி அஞ்சலிக் கணை
ஆக, என்கை; கண்கள் தாரை
ஆறு அது ஆக; ஐயனே! (72)
77. ஐய! நின்னது அல்லது இல்லை,
மற்று ஓர் பற்று, வஞ்சனேன்,
பொய்கலந்தது அல்லது இல்லை,
பொய்ம்மையேன், என் எம்பிரான்,
மை கலந்த கண்ணி பங்க!
வந்து நின் கழல் கணை
மெய் கலந்த அன்பர் அன்பு,
எனக்கும் ஆக வேண்டுமே. (73)
78. வேண்டும் நின் கழல் கண் அன்பு;
பொய்ம்மை தீர்த்து, மெய்ம்மையே
ஆண்டுகொண்டு, நாயினேனை,
'ஆவ' என்று அருளு, நீ;

பூண்டு கொண்டு அடியனேனும்
 'போற்றி! போற்றி! என்றும், என்றும்
 மாண்டு மாண்டு, வந்து வந்து,
 மன்ன! நின் வணங்கவே. (74)

79. வணங்கும் நின்னை, மண்ணும், விண்ணும்;
 வேதம் நான்கும் ஓலம்இட்டு
 உணங்கும், நின்னை எய்தல் உற்று,
 மற்று ஓர் உண்மை இன்மையின்;
 வணங்கி, யாம் விடேங்கள் என்ன,
 வந்து நின்று அருளுதற்கு
 இணங்கு கொங்கை மங்கை பங்க!
 என் கொலோ நினைப்பதே! (75)

80. நினைப்பது ஆக சிந்தை செல்லும்
 எல்லை, ஏய வாக்கினால்
 தினைத் தனையும் ஆவது இல்லை
 சொல்லல்; ஆவ கேட்பவே
 அனைத்து உலகும்; ஆய நின்னை
 ஐம்புலன்கள் காண்கிலா;
 எனைத்து, எனைத்து அது, எப்புறத்து அது
 எந்தை பாதம் எய்தவே. (76)

81. எய்தல் ஆவது என்று நின்னை,
 எம்பிரான்! இவ் வஞ்சனேற்கு
 உய்தல் ஆவது உன்கண் அன்றி,
 மற்று ஓர் உண்மை இன்மையின்,
 பைதல் ஆவது என்று பாதுகாத்து
 இரங்கு; பாலியேற்கு
 ஈது அலாது, நின்கண் ஒன்றும்
 வண்ணம் இல்லை; ஈசனே. (77)

82. ஈசனே! நீ அல்லது இல்லை
 இங்கும் அங்கும் என்பதும்,
 பேசினேன் ஒர்பேதம் இன்மை
 பேதையேன் என் எம்பிரான்!

நீச னேனை ஆண்டு கொண்ட நின்மலா
 ஓர் நின்அலால்
 தேசனே ஓர் தேவர் உண்மை சிந்தியாது
 சிந்தையே.

(78)

83. சிந்தை, செய்கை, கேள்வி, வாக்கு,
 சீர் இல் ஐம்புலன்களால்
 முந்தை! ஆன காலம் நின்னை
 எய்திடாத முர்க்கனேன்
 வெந்து, ஐயா விழுந்திலேன்; என்
 உள்ளம் வெள்கி விண்டிலேன்;
 எந்தை ஆய நின்னை, இன்னம்
 எய்தல் உற்று, இருப்பனே.

(79)

84. இருப்பு நெஞ்ச வஞ்சனேனை
 ஆண்டு கொண்ட நின்ன தாள்
 கருப்பு மட்டு வாய்மடுத்து,
 எனைக் கலந்து போகவும்,
 நெருப்பும் உண்டு; யானும் உண்டு ,
 இருந்தது, உண்டது ஆயினும்,
 விருப்பும் உண்டு நின்கண் என்கண்
 என்பது, என்ன விச்சையே!

(80)

திருச்சிற்றம்பலம்

(ஐ) ஆனந்த பரவசம்

கலிநிலைத்துறை

திருச்சிற்றம்பலம்

85. விச்சக் கேடு பொய்க்கு ஆகாது
என்று, இங்கு எனைவைத்தாய்
இச்சைக்கு ஆனார் எல்லாரும்
வந்து உன்தாள் சேர்ந்தார்;
அச்சத்தாலே, ஆழ்ந்திருகின்றேன்;
ஆரூர் எம்
பிச்சைத்தேவா, என் நான்
செய்கேன்? பேசாயே. (81)
86. பேசப்பட்டேன் நின் அடியாரில்;
திரு நீறே
பூசப்பட்டேன்; பூதலரால்,
உன் அடியான் என்று
ஏசப்பட்டேன்; இனிப் படுகின்றது
அமை யாதால்;
ஆசைப்பட்டேன்; ஆட்பட்டேன்;
உன் அடியேனே. (82)
87. அடியேன் அல்லேன் கொல்லோ? தான், எனை
ஆட்கொண்டிலை கொல்லோ?
அடியார் ஆனார் எல்லாரும் வந்து,
உன்தாள் சேர்ந்தார்;
செடி சேர் உடலம் இது, நீக்க மாட்டேன்;
எங்கள் சிவலோகா!
கடியேன் உன்னை, கண் ஆரக்
காணுமாறு, காணேனே. (83)
88. காணுமாறு காணேன்; உன்னை
அந்நாள் கண்டேனும்
பாணே பேசி, என் தன்னைப் படுத்தது
என்ன? பரஞ்சோதி!

ஆணே பெண்ணே, ஆர் அமுதே, அத்தா
செத்தே போயினேன்
ஏண் நாண் இல்லா நாயினேன், என்கொண்டு
எழுகேன், எம்மானே? (84)

89. மான்நேர் நோக்கி உமையாள் பங்கா,
மறைசுறு அறியா மறையோனே!
தேனே! அமுதே! சிந்தைக்கு அரியாய்!
சிறியேன் பிழை பொறுக்கும்
கோனே! சிறிது என் கொடுமை பறைந்தேன்;
சிவ மாநகர் குறுகப்
போனார் அடியார்; யானும், பொய்யும்,
புறமே போந்தோமே. (85)

90. புறமே போந்தோம் பொய்யும்,
யானும்; மெய் அன்பு
பெறவே வல்லேன் அல்லா
வண்ணம் பெற்றேன் யான்
அறவே நின்னைச் சேர்ந்த அடியார்
மற்று ஒன்று அறியாதார்;
சிறவே செய்து வழிவந்து, சிவனே!
நின்தாள் சேர்ந்தாரே. (86)

91. தாராய், உடையாய்! அடியேற்கு உன்
தாள் இணை அன்பு;
பேரா உலகம் புக்கார் அடியார்;
புறமே போந்தேன்யான்;
ஊர் ஆ மிலைக்க, குருட்டு ஆ மிலைத் தாங்கு,
உன் தாள் இணை அன்புக்கு
ஆரா அடியேன், அயலே
மயல்கொண்டு அழுகேனே. (87)

92. அமுதேன், நின்பால் அன்பு ஆம்
மனம் ஆய்; அழல் சேர்ந்த
மெழுகே அன்னார்; மின் ஆர்
பொன் ஆர் கழல் கண்டு

தொழுதே, உன்னைத் தொடர்ந்தா
 ரோடும் தொடராதே,
 பழுதே பிறந்தேன்; என் கொண்டு
 உன்னைப் பணிகேனே?

(88)

93. பணிவார் பிணி தீர்த்தருளி
 பழைய அடியார்க்கு உன்
 அணி ஆர் பாதம் கொடுத்தி;
 அதுவும் அரிது என்றால்,
 திணி ஆர் மூங்கில் அனையேன்,
 வினையைப்பொடி ஆக்கித்,
 தணி ஆர் பாதம், வந்து, ஒல்லை தாராய்;
 பொய்தீர் மெய்யானே!

(89)

94. யானே பொய்; என் நெஞ்சம்
 பொய்; என் அன்பும் பொய்
 ஆனால், வினையேன் அழுதால்,
 உன்னைப் பெறலாமே?
 தேனே, அழுதே, கரும்பின்
 தெளிவே, தித்திக்கும்,
 மானே, அருளாய் அடியேன்
 உனைவந்து உறுமாறே.

(90)

திருச்சிற்றம்பலம்

(ஒ) ஆனந்த அத்தம்

எண்சீர் விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

95. மாறு இலா மாக் கருணை வெள்ளமே!
வந்து முந்தி நின்மலர் கொள்தாள் இணை,
வேறு இலாப் பதப் பரிசுபெற்ற, நின்
மெய்ம்மை அன்பர், உன் மெய்ம்மை மேவினார்;
ஈறு இலாத நீ, எளியை ஆகி வந்து,
ஒளிசெய் மானுடம் ஆக, நோக்கியும்,
கீறு இலாத நெஞ்சு உடைய நாயினேன்;
கடையன் ஆயினேன் பட்ட கீழ்மையே. (91)
96. மை இலங்கு நல் கண்ணி பங்கனே!
வந்து எனைப் பணிகொண்டபின், மழக்
கை இலங்கு பொன் கிண்ணம் என்ற அலால்,
அரியை என்று உனைக் கருதுகின்றிலேன்;
மெய் இலங்கு வெள்நீற்று மேனியாய்,
மெய்ம்மை அன்பர் உன் மெய்ம்மை மேவினார்;
பொய்யில் இங்குஎனைப் புகுதவிட்டு, நீ
போவதோ? சொலாய், பொருத்தம் ஆவதே. (92)
97. பொருத்தம் இன்மையேன்; பொய்ம்மை உண்மையேன்
'போத' என்று எனைப் புரிந்து நோக்கவும்,
வருத்தம் இன்மையேன்; வஞ்சம் உண்மையேன்;
மாண்டிலேன் மலர்க் கமல பாதனே,
அரத்த மேனியாய், அருள் செய் அன்பரும்,
நீயும், அங்கு எழுந்தருளி, இங்குஎனை
இருத்தினாய்; முறையோ? என் எம்பிரான்,
வம்பனேன், வினைக்கு இறுதி இல்லையே? (93)
98. இல்லை நின் கழற்க அன்புஅது, என்கணே;
ஏலம் ஏலும் நல் குழலி பங்கனே!
கல்லை மென்கனி ஆக்கும் விச்சை கொண்டு,
என்னை நின் கழற்கு அன்பன் ஆக்கினாய்

எல்லை இல்லை நின் கருணை; எம்பிரான்!
ஏதுகொண்டு, நான்ஏது செய்யினும்,
வல்லையே எனக்கு இன்னும் உன் கழல்
காட்டி, மீட்கவும் மறுவில் வானனே.

99. வான நாடரும் அறிஒணாத நீ
மறையில் ஈறும் முன்தொடர் ஒணாத நீ,
ஏனை நாடரும் தெரிஒணாத நீ,
என்னை இன்னிதாய் ஆண்டு கொண்டவா,
ஊனை நாடகம் ஆடுவித்தவா,
உருகி நான் உனைப் பருக வைத்தவா
ஞான நாடகம் ஆடுவித்தவா
நைய வையகத்துடைய விச்சையே. (95)

100. விச்ச அது இன்றியே, விளைவு செய்குவாய்;
விண்ணும், மண்ணகம் முழுதும், யாவையும்
வைச்ச வாங்குவாய்; வஞ்சகப் பெரும்
புலையனேனை, உன் கோயில் வாயிலில்
பிச்சன் ஆக்கினாய்; பெரிய அன்பர்க்கு
உரியன் ஆக்கினாய்; தாம் வளர்த்தது, ஓர்
நச்சு மாமரம் ஆயினும், கொலார்
நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே! (96)

101. உடையநாதனே, போற்றி, நின் அலால்
பற்று, மற்று எனக்கு ஆவது ஒன்று இனி
உடையனோ? பணி, போற்றி! உம்பரார்
தம்பரா பரா போற்றி! யாரினும்
கடையன் ஆயினேன்; போற்றி! என்பெரும்
கருணையாளனே, போற்றி! என்னை, நின்
அடியன் ஆக்கினாய்; போற்றி! ஆதியும்
அந்தம் ஆயினாய், போற்றி! அப்பனே! (97)

102. அப்பனே, எனக்கு அமுதனே
ஆனந்தனே, அகம் நெக அள்ளுறு தேன்
ஒப்பனே, உனக்கு உரிய அன்பரில்
உரியனாய், உனைப்பருக நின்றது ஓர்

துப்பனே சுடர் முடியனே துணையாளனே
 தொழும்பாளர் எய்ப்பினில்
 வைப்பனே எனைவைப்பதோ சொலாய்
 நைய வையகத்து எங்கள் மன்னனே? (98)

103. 'மன்ன' எம்பிரான், 'வருக' என் எனை;
 மாலும், நான் முகத்து ஒருவன், யாரினும்
 முன்ன எம்பிரான்; 'வருக' என் எனை
 முழுதும் யாவையும் இறுதி உற்ற நாள்
 பின்ன எம்பிரான், 'வருக' என் எனைப்
 பெய் கழற்கண் அன்பாய், என் நாவினால்
 பன்ன எம்பிரான் 'வருக' என்னெனைப்
 பாவ நாச நின் சீர்கள் பாடவே. (99)

104. பாட வேண்டும் நான் போற்றி! நின்னையே
 பாடி நைந்து நைந்து உருகி, நெக்கு நெக்கு
 ஆடவேண்டும் நான்; போற்றி! அம்பலத்து
 ஆடும் நின் கழல்போது நாயினேன்
 கூடவேண்டும் நான்; போற்றி! இப்புழக்
 கூடு நீக்குஎனை; போற்றி! பொய் எலாம்
 வீடவேண்டும் நான்; போற்றி! வீடுதந்து
 அருளு; போற்றி! நின் மெய்யர் மெய்யனே. (100)

திருச்சிற்றம்பலம்

உத்தரகோசமங்கையில் அருளிய

6. நீத்தல் விண்ணப்பம்

பிரபஞ்ச வைராக்கியம்

(தன்னைச் சிவபெருமான் கைவிட்டு விடக்கூடாது
என்று முறையிடுதல்)

கட்டளைக் கலித்துறை

திருச்சிற்றம்பலம்

105. கடையவனேனைக் கருணையினால்

கலந்து, ஆண்டுகொண்ட

விடையவனே, விட்டிடுதி கண்டாய்?

விறல் வேங்கையின்தோல்

உடையவனே! மன்னும் உத்தர

கோசமங்கைக்கு அரசே!

சடையவனே! தளர்ந்தேன்; எம்பிரான்,

என்னைத் தாங்கிக் கொள்ளே.

(1)

106. கொள்ளர் பிளவு அகலாத் தடம்

கொங்கையர் கொவ்வைச் செவ்வாய்

விள்ளேன் எனினும் விடுதிகண்டாய்?

நின் விழுத்தொழும்பின்

உள்ளேன்; புறம் அல்லேன்; உத்தர

கோசமங்கைக்கு அரசே,

கள்ளேன் ஒழியவும் கண்டுகொண்டு

ஆண்டது எக்காரணமே?

(2)

107. கார் உறு கண்ணியர் ஐம் புலன்

ஆற்றங்கரை மரமாய்

வேர் உறுவேனை விடுதி கண்டாய்?

விளங்கும் திருவா

ஞர் உறைவாய், மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
வார் உறு பூண் முலையாள் பங்க,
என்னை வளர்ப்பவனே. (3)

108. வளர்கின்ற நின் கருணைக் கையில்
வாங்கவும் நீங்கி, இப்பால்
மிளிகின்ற என்னை விடுதி கண்டாய்?
வெண் மதிக் கொழுந்து ஒன்று
ஒளிகின்ற நீள் முடி உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
தெளிகின்ற பொன்னும் மின்னும்
அன்ன தோற்றச் செழும் சுடரே. (4)

109. செழிகின்ற தீப் புகு விட்டிலின்
சில் மொழியாரில் பல் நாள்
விழுகின்ற என்னை விடுதி கண்டாய்?
வெறி வாய் அறுகால்
உழுகின்ற பூ முடி உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே;
வழிநின்று, நின் அருள் ஆர்
அமுது ஊட்ட மறுத்தனனே. (5)

110. மறுத்தனன் யான், உன் அருள்
அறியாமையின், என்மணியே
வெறுத்து எனை நீ விட்டிடுதி கண்டாய்?
வினையின் தொகுதி
ஒறுத்து எனை ஆண்டுகொள்; உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
பொறுப்பர் அன்றே பெரியோர்,
சிறுநாய்கள் தம் பொய்யினையே! (6)

111. பொய்யவனெனைப் பொருள் என ஆண்டு,
ஒன்று பொத்திக் கொண்ட
மெய்யவனே, விட்டிடுதி கண்டாய்?
விடம் உண் மிடற்று

மையவனே, மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
செய்யவனே, சிவனே,
சிறியேன் பவம் தீர்ப்பவனே. (7)

112. தீர்க்கின்ற ஆறு என் பிழையை,
'நின் சீர் அருள் என்கொல்?' என்று
வேர்க்கின்ற என்னை விடுதி கண்டாய்?
விரவார் வெருவ,
ஆர்க்கின்ற தார் விடை உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
ஈர்க்கின்ற அஞ்சொடு அச்சம்
வினையேனை இருதலையே. (8)

113. இருதலைக் கொள்ளியின் உள் ஏறும்பு ஒத்து
நினைப் பிரிந்த
விரிதலையேனை விடுதி கண்டாய்?
வியன் மூ உலகுக்கு
ஒரு தலைவா, மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
பொரு தலை மூ இலைவேல்
வலன் ஏந்திப் பொலிபவனே. (9)

114. பொலிகின்ற நின் தாள் புகுதப்பெற்று,
ஆக்கையைப் போக்கப் பெற்று,
மெலிகின்ற என்னை விடுதி கண்டாய்?
அளி தேர் விளரி
ஒலி நின்ற பூம்பொழில் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
வலி நின்ற திண் சிலையால்
எரித்தாய் புரம், மாறுபட்டே. (10)

115. மாறுபட்டு அஞ்சு என்னை வஞ்சிப்ப.
யான் உன் மணி மலர்த் தாள்
வேறுபட்டேனை விடுதி கண்டாய்?
வினையேன் மனத்தே

ஊறும் மட்டே, மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
நீறு பட்டே ஒளி காட்டும்
பொன் மேனி நெடுந்தகையே. (11)

116. நெடுந்தகை, நீ, என்னை ஆட்கொள்ள, யான்
ஐம்புலன்கள் கொண்டு
விடும் தகையேனை விடுதி கண்டாய்?
விரவார் வெருவ,
அடும் தகை வேல் வல்ல உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
கடும் தகையேன் உண்ணும் தெள்நீர்
அமுதப் பெருங் கடலே. (12)

117. கடலினுள் நாய் நக்கி ஆங்கு, உன்
கருணைக் கடலின் உள்ளம்
விடல் அரியேனை விடுதி கண்டாய்?
விடல் இல் அடியார்
உடல் இலமே மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
மடலின் மட்டே, மணியே, அமுதே,
என் மது வெள்ளமே. (13)

118. வெள்ளத்துள் நா வற்றியாங்கு, உன்
அருள் பெற்றுத் துன்பத்தின் (நின்)றும்
விள்ளக்கிலேனை விடுதி கண்டாய்?
விரும்பும் அடியார்
உள்ளத்து உள்ளாய், மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
கள்ளத்து உளேற்கு, அருளாய்
களியாத களி, எனக்கே. (14)

119. களிவந்த சிந்தையொடு உன் கழல்
கண்டும், கலந்தருள
வெளி வந்திலேனை விடுதி கண்டாய்?
மெய்ச் சுடருக்கு எல்லாம்

ஒளிவந்த பூம் கழல் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
எளிவந்த எந்தை பிரான், என்னை
ஆளுடை என் அப்பனே! (15)

120. என்னை 'அப்பா', 'அஞ்சல்', என்பவர் இன்றி,
நின்று எய்த்து அலைந்தேன்
மின்னை ஒப்பாய், விட்டிருதி கண்டாய்?
உவமிக்கின், மெய்யே
உன்னை ஒப்பாய்; மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
அன்னை ஒப்பாய்; எனக்கு அத்தன் ஒப்பாய்;
என் அரும் பொருளே! (16)

121. பொருளே, தமிழேன் புகல் இடமே
நின் புகழ் இகழ்வார்
வெருளே, எனை விட்டிருதி கண்டாய்?
மெய்ம்மையார் விழுங்கும்
அருளே, அணி பொழில் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
இருளே, வெளியே, இகபரம்
ஆகி இருந்தவனே. (17)

122. இருந்து என்னை ஆண்டுகொள்; விற்றுக்கொள்;
ஒற்றி வை; என்னின் அல்லால்,
விருந்தினனேனை, விடுதி கண்டாய்?
மிக்க நஞ்சு அமுதா
அருந்தினனே, மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
மருந்தினனே, பிறவிப்பிணிப்பட்டு
மடங்கினர்க்கே. (18)

123. மடங்க என் வல்வினைக் காட்டை
நின் மன் அருள் தீக் கொளுவும்
விடங்க, எந்தன்னை விடுதி கண்டாய்?
என் பிறவியை வே

ரொடும் களைந்து ஆண்டுகொள்; உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
கொடும் கரிக்குன்று உரித்து, அஞ்சுவித்தாய்,
வஞ்சிக் கொம்பினையே. (19)

124. கொம்பர் இல்லாக் கொடிபோல்,
அலமந்தனன்; கோமளமே,
வெம்புகின்றேனை விடுதி கண்டாய்?
விண்ணர் நண்ணுகில்லா
உம்பர் உள்ளாய்; மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே,
அம்பரமே, நிலனே, அனல் காலொடு,
அப்பு, ஆனவனே. (20)

125. ஆனை வெம் போரில், குறும் தூறு எனப்
புலனால் அலைப்புண்
டேனை, எந்தாய், விட்டிடுதி கண்டாய்?
வினையேன் மனத்துத்
தேனையும், பாலையும், கன்னலையும்
அமுதத்தையும், ஒத்து
ஊனையும், என்பினையும், உருக்காநின்ற
ஒண்மையனே. (21)

126. ஒண்மையனே, திருநீற்றை உத்தூளித்து
ஒளி மிளிரும்
வெண்மையனே, விட்டிடுதி கண்டாய்?
மெய் அடியவர்கட்கு
அண்மையனே, என்றும் சேயாய் பிறர்க்கு;
அறிதற்கு அரிது ஆம்
பெண்மையனே, தொன்மை ஆண்மையனே
அலிப் பெற்றியனே. (22)

127. பெற்றது கொண்டு, பிழையே பெருக்கி,
சுருக்கும் அன்பின்
வெற்று அடியேனை, விடுதி கண்டாய்
விடிவோ கெடுவேன்;

மற்று, அடியேன் தன்னை, தாங்குநர் இல்லை
என் வாழ் முதலே,
உற்று அடியேன், மிகத் தேறி நின்றேன்;
எனக்கு உள்ளவனே.

(23)

128. உள்ளனவே நிற்க, இல்லன
செய்யும் மையல் துழனி
வெள்ளனலேனை விடுதி கண்டாய்,
வியன் மாத்தடக்கைப்
பொள்ளல் நல்வேழத்து உரியாய்,
புலன், நின்கண் போதல் ஓட்டா,
மெள்ளனவே மொய்க்கும் நெய்க்குடம்
தன்னை எறும்பு எனவே.

(24)

129. எறும்பிடை நாங்குழ் எனப் புலனால்
அரிப்புண்டு, அலந்த
வெறும் தமிழேனை விடுதி கண்டாய்?
வெய்ய கூற்று ஒடுங்க,
உறும் கடிப்போது அவையே உணர்வு
உற்றவர் உம்பர் உம்பர்
பெறும்பதமே, அடியார் பெயராத
பெருமையனே.

(25)

130. பெருநீர்அறச் சிறுமீன் துவண்
டாங்கு, நினைப் பிரிந்த
வெரு நீர்மையேனை விடுதி கண்டாய்?
வியன் கங்கை பொங்கி
வரு நீர்மடுவுள், மலைச்சிறு
தோணி வடிவின், வெள்ளைக்
குரு நீர் மதி பொதியும் சடை,
வானக் கொழு மணியே!

(26)

131. கொழுமணி ஏர் நகையார் கொங்கைக்
குன்றிடைச் சென்ற, குன்றி
விழும் அடியேனை விடுதி கண்டாய்?
மெய்ம் முழுதும் கம்பித்து

அழும் அடியாரிடை ஆர்த்து வைத்து,
ஆட்கொண்டருளி, என்னைக்
கழுமணியே, இன்னும் காட்டு கண்டாய்
நின் புலன் கழலே.

(27)

132. புலன்கள் திகைப்பிக்க, யானும் திகைத்து,
இங்குஓர் பொய்ந் நெறிக்கே
விலங்ககின்றேனை விடுதி கண்டாய்?
விண்ணும், மண்ணும், எல்லாம்
கலங்க, முந்நீர் நஞ்சு அழுது செய்தாய்;
கருணாகரனே!
துலங்கின்றேன் அடியேன்; உடையாய்,
என் தொழுகுலமே.

(28)

133. குலம்களைந்தாய்; களைந்தாய் என்னைக்
குற்றம்; கொற்றச் சிலை ஆம்
விலங்கல் எந்தாய், விட்டிடுதி கண்டாய்?
பொன்னின் மின்னு கொன்றை
அலங்கல் அம்தாமரை மேனி அப்பா,
ஒப்பு இலாதவனே,
மலங்கள் ஐந்தால் சுழல்வன், தயிரில்
பொரு மத்து உறவே.

(29)

134. மத்து உற தண் தயிரின், புலன்
தீக் கதுவக் கலங்கி,
வித்து உறுவேனை விடுதி கண்டாய்?
வெண்தலை மிலைச்சிக்
கொத்து உறு போது மிலைந்து,
குடர் நெடுமாலை சுற்றித்
தத்துறு நீறுடன் ஆரச் செம்
சார்ந்து அணி சச்சையனே.

(30)

135. சச்சையனே, மிக்கதண் புனல்,
விண், கால், நிலம், நெருப்பு, ஆம்
விச்சையனே, விட்டிடுதி கண்டாய்,
வெளியாய், கரியாய்

பச்சையனே, செய்ய மேனியனே,
ஒண் பட அரவக்
கச்சையனே கடந்தாய் தடம்
தாள அடல் கரியே.

(31)

136. அடல் கரிபோல், ஐம்புலன்களுக்கு
அஞ்சி அழிந்த என்னை
விடற்கு அரியாய், விட்டிடுதி கண்டாய்?
விழுத் தொண்டர்க்கு அல்லால்
தொடற்கு அரியாய், சுடர் மாமணியே,
சுடு தீச் சுழல்,
கடல் கரிது ஆய் எழு நஞ்சு அமுது
ஆக்கும் கறைக் கண்டனே.

(32)

137. கண்டது செய்து, கருணை மட்டுப்
பருகிக் களித்து,
மிண்டு கின்றேனை விடுதி கண்டாய்
நின் விரை மலர்த்தாள்
பண்டு தந்தால் போல் பணித்து,
பணிசெயக் கூவித்து, என்னைக்
கொண்டு, என் எந்தாய், களையாய்
களை ஆய குது குதுப்பே.

(33)

138. குது குதுப்பு இன்றி நின்று, என் குறிப்பே
செய்து, நின் குறிப்பில்
விது விதுப்பேனை விடுதி கண்டாய்?
விரை ஆர்ந்து, இனிய
மது மதுப் போன்று, என்னை வாழைப்
பழத்தின் மனம் கனிவித்து,
எதிர்வது எப்போது? பயில்வி,
கயிலைப் பரம்பரனே!

(34)

139. பரம்பரனே, நிற்பழ அடியாரொடும்
என் படிநு
விரும்பு அரனே, விட்டிடுதி கண்டாய்?
மென்முயல் கறையின்,

அரும்பு, அர, நேர் வைத்து அணிந்தாய்,
பிறவி ஐவாய் அரவம்
பொரும், பெருமான் வினையேன் மனம்
அஞ்சி, பொதும்பு உறவே. (35)

140. பொதும்பு உறுதீப்போல் புகைந்து எரிய,
புலன்தீக் கதுவ,
வெதும்புறுவேனை விடுதி கண்டாய்?
விரை ஆர் நறவம்
ததும்பும் மந்தாரத்தில் தாரம் பயின்று,
மந்தம் முரல் வண்டு
அதும்பும் கொழும் தேன் அவிர் சடை
வானத்து அடல் அரைசே. (36)

141. அரைசே, அறியாச் சிறியேன் பிழைக்கு
'அஞ்சல்' என்னின் அல்லால்,
விரை சேர் முடியாய், விடுதி கண்டாய்?
வெள்நகை, கரும் கண்
திரை சேர் மடந்தை மணந்த
திருப்பொன் பதப்பயங்கா,
வரை சேர்ந்து அடர்ந்து என்ன,
வல்வினை; தான்வந்து அடர்வனவே. (37)

142. அடர் புலனால் நிற்பிரிந்து அஞ்சி,
அம்சொல் நல்லார் அவர்தம்
விடர் விடலேனை விடுதி கண்டாய்
விரிந்தே எரியும்
சுடர் அனையாய், சுடுகாட்டு அரசே,
தொழும்பர்க்கு அமுதே,
தொடர்பு அரியாய், தமிழேன் தனி
நீக்கும் தனித் துணையே. (38)

143. தனித்துணை நீ நிற்க, யான் தருக்கித்
தலையால் நடந்த
வினைத்துணையேனை விடுதி கண்டாய்?
வினையேனுடைய

மனத்துணையே. எந்தன் வாழ்முதலே,
எனக்கு எய்ப்பில் வைப்பே,
தினைத்துணையேனும் பொறேன், துயர்
ஆக்கையின் திண்வலையே. (39)

144. வலைத்தலை மான் அன்ன நோக்கியர்
நோக்கின் வலையில் பட்டு,
மிலைத்து அலைந்தேனை விடுதி கண்டாய்?
வெண்மதியின் ஒற்றைக்
கலைத்தலையாய், கருணாகரனே,
கயிலாயம் என்னும்
மலைத்தலைவா, மலையாள் மணவாள,
என் வாழ் முதலே. (40)

145. முதலைச் செவ் வாய்ச்சியர் வேட்கை
வெந்நீரில் கடிப்ப மூழ்கி,
விதலைச் செய்வேனை விடுதி கண்டாய்?
விடக்கு ஊன் மிடைந்த
சிதலைச் செய் காயம் பொறேன்;
சிவனே, முறையோ? முறையோ?
திதலைச் செய் பூண்முலை மங்கை பங்கா,
என் சிவகதியே! (41)

146. கதி அடியேற்கு உன் கழல் தந்தருளவும்,
ஊன் கழியா
விதி அடியேனை விடுதி கண்டாய்?
வெள் தலை முழையில்
பதிஉடைவாள் அரப் பார்த்து,
இறை பைத்துச் சுருங்க, அஞ்சி,
மதிநெடு நீரில் குளித்து, ஒளிக்கும்
சடை மன்னவனே. (42)

147. மன்னவனே, ஒன்றுமாறு அறியாச்
சிறியேன் மகிழ்ச்சி
மின்னவனே, விட்டிடுதி கண்டாய்?
மிக்கவேத மெய்நூல்

சொன்னவனே, சொல்கழிந்தவனே,
கழியாத் தொழும்பர்
முன்னவனே, பின்னும் ஆனவனே,
இம் முழுதையுமே.

(43)

148. முழுது அயில் வேல் கண்ணியர் என்னும்
முரித் தழல் முழுகும்
விழுது அனையேனை விடுதி கண்டாய்?
நின்வெறி மலர்த்தாள்
தொழுது செல்வானத் தொழும்பரில்
கூட்டிடு; 'சோத்தெம்' பிரான்;
பழுது செய்வேனை விடேல்; உடையாய்
உன்னைப் பாடுவனே.

(44)

149. பாடிற்றிலேன் பணியேன்; மணி
நீ ஒளித்தாய்க்குப் பச்சுன்
வீடிற்றிலேனை விடுதி கண்டாய்?
வியந்து, ஆங்கு அலறித்
தேடிற்றிலேன்; 'சிவன் எவ்இடத்தான்?
எவர் கண்டனர்?' என்று
ஒடிற்றிலேன்; கிடந்து உள் உருகேன்;
நின்று உழைத்தனனே.

(45)

150. உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப்
பலாப் பழத்து ஈயின் ஒப்பாய்
விழை தருவேனை விடுதி கண்டாய்?
விடின், 'வேலை நஞ்சுஉண்
மழைதரு கண்டன், குணம் இலி,
மானிடன், தேய்மதியன்,
பழைதரு மா பரன்' என்று என்று
அறைவன், பழிப்பினையே.

(46)

151. பழிப்பு இல் நின் பாதப் பழம் தொழும்பு
எய்தி, விழப் பழித்து
விழித்திருந்தேனை விடுதி கண்டாய்?
வெண் மணிப் பணிலம்

கொழித்து, மந்தாரம் மந்தாகினி
நுந்தும், பந்தப் பெருமை
தழிச் சிறைநீரில், பிறைக்கலம்
சேர்தரு தாரவனே.

(47)

152. தாரகை போலும் தலைத்தலை மாலை,
தழல் அராப்பூண்
வீர, என் தன்னை விடுதி கண்டாய்?
விடின், என்னை மிக்கார்
'ஆர் அடியான்?' என்னின்,
உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசின்
'சீர் அடியார் அடியான்' என்று
நின்னைச் சிரிப்பிப்பனே.

(48)

153. சிரிப்பிப்பன், சீறும் பிழைப்பை
தொழும்பையும் ஈசற்கு என்று
விரிப்பிப்பன்; என்னை விடுதி கண்டாய்?
விடின், வெம் கரியின்?
உரிப் பிச்சன், தோல் உடைப்பிச்சன்,
நஞ்சு ஊண்பிச்சன், ஊர்ச்சுகாட்டு
எரிப்பிச்சன், என்னையும் ஆளுடைப்பிச்சன்
என்று ஏகவனே.

(49)

154. ஏசினும் யான், உன்னை ஏத்தினும்,
என்பிழைக்கே குழைந்து
வேசறுவேனை விடுதி கண்டாய்?
செம்பவள வெற்பின்
தேச உடையாய்; என்னை ஆளுடையாய்;
சிறுயிர்க்கு இரங்கிக்
காய்சின ஆலம் உண்டாய் அமுது
உண்ணக் கடையவனே.

(50)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவண்ணாமலையில் அருளிய

7. திருவெம்பாவை

சத்தியை வியந்தது

(மார்கழித் திங்களில் நீராடுதற்குக் கண்ணியர்கள் ஒருவரை ஒருவர் துயில் எழுப்பிச் சிவபொருமான் பெருமையைப் பாடுதல்)

கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

155. ‘ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும்
சோதியை யாம் பாடக் கேட்டேயும், வாள் தடம் கண்
மாதே! வளருதியோ? வன் செவியோ நின்செவிதான்?
மாதேவன் வார் கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்து ஒலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே, விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து,
போதுஆர் அமளியின் மேல் நின்றுப் புரண்டு இங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள், கிடந்தாள்; என்னே! என்னே!!
ஈதே எம்தோழி பரிசு? ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (1)
156. “பாசம் பரஞ்சோதிக்கு” என்பாய் இராப்பகல் நாம்
பேசும் போது எப்போது? இப் போதுஆர் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ? நேரிழையாய்! நேரிழையீர்!
சீ! சி! இவையும் சிலவோ? விளையாடி
ஏசும் இடம் ஈதோ? விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசும் மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும்
தேசன் சிவலோகன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள்
ஈசனார்க்கு அன்புஆர்? யாம் ஆர்? ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (2)
157. ‘முத்து அன்னவெண் நகையாய்? முன்வந்து, எதிர் எழுந்து “என்
அத்தன், ஆனந்தன், அமுதன்” என்று அள்ளுறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய், வந்து உன் கடைதிறவாய்’
பத்து உடையீர்! ஈசன் பழ அடியீர்! பாங்கு உடையீர்!
புத்து அடியோம் புன்மை தீர்த்து ஆட்கொண்டால் பொல்லாதோ?

‘எத்தோ நின் அன்புடைமை? எல்லோம் அறியோமோ
‘சித்தம் அழகியார் பாடாரோ, நம் சிவனை’
இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கு’ ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!

(3)

158. ‘ஓள் நித்தில நகையாய்! இன்னம் புலர்ந்தின்றோ?!
வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?!
‘எண்ணிக் கொடு உள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்று, அவமே காலத்தைப் போக்காதே’
விண்ணுக்கு ஒரு மருந்தை, வேதவிழுப் பொருளை,
கண்ணுக்கு இனியானைப் பாடிச் சிந்தி, உள்ளம்
உள்ளெருக்கு நின்று உருக யாம் மாட்டோம் நீயேவந்து
எண்ணிக் குறையில், துயில்’ ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!

(4)

159. ‘மால்அறியா, நான்முகனும் காணா, மலையினை, “நாம்
போல் அறிவோம்”, என்று உள்ள பொக்கங்களே பேசும்
பால்ஊறு தேன்வாய்ப்படிநீ! கடை திறவாய்
ஞாலமே, விண்ணே, பிறவே அறிவு அரியான்
கோலமும், நம்மை ஆட்கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடிச் “சிவனே சிவனே!” என்று
ஓலம் இடினும், உணராய், உணராய்காண்
ஏலக்குழலி பரிசு’ ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!

(5)

160. ‘மானே! நீ, நென்னலை, “நாளை வந்து உங்களை
நானே எழுப்புவன்” என்றலும், நாணாமே
போன திசை பகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ?
வானே, நிலனே, பிறவே, அறிவு அரியான்
தானே வந்து, எம்மைத் தலையளித்து, ஆட்கொண்டருளும்
வான் வர்கழல் பாடிவந்தோர்க்கு, உன்வாய்திறவாய்
ஊனே உருகாய், உனக்கே உறும்; எமக்கும்
ஏனோர்க்கும் தம் கோனைப்பாடு’ ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!

(6)

161. ‘அன்னே இவையும், சிலவோ? பலஅமரர்
உன்னற்கு அரியான், ஒருவன், இரும் சீரான்,

சின்னங்கள் கேட்பச், 'சிவன்' என்றே வாய்திறப்பாய்;
 "தென்னா" என்னா முன்னம், தீசேர் மெழுகு ஒப்பாய்;
 "என்னானை என் அரையன், இன் அமுது" என்று எல்லோமும்
 சொன்னோம்கேள் வெவ்வேறாய் இன்னம் துயிலுதியோ?
 வன்நெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசு? ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (7)

162. கோழிச் சிலம்பச், சிலம்பும் குருகு எங்கும்;
 ஏழில் இயம்ப, இயம்பும் வெண் சங்கு எங்கும்
 கேழ் இல் பரஞ்சோதி, கேழ் இல் பரங்கருணை
 கேழ் இல் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ?
 வாழி ஈதுஎன்ன உறக்கமோ? வாய் திறவாய்!
 ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ!
 ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை,
 ஏழை பங்காளனையே பாடு!' ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (8)

163. 'முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே!
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியனே!
 உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற உன் சீர் அடியோம்
 உன்அடியார்தான் பணிவோம்; ஆங்குஅவர்க்கே பாங்குஆவோம்;
 அன்னவரே எம் கணவர் ஆவார்; அவர் உகந்து
 சொன்னபரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்;
 இன்னவகையே எமக்கு எம்கோன் நல்குதியேல்,
 என்ன குறையும் இலோம்' ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (9)

164. 'பாதாளம் ஏழினும் கீழ் சொல் கழிவு பாதமலர்;
 போதுஆர் புனை, முடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே!
 பேதை ஒரு பால்; திருமேனி ஒன்று அல்லன்;
 வேதமுதல்; விண்ணோரும், மண்ணும் துதித்தாலும்,
 ஒத உலவா ஒரு தோழன் தொண்டர் உள்ளன்;
 கோது இல் குலத்து, அரன் தன் கோயில் பிணாப் பிள்ளைகள்
 ஏது அவன் ஊர்? ஏது அவன் பேர? ஆர் உற்றார்! ஆர் அயலார்?
 ஏது அவனைப்பாடும் பரிசு?' ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (10)

165. 'மொய் ஆர்தடம் பொய்கை புக்கு, முகேர் என்னக்
கையால் குடைந்து, குடைந்து, உன் கழல் பாடி,
ஐயா! வழி அடியோம் வாழ்ந்தோம் காண்; ஆர் அழல் போல்
செய்யா! வெண் நீறு ஆடி! செல்வா! சிறு மருங்குல்
மைஆர் தடம் கண் மடந்தை மணவாளா!
ஐயா! நீ ஆட்கொண்டருளும் விளையாட்டின்
உய்வார்கள் உய்யும்வகை எல்லாம், உய்ந்து ஒழிந்தோம்;
எய்யாமல் காப்பாய் எமை' ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (11)
166. 'ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட, நாம் ஆர்த்து ஆடும்
தீர்த்தன்; நல் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீ ஆடும்
சுத்தன்; இவ்வானும், குவலயமும், எல்லோமும்,
காத்தும், படைத்தும், கரந்தும், விளையாடி,
வார்த்தையும் பேசி, வளைசிலம்ப, வார் கலைகள்
ஆர்ப்பு அரவம் செய்ய, அணிசுழல் மேல் வண்டு ஆர்ப்ப,
பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்து, உடையான் பொற்பாதம்
ஏத்தி இரும்சனை நீர் ஆடு' ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (12)
167. 'பைம் குவளைக் கார்மலரால், செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கம் குருகு இனத்தால், பின்னும் அரவத்தால்,
தங்கள் மலம் கழுவார் வந்து சார்தலினால்,
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்று இசைந்த
பொங்கு மடுவில், புகப் பாய்ந்து பாய்ந்து; நம்
சங்கம் சிலம்ப; சிலம்பு கலந்து ஆர்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல் பொங்கப்
பங்கயப்பூம் புனல் பாய்ந்து ஆடு' ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (13)
168. 'காதுஆர் குழைஆட, பைம் பூண் கலன் ஆட,
கோதை குழல் ஆட, வண்டின் குழாம் ஆட,
சீதப் புனல் ஆடிச் சிற்றம்பலம் பாடி,
வேதப் பொருள் பாடி, அப்பொருள் ஆமா பாடி,
சோதி திறம்பாடி சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி, அந்தம் ஆமாபாடி,

பேதித்து நம்மை, வளர்த்து எடுத்த பெய்வளை தன்
பாதத்திறம் பாடி, ஆடு' ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (14)

169. 'ஓர் ஒரு கால் "எம்பெருமான்" என்று என்றே நம்பெருமான்
சீர் ஒரு கால் வாய் ஓவாள்; சித்தம் களிகூர்
நீர் ஒரு கால் ஓவா நெடும் தாரை கண் பணிப்பப்
பார் ஒரு கால் வந்தனையாள்; விண்ணோரைத் தான்பணியாள்
பேர் அரையற்கு இங்ஙனே பித்து ஒருவர் ஆமாறும்
ஆர் ஒருவர்? இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர் தாள்
வார் உருவப் பூண் முலையீர், வாய்ஆர் நாம் பாடி,
ஏர் உருவப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடு' ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (15)

170. 'முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்து உடையாள்
என்னத் திகழ்ந்து, எம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்து, எம்பிராட்டி திருவடிமேல்
பொன்அம் சிலம்பிற், சிலம்பித் திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி, நம் தம்மை ஆள் உடையாள்
தன்னில் பிரிவு இலா எங் கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி, அவள், நமக்குமுன் சுரக்கும் இன் அருளே
என்னப் பொழியாய்மறை ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (16)

171. 'செங் கணவன் பால், திசைமுகன் பால் தேவர்கள்பால்,
எங்கும் இலாதது ஓர் இன்பம் நம்பாலதாக்
கொங்கு உண் கரும் குழலி! நம் தம்மைக் கோதாட்டி
இங்கு, நம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளி,
செங் கமலப் பொன் பாதம் தந்தருளும் சேவகனை,
அங் கண் அரசை, அடியோங்கட்கு ஆர் அமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலம் திகழப்
பங்கயப்பூம் புனல் பாய்ந்து ஆடு' ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (17)

172. அண்ணாமலையான் அடிக்கமலம் சென்று இறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீறு அற்றால்போல்
கண்ஆர் இரவிக் கதிர்வந்து கார் கரப்பத்

தண்சூர் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாம் அகலப்
பெண் ஆகி, ஆண் ஆய், அலிஆய்ப் பிறங்கு ஒளிசேர்
விண்ஆகி, மண்ஆகி, இத்தனையும் வேறு ஆகிக்
கண்சூர் அமுதமும் ஆய், நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணே! இப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடு' ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (18)

173. “உங்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்”, என்று
அங்கு அப்பழஞ்சொல் புதுக்கும் எம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான், உனக்கு ஒன்று உரைப்போம் கேள்!
எங்கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க!
எங்கை உனக்கு அல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க;
கங்குல் பகல் எம்கண் மற்று ஒன்றும் காணற்க,
இங்கு இப்பரிசே எமக்கு எங்கோன் நல்குதியேல்,
எங்கு எழில் என் ஞாயிறு எமக்கு?” ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (19)

174. ‘போற்றி! அருளுக நின் ஆதியும் பாதமலர்
போற்றி! அருளுக, நின் அந்தம்ஆம் செந் தளிர்கள்
போற்றி! எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றம் ஆம் பொற் பாதம்
போற்றி! எல்லா உயிர்க்கும் போகம் ஆம் பூம்கழல்கள்
போற்றி! எல்லா உயிர்க்கும் ஈறு ஆம் இணை அடிகள்
போற்றி! மால், நான்முகனும், காணாத புண்டரிகம்
போற்றி! யாம்உய்ய, ஆட்கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றி! யாம் மார்கழி நீர் ஆடு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (20)

திருச்சிற்றம்பலம்

8. திரு அம்மானை

ஆனந்தக் களிப்பு

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

175. செங்கண் நெடுமாலும் சென்று இடந்தும் காண்பு அரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி,
எங்கள் பிறப்பு அறுத்திட்டு, எந்தரமும் ஆட்கொண்டு
தெங்கு திரள்சோலை, தென்னன் பெருந்துறையான்,
அங்கணன் அந்தணன்ஆய், அறைகூவி, வீடுஅருளும்
அங்கருணை வார்கழலே பாடுதும்காண், அம்மானாய்; (1)
176. பாரார், விசம்புஉள்ளார், பாதாளத்தார், புறத்தார்,
ஆராலும் காண்டற்கு அரியான்; எமக்கு எளிய
பேராளன்; தென்னன்; பெருந்துறையான்; பிச்சு ஏற்றி,
வாரா வழி அருளி, வந்து, என் உளம்புகுந்த
ஆரா அமுது ஆய், அலைகடல்வாய் மீன் விசிறும்
பேர் ஆசை வாரியனைப் பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (2)
177. இந்திரனும் மால் அயனும், ஏனோரும், வானோரும்,
அந்தரமேநிற்க, சிவன் அவனி வந்தருளி
எந்தரமும் ஆட்கொண்டு, தோள்கொண்ட நீற்றனாய்ச்
சிந்தனையை வந்து உருக்கும் சீர்ஆர் பெருந்துறையான்
பந்தம் பரியப் பரிமேல்கொண்டான், தந்த
அந்தம்இலா ஆனந்தம் பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (3)
178. வான்வந்த தேவர்களும், மால், அயனோடு, இந்திரனும்
கான்நின்றுவற்றியும், புற்றுஎழுந்தும், காண்பு - அரிய
தான்வந்து, நாயேனைத் தாய்போல் தலையளித்திட்டு
ஊன்வந்து உரோமங்கள், உள்ளே உயிர்ப்பு எய்து
தேன்வந்து, அமுதின் தெளிவின் ஒளிவந்த,
வான்வந்த, வார்கழலே பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (4)
179. கல்லாமனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாளன், தென்னன், பெருந்துறையான், பிச்சுஏற்றிக்
கல்லைப்பிசைந்து கனிஆக்கித் தன்கருணை

- வெள்ளத்து அழுத்தி, வினைகடிந்த வேதியனைத்
தில்லைநகர் புக்குச், சிற்றம்பலம் மன்னும்
ஒல்லை விடையானைப் பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (5)
180. கேட்டாயோதோழி! கிறி செய்த வாறு ஒருவன்
தீட்டுஆர் மதில் புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டாதன எல்லாங்காட்டிச் சிவம் காட்டித்
தாள் தாமரை காட்டித்தன் கருணைத்தேன் காட்டி,
நாட்டார் நகைசெய்ய நாம் மேலை வீடு எய்த,
ஆள்தான் கொண்டு ஆண்டவா பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (6)
181. ஓயாதே உள்குவார் உள்இருக்கும் உள்ளானைச்
சேயானைச் சேவகனைத் தென்னன் பெருந்துறையின்
மேயானை, வேதியனை, மாது இருக்கும் பாதியனை
நாய்ஆன நம்தம்மை ஆட்கொண்ட நாயகனைத்
தாயான தத்துவனை தானே உலகுஏழும்
ஆயானை, ஆள்வானைப் பாடுதும்காண் அம்மானாய். (7)
182. பண்கமந்த பாடல் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்கமந்த பாகத்தன், பெம்மான், பெருந்துறையான்,
விண்கமந்த கீர்த்தி வியன் மண்டலத்து ஈசன்,
கண்கமந்த நெற்றிக் கடவுள், கலி மதுரை
மண்கமந்து கூலிகொண்டு, அக்கோவால் மொத்துண்டு
புண்கமந்த பொன்மேனி பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (8)
183. துண்டப் பிறையான், மறையான், பெருந்துறையான்,
கொண்ட புரிநூலான், கோலமா ஊர்தியான்,
கண்டம் கரியான், செம்மேனியான், வெண்நீற்றான்,
அண்டம் முதல் ஆயினான், அந்தம் இலா ஆனந்தம்
பண்டைப் பரிசே, பழ அடியார்க்கு ஈந்தருளும்
அண்டம் வியப்பு உறுமா பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (9)
184. விண் ஆளும் தேவர்க்கும் மேல்ஆய வேதியனை,
மண்ஆளும் மன்னவர்க்கும் மாண்புஆகி நின்றானைத்
தண்ஆர் தமிழ் அளிக்கும் தண்பாண்டி நாட்டானைப்
பெண்ஆளும் பாகனைப் பேணு பெருந்துறையில்

கண்ணூர் கழல்காட்டி, நாயேனை ஆட்கொண்ட
அண்ணா மலையானைப் பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (10)

185. செப்புஆர் முலைபங்கன், தென்னன் பெருந்துறையான்,
தப்பாமே தான் அடைந்தார் நெஞ்சு உருக்கும் தன்மையினான்,
அப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோகம் ஆக்குவித்த
அப்பு ஆர் சடை அப்பன், ஆனந்த வार्கழலே
ஒப்பு ஆக ஒப்புவித்த உள்ளத்தார் உள் இருக்கும்
அப்பாலைக்கு அப்பாலைப் பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (11)

186. மைப்பொலியும் கண்ணி! கேள்; மால், அயனோடு, இந்திரனும்,
எப்பிறவியும்தேட, என்னையும் தன் இன் அருளால்
இப்பிறவி ஆட்கொண்டு, இனிப்பிறவாமே காத்து,
மெய்ப்பொருட் கண்தோற்றம் ஆய், மெய்யே நிலைபேறு ஆய்
எப்பொருட்கும் தானேஆய், யாவைக்கும் வீடு ஆகும்
அப்பொருள்கும் நம்சிவனைப் பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (12)

187. கைஆர் வளை சிலம்பக் காதுஆர் குழைஆட
மை ஆர் குழல் புரளத் தேன்பாய், வண்டு ஒலிப்பச்
செய்யானை, வெண்ணீறு அணிந்தானைச் சேர்ந்த அறியாக்
கையானை, எங்கும் செறிந்தானை, அன்பர்க்கு
மெய்யானை, அல்லாதார்க்கு அல்லாத வேதியனை,
ஐயாற அமர்ந்தானைப் பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (13)

188. ஆனைஆய்க் கீடம்ஆய் மானிடர் ஆய்த் தேவர் ஆய்
ஏனைப் பிறவாய்ப் பிறந்து, இறந்து எய்த்தேனை
ஊனையும் நின்று உருக்கி, என்வினையை ஓட்டு உகந்து,
தேனையும், பாலையும் கன்னலையும் ஒத்து, இனிய
கோன் அவன்போல்வந்து, என்னைத் தன்தொழும்பில் கொண்டருளும்
வானவன் பூங்கழலே பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (14)

189. சந்திரனைத் தேய்த்தருளித் தக்கன் தன் வேள்வியினில்
இந்திரனைத்தோள் நெரித்திட்டு, எச்சன் தலை அரிந்து
அந்தரமே செல்லும் அலர் கதிரோன் பல் தகர்த்துச்
சிந்தித் திசை திசையே தேவர்களை ஓட்டு உகந்த
செந் தார்ப்பொழில் புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
மந்தார மாலையே பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (15)

190. ஊன்ஆய், உயிர்ஆய், உணர்வுஆய், என்னுள் கலந்து
தேன்ஆய், அமுதமும் ஆய்த் தீங் கரும்பின் கட்டியும் ஆய்
வானோர் அறியா வழி எமக்குத் தந்தருளும்
தேன்ஆர் மலர்க்கொன்றைச் சேவகனார், சீர் ஒளிசேர்
ஆனா அறிவுஆய், அளவு இறந்த பல் உயிர்க்கும்
கோன் ஆகி நின்றவா கூறுதும்காண் அம்மானாய். (16)
191. குடுவேன் பூங்கொன்றை; குடிச் சிவன் திரள் தோள்
கூடுவேன்; கூடி, முயங்கி, மயங்கி நின்று,
ஊடுவேன்; செவ்வாய்க்கு உருகுவேன்; உள் உருகித்
தேடுவேன்; தேடிச் சிவன்கழலை சிந்திப்பேன்;
வாடுவேன்; பேர்த்து மலர்வேன் அனல் ஏந்தி
ஆடுவான் சேவடியே பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (17)
192. கிளிவந்த மென்மொழியாள் கேழ்கிளரும் பாதியனை
வெளிவந்த மால், அயனும், காண்பு அரிய வித்தகனைத்
தெளிவந்த தேறலைச் சீர் ஆர் பெருந்துறையில்
எளிவந்து, இருந்து, இரங்கி எண் அரிய இன் அருளால்
ஒளிவந்து, என் உள்ளத்தின் உள்ளே ஒளிதிகழ,
அளி வந்த அந்தணனைப் பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (18)
193. முன்னானை, மூவர்க்கும்; முற்றுமாய் முற்றுக்கும்
பின்னானைப் பிஞ்ஞகனைப் பேணு பெருந்துறையின்
மன்னானை; வானவனை; மாது இயலும் பாதியனைத்
தென் ஆனைக் காவானைத் தென்பாண்டி நாட்டானை;
'என்னானை, என் அப்பன்' என்பார்கட்கு இன் அமுதை
அன்னானை அம்மானைப் பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (19)
194. பெற்றி பிறர்க்கு அரியபெம்மான், பெருந்துறையான்
கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன் அடியார்
குற்றங்கள் நீக்கிக் குணங்கொண்டு, கோதாட்டிச்
சுற்றிய சுற்றத் தொடர்வு அறுப்பான் தொல் புகழே
பற்றி, இப்பாசத்தைப் பற்று அற நாம் பற்றுவான்,
பற்றிய, பேர் ஆனந்தம் பாடுதும்காண்; அம்மானாய்! (20)

தில்லையில் அருளிய

9. திருப்பொற் சுண்ணம்

ஆனந்த மனோலயம்

(சிவபெருமானுக்குக் கலவைப் பொடி இடிக்கும் போதும்
அவன் புகழ் பாடுதல்)

அறுசீர் விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

195. முத்து நல்தாமம், பூமாலை, தூக்கி,
முளைக்குடம், தூபம், நல்தீபம், வைம்மின்;
சக்தியும், சோமியும், பார் மகளும்,
நா மகளோடு பல்லாண்டு இசைமின்!
சித்தியும், கௌரியும், பார்ப்பதியும்,
கங்கையும் வந்து, கவரி கொள்மின்!
அத்தன், ஐயாறன், அம்மானைப் பாடி,
ஆடப் பொற் சுண்ணம் இடித்து, நாமே! (1)
196. பூ இயல் வார் சடை எம்பிராற்குப்
பொற் திருச் சுண்ணம் இடிக்க வேண்டும்,
மாவின் வடு வகிர் அன்ன கண்ணீர்!
வம்மின்கள் வந்து, உடன் பாடுமின்கள்;
கூவுமின், தொண்டர் புறம் நிலாமே;
குனியின், தொழுமின்; எங்கோன், எங் கூத்தன்,
தேவியும் தானும் வந்து, எம்மை ஆள்ச்
செம்பொன் செய் சுண்ணம் இடித்து, நாமே! (2)
197. சுந்தர நீறு அணிந்தும் மெழுகித்
தூய பொன் சிந்தி, நிதிபரப்பி
இந்திரன் கற்பகம் நாட்டி, எங்கும்
எழில் கடர் வைத்துக் கொடி எடுமின்;

அந்தரர் கோன், அயன் தன் பெருமான்,
ஆழியான் நாதன், நல்வேலன் தாதை,
எந்தரம் ஆள் உமையாள் கொழுநற்கு,
ஏய்ந்த பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே! (3)

198. காச அணிமின்கள் உலக்கை எல்லாம்;
காம்பு அணிமின்கள், கறை உரலை;
'நேசம் உடைய அடியவர்கள்
நின்று நிலாவுக' என்று வாழ்த்தித்
தேசம் எல்லாம் புகழ்ந்து ஆடும் கச்சித்
திரு ஏகம்பன் செம்பொன் கோயில் பாடிப்
பாச, வினையைப் பறித்து நின்று,
பாடிப் பொற்சுண்ணம் இடித்து, நாமே! (4)

199. அறுகு எடுப்பார் அயனும், அரியும்;
அன்றி, மற்று இந்திரனோடு, அமரர்,
நறுமுறு தேவர் கணங்கள் எல்லாம்,
நம்மில்பின்பு அல்லது, எடுக்க ஓட்டோம்;
செறிவு உடைமும் மதில் எய்த வில்லி,
திரு ஏகம்பன், செம்பொன் கோயில்பாடி,
முறுவல் செவ் வாயினீர்! முக்கண் அப்பற்கு,
ஆடப் பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே! (5)

200. உலக்கை பல ஓச்சுவார் பெரியர்
உலகம் எலாம் உரல்போதாது என்றே;
கலக்க அடியவர் வந்து நின்றார்,
காண உலகங்கள் போதாது என்றே;
நலக்க, அடியோமை ஆண்டு கொண்டு
நாண் மலர்ப் பாதங்கள் குடத்தந்த
மலைக்கு மருகனைப் பாடிப் பாடி,
மகிழ்ந்து, பொற்சுண்ணம் இடித்து, நாமே! (6)

201. குடகம், தோள்வளை, ஆர்ப்ப ஆர்ப்பத்
தொண்டர் குழாம் எழுந்து ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப,

நாடவர் நம் தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப,
 நாமும் அவர் தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்பப்
 பாடகம் மெல்அடி ஆர்க்கும் மங்கை
 பங்கினன், எங்கள் பரா பரனுக்கு,
 ஆடக மாமலை அன்ன கோவுக்கு
 ஆடப், பொற்கண்ணம் இடித்து நாமே! (7)

202. வாள்தடம்கண் மடமங்கை நல்லீர்!
 வரிவளை ஆர்ப்ப, வண்கொங்கை பொங்கத்
 தோள்திரு முண்டம் துதைந்து இலங்கச்
 'சோத்தம்' பிரான்!' என்று சொல்லிச்சொல்லி,
 நாள் கொண்ட நாண் மலர்ப் பாதம் காட்டி
 நாயின் கடைப்பட்ட நம்மை, இம்மை,
 ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப் பாடி
 ஆடப் பொற்கண்ணம் இடித்து நாமே! (8)

203. வையகம் எல்லாம் உரல் அது ஆக,
 மாமேரு என்னும் உலக்கை நாட்டி
 மெய்எனும் மஞ்சள் நிறைய அட்டி;
 மேதகு தென்னன், பெருந்துறையான்,
 செய்ய திருவடி பாடிப்பாடி,
 செம்பொன் உலக்கை வலக்கை பற்றி,
 ஐயன், அணி தில்லை வாணனுக்கே,
 ஆடப் பொற்கண்ணம் இடித்து, நாமே! (9)

204. 'முத்து அணி கொங்கைகள் ஆட ஆட,
 மொய் குழல் வண்டுஇனம் ஆட ஆடச்
 சித்தம் சிவனொடு ஆட ஆடச்
 செங் கயல் கண் பனி ஆட ஆடப்
 பித்து எம்பிரானொடும் ஆட ஆடப்
 பிறவி பிறரொடும் ஆட ஆட
 அத்தன் கருணையொடு ஆட ஆட
 ஆடப் பொற்கண்ணம் இடித்து நாமே! (10)

205. மாடு, நகைவாள் நிலா எறிப்ப,
வாய் திறந்து அம் பவளம் துடிப்பப்
பாடுமின் நம் தம்மை ஆண்ட ஆறும்,
பணிகொண்ட வண்ணமும்; பாடிப்பாடித்
தேடுமின், எம் பெருமானைத் தேடிச்
சித்தம் களிப்ப, திகைத்துத் தேறி,
ஆடுமின்; அம்பலத்து ஆடினானுக்கு,
ஆடப் பொற் சண்ணம் இடித்து, நாமே! (11)
206. மை அமர் கண்டனை, வானநாடர்
மருந்தினை, மாணிக்கக் கூத்தன் தன்னை,
ஐயனை, ஐயர்பிரானை, நம்மை
அகப்படுத்து ஆட்கொண்டு அருமை காட்டும்
பொய்யர் தம் பொய்யனை, மெய்யர் மெய்யைப்
போது அரிக் கண் இணைப் பொற்றொடித்தோள்,
பை அரவு அல்குல், மடந்தை நல்லீர்!
பாடிப் பொற்சண்ணம் இடித்தும், நாமே! (12)
207. மின் இடைச் செந்துவர் வாய்க் கரும்கண்,
வெண்நகை பண் அம்மென்மொழியீர்!
என்னுடை ஆர் அமுது, எங்கள் அப்பன்,
எம்பெருமான் இமவான் மகட்குத்
தன்னுடைக் கேள்வன், மகன், தகப்பன்,
தமையன், எம்ஐயன் தாள்கள் பாடிப்
பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கை நல்லீர்!
பொன் திருச்சண்ணம் இடித்து நாமே! (13)
208. சங்கம் அரற்ற, சிலம்பு ஒலிப்பத்
தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலைஆட,
செங் கனிவாய் இதழும் துடிப்ப,
சேயிழையீர் சிவலோகம் பாடி,
கங்கை இரைப்ப அராஇரைக்கும்
கற்றைச் சடைமுடியான் கழற்கே,

பொங்கிய காதலின் கொங்கை பொங்கப்
பொன் திருச் சுண்ணம் இடித்து, நாமே! (14)

209. ஞானக் கரும்பின் தெளிவைப், பாகை,
நாடற்கு அரிய நலத்தை, நந்தாத்
தேனை, பழச் சுவை ஆயினானைச்
சித்தம் புகுந்து தித்திக்க வல்ல
கோனைப் பிறப்பு அறுத்து, ஆண்டுகொண்ட
சுத்தனை; நாத்தமும்பு ஏற வாழ்த்திப்
பானல் தடம் கண் மடந்தை நல்லீர்!
பாடிப் பொற் சுண்ணம் இடித்தும், நாமே! (15)

210. ஆவகை, நாமும் வந்து, அன்பர்தம்மோடு
ஆட்செய்யும் வண்ணங்கள் பாடி, விண்மேல்
தேவர் கனாவிலும் கண்டு அறியாச்
செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டும் செல்வச்
சேவகம் ஏந்திய வெல்கொடியான்,
சிவபெருமான், புரம் செற்ற கொற்றச்
சேவகன் நாமங்கள் பாடிப் பாடி,
செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்து, நாமே! (16)

211. தேன் அக மா மலர்க் கொன்றைபாடிச்
சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
வான் அக மா மதிப் பிள்ளை பாடி
மால்விடை பாடி வலக்கை ஏந்தும்
ஊன் அக மா மழுச் சூலம், பாடி,
உம்பரும் இம்பரும் உய்ய, அன்று,
போனகம் ஆக, நஞ்சு உண்டல் பாடிப்
பொற்திருச் சுண்ணம் இடித்து, நாமே! (17)

212. அயன் தலை கொண்டு செண்டு ஆடல் பாடி;
அருக்கன் எயிறு பறித்தல் பாடிக்
கயம் தனைக்கொன்று, உரி போர்த்தல் பாடிக்
காலனைக் காலால் உதைத்தல் பாடி,

இயைந்தன முப்புரம் எய்தல் பாடி
ஏழை அடியோமை ஆண்டு கொண்ட
நயம் தனைப் பாடி நின்று, ஆடி ஆடி,
நாதற்குச் சுண்ணம் இடித்து, நாமே! (18)

213. வட்ட மலர்க் கொன்றை மாலை பாடி,
மத்தமும் பாடி, மதியும் பாடிச்
சிட்டர்கள் வாழும் தென் தில்லை பாடிச்
சிறிறம்பலத்து எங்கள் செல்வம் பாடிக்
கட்டிய மாசணக் கச்சை பாடிக்
கங்கணம் பாடிக் கவித்த கைம்மேல்
இட்டு நின்று ஆடும் அரவம் பாடி,
ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்து, நாமே! (19)

214. வேதமும், வேள்வியும் ஆயினார்க்கு;
மெய்ம்மையும், பொய்ம்மையும், ஆயினார்க்கு;
சோதியும் ஆய், இருள் ஆயினார்க்குத்
துன்பமும் ஆய், இன்பம் ஆயினார்க்குப்
பாதியும் ஆய், முற்றும் ஆயினார்க்குப்
பந்தமும் ஆய், வீடும் ஆயினாருக்கு;
ஆதியும் அந்தமும், ஆயினாருக்கு;
ஆடப் பொற்சுண்ணம் இடித்து, நாமே! (20)

திருச்சிறிறம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

10. திருக்கோத்தும்பி

சிவனோடு ஐக்கியம்

(சிவபெருமானின் திருவருளில் ஈடுபடும்படி
தும்பியிடம் கூறுதல்)

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

215. பூ ஏறு கோனும், புரந்தரனும், பொற்பு அமைந்த
நா ஏறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும்,
மா ஏறு சோதியும், வானவரும், தாம் அறியாச்
சே ஏறு சேவடிக்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (1)
216. நான்ஆர்? என் உள்ளம்ஆர் ஞானங்கள் ஆர்? என்னையார்அறிவார்
வானோர் பிரான் என்னை ஆண்டிலனேல்? மதிமயங்கி
ஊன் ஆர் உடைதலையில் உண்பலி தேர் அம்பலவன்
தேன் ஆர் கமலமே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (2)
217. தினைத்தனை உள்ளது ஓர் பூவினில் தேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறும், காண்தொறும், பேசுந்தொறும், எப்போதும்,
அனைத்து எலும்பு உள்நெக, ஆனந்தத்தேன் சொரியும்
குனிப்பு உடையானுக்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (3)
218. கண்ணப்பன் ஒப்பது ஓர் அன்பு இன்மை கண்டபின்,
என் அப்பன், என் ஒப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி,
வண்ணப் பணித்து, என்னை 'வா' என்ற வான் கருணைச்
சுண்ணப் பொன் நீற்றற்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (4)
219. அத்தேவர் தேவர்; அவர் தேவர்; என்று, இங்ஙன்,
பொய்த்தேவு பேசி, புலம்புகின்ற பூதலத்தே,
பத்து ஏதும் இல்லாது, என் பற்று அற, நான் பற்றி நின்ற
மெய்த்தேவர் தேவர்க்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (5)
220. வைத்த நிதி, பெண்டிர் மக்கள், குலம் கல்வி, என்னும்
பித்த உலகில், பிறப்போடு, இறப்பு, என்னும்

சித்த விகாரக் கலக்கம் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவர்க்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (6)

221. சட்டோ நினைக்க, மனத்து அமுது ஆம் சங்கரனைக்
கெட்டேன், மறப்பேனோ? கேடுபடாத் திருவடியை
ஒட்டாத பாவித் தொழும்பரை நாம் உரு அறியோம்;
சிட்டாய் சிட்டற்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (7)

222. ஒன்றாய், முளைத்து, எழுந்து, எத்தனையோ கவடு விட்டு,
நன்று ஆக வைத்து, என்னை நாய் சிவிகை ஏற்று வித்த
என் தாதை தாதைக்கும், எம் அனைக்கும், தம்பெருமான்
குன்றாத செல்வற்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (8)

223. கரணங்கள் எல்லாம் கடந்துநின்ற கறையிடற்றன்
சரணங்களே சென்று சார்தலுமே, தான் எனக்கு
மரணம், பிறப்பு, என்று இவை இரண்டின் மயக்கு அறுத்த
கருணைக் கடலுக்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (9)

224. நோய்உற்று, மூத்து, நான் நுந்து கன்றாய் இங்கு இருந்து,
நாய் உற்ற செல்வம் நயந்து அறியாவண்ணம் எல்லாம்,
தாய்உற்று வந்து என்னை ஆண்டுகொண்ட தன்கருணைத்
தேய் உற்ற செல்வற்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (10)

225. 'வல்நெஞ்சக் கள்வன், மனவலியன்,' என்னாதே
கல்நெஞ்ச உருக்கி, கருணையினால் ஆண்டு கொண்ட
அன்னம் திளைக்கும் அணி தில்லை அம்பலவன்
பொன்அங் கழலுக்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (11)

226. நாயேனைத் தன் அடிகள் பாடுவித்த நாயகனைப்
பேயேனது உள்ளப் பிழை பொறுக்கும் பெருமையனைச்,
'சீ' ஏதும் இல்லாது என் செய்பணிகள் கொண்டருளும்
தாய்ஆன ஈசற்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (12)

227. நான்தனக்கு அன்பு இன்மை நானும், தானும், அறிவோம்;
தான்என்னை ஆட்கொண்டது எல்லாரும் தாம் அறிவார்;
ஆனகருணையும் அங்கு உற்றேதான் அவனே
கோன் என்னைக்கூடக் குளிர்ந்து ஊதாய் கோத்தும்பீ! (13)

228. கருஆய் உலகினுக்கு, அப்புறம்ஆய், இப்புறத்தே
மரு ஆர் மலர்க் குழல் மாதினோடும் வந்தருளி,
அரு ஆய், மறை பயில் அந்தணன் ஆய் ஆண்டு கொண்ட
திரு ஆன தேவற்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (14)
229. நானும், என் சிந்தையும், நாயகனுக்கு எவ் இடத்தோம்
தானும் தன் தையலும், தாழ் சடையோன் ஆண்டிலனேல்?
வானும் திசைகளும், மா கடலும், ஆய பிரான்
தேன் உந்து சேவடிக்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (15)
230. உள்ளப்படாத திருஉருவை உள்ளுதலும்,
கள்ளப்படாத களிவந்த வான் கருணை
வெள்ளப் பிரான், எம்பிரான், என்னை வேறே ஆட்
கொள் அப்பிரானுக்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (16)
231. பொய் ஆய செல்வத்தே புக்கு, அழுந்தி நாள்தோறும்
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை, ஆட்கொண்ட
ஐயா! என் ஆர் உயிரே! அம்பலவா! என்று, அவன்தன்
செய் ஆர் மலர் அடிக்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (17)
232. தோலும், துகிலும், குழையும், சுருள் தோடும்;
பால் வெள்ளை நீறும், பசும் சாந்தும்; பைங்கிளியும்,
குலமும்; தொக்க வளையும்; உடைத்தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்து ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (18)
233. ‘கள்வன், கடியன், கலதி இவன்’ என்னாதே,
வள்ளல், வரவர வந்து ஒழிந்தான் என் மனத்தே;
உள்ளத்து உற துயர் ஒன்று ஒழியா வண்ணம், எல்லாம்
தெள்ளும் கழலுக்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (19)
234. பூமேல் அயனோடு மாலும் “புகல் அரிது” என்று
ஏமாறி நிற்க, அடியேன் இறுமாக்க,
நாய் மேல் தவிச இட்டு, நன்றாய்ப் பொருட் படுத்த
தீமேனி யானுக்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ! (20)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

11. திருத்தெள்ளேணம்

சிவனோடடைவு

(கைகளைக் கொட்டிக்கொண்டு மகளிர் ஈடுபடும்
ஒருவகை விளையாட்டு)

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

235. திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்று உணராத் திருவடியை
உருநாம் அறிய, ஓர் அந்தணன் ஆய், ஆண்டுகொண்டான்;
ஒரு நாமம், ஓர் உருவம், ஒன்றும் இல்லாற்கு, ஆயிரம்
திருநாமம் பாடி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (1)
236. திரு ஆர் பெருந்துறை மேய பிரான் என் பிறவித்
கரு வேர் அறுத்தபின், யாவரையும் கண்டது இல்லை;
அருவாய், உருவமும் ஆய பிரான், அவன் மருவும்
திருவாரூர் பாடி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (2)
237. அரிக்கும், பிரமற்கும், அல்லாத தேவர்கட்கும்,
தெரிக்கும் படித்து அன்றி நின்ற சிவம், வந்து, நம்மை
உருக்கும், பணிகொள்ளும், என்பது கேட்டு, உலகம் எல்லாம்
சிரிக்கும் திறம் பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (3)
238. அவம் ஆயதேவர் அவ கதியில் அழுந்தாமே
பவ மாயம் காத்து, என்னை ஆண்டுகொண்ட பரஞ்சோதி
நவம் ஆய செஞ் கடர் நல்குதலும், நாம் ஒழிந்து,
சிவம் ஆனவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (4)
239. அருமந்த தேவர், அயன், திருமாற்கு, அரியசிவம்
உருவந்து, பூதலத்தோர் உகப்பு எய்தக் கொண்டருளி,
கரு வெந்து வீழக் கடைக்கணித்து என் உளம் புகுந்த
திருவந்த வாபாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (5)
240. அரை ஆடு நாகம் அசைத்த பிரான் அவனியின்மேல்,
வரை ஆடு மங்கை தன் பங்கொடும், வந்து, ஆண்டதிறம்

உரை ஆட, உள் ஒளி ஆட, ஒள் மா மலர்க் கண்களில்நீர்த்
திரை ஆடு மாபாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (6)

241. ஆ வா அரி, அயன், இந்திரன், வானோர்க்கு அரியசிவன்
வா, வா என்று என்னையும் பூதலத்தேவலிந்து ஆண்டுகொண்டான்;
பூ ஆர் அடிச் சுவடு என் தலைமேல் பொறித்தலுமே,
தே வானவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (7)

242. கறங்கு ஓலை போல்வது ஓர் காயப் பிறப்போடு இறப்பு என்னும்
அறம், பாவம் என்ற இரண்டு அச்சம் தவிர்ந்து, என்னை ஆண்டு கொண்டான்
மறந்தேயும் தன் கழல் நான் மறவா வண்ணம் நல்கிய அத்
திறம் பாடல் பாடி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (8)

243. கல் நார் உரித்து என்ன, என்னையும் தன் கருணையினால்
பொன் ஆர் கழல் பணித்து, ஆண்ட பிரான் புகழ் பாடி,
மின் நேர் நுடங்கு இடைச்செம் துவர் வாய், வெள் நகையீர்!
'தென்னா, தென்னா', என்று தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (9)

244. கனவேயும் தேவர்கள் காண்பு அரிய கனை கழலோன்
புன வேய் அனவளைத் தோளியொடும் புகுந்தருளி,
நனவே எனைப் பிடித்து, ஆட்கொண்டவா நயந்து, நெஞ்சம்
சினவேல்கண் நீர் மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ! (10)

245. கயல் மாண்ட கண்ணிதன் பங்கன் எனைக் கலந்து ஆண்டலுமே
அயல் மாண்டு, அருவினைச் சுற்றமும் மாண்டு, அவனியின்மேல்
மயல் மாண்டு, மற்று உள்ள வாசகம் மாண்டு, என்னுடைய
செயல்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (11)

246. முத்திக்கு உழன்று முனிவர் குழாம் நனி வாட,
அத்திக்கு அருளி; அடியேனை ஆண்டு கொண்டு,
பத்திக் கடலுள் பதித்த பரஞ்சோதி,
தித்திக்கு மாபாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ. (12)

247. பார் பாடும், பாதாளர் பாடும், விண்ணோர் தம் பாடும்
ஆர் பாடும், சாரா வகை அருளி, ஆண்டு கொண்ட
நேர் பாடல் பாடி, நினைப்பு அரிய தனிப் பெரியோன்
சீர் பாடல் பாடி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (13)

248. மாலே, பிரமனே, மற்று ஒழிந்த தேவர்களே,
நூலே நுழைவு அரிய நுண்ணியனாய் வந்து, அடியேன்
பாலே புகுந்து, பரிந்து உருக்கும் பாவகத்தால்,
சேல்ஏர் கண் நீர் மல்கத் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (14)
249. உருகிப் பெருகி, உளம் களிர முகந்து கொண்டு,
பருகற்கு இனிய பரம் கருணைத் தடம் கடலை
மருவித் திகழ் தென்னன் வர்கழலே நினைந்து, அடியோம்
திருவைப் பரவி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (15)
250. புத்தன், புரந்தர ஆதியர் அயன் மால் போற்றி செய்யும்
பித்தன்; பெருந்துறை மேய பிரான்; பிறப்பு அறுத்த
அத்தன்; அணி தில்லை அம்பலவன்; அருள் கழல்கள்
சித்தம் புகுந்தவா தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (16)
251. உவலைச் சமயங்கள், ஒவ்வாத சாத்திரம் ஆம்
சவலைக் கடல் உளனாய்க் கிடந்து, தடுமாறும்
கவலைக் கெடுத்துக் கழல் இணைகள் தந்தருளும்
செயலைப் பரவி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (17)
252. வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்து அழல், நீர், மண், கெடினும்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு
கூன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட்டென் உள்ளமும்போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (18)
253. விண்ணோர் முழுமுதல்; பாதாளத்தார் வித்து;
மண்ணோர் மருந்து அயன்; மால், உடைய வைப்பு; அடியோம்
கண் ஆர, வந்து நின்றான்; கருணைக் கழல் பாடித்
'தென்னா, தென்னா' என்று தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (19)
254. குலம் பாடிக் கொக்கு இறகும் பாடிக் கோல் வளையாள்
நலம் பாடி, நஞ்சு உண்டவா பாடி, நாள்தோறும்
அலம்பு ஆர் புனல் தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
சிலம்பு ஆடல் பாடி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ! (20)

தில்லையில் அருளிச் செய்த

12. திருச் சாழல்

சிவனுடைய காருணியம்

(தடையும் விடையுமாக அமைந்த திருப்பாட்டு)

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

255. பூசுவதும் வெண்ணீறு, பூண்பதுவும் பொங்கு அரவம்,
பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலும்; காண், ஏ!
பூசுவதும், பேசுவதும், பூண்பதுவும் கொண்டு என்னை
ஈசன் அவன், எவ் உயிர்க்கும் இயல்பு ஆனான்; சாழலோ! (1)
256. என் அப்பன், எம்பிரான், எல்லார்க்கும் தான் ஈசன்;
துன்னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளும் அது என்? ஏ!
மன்னு கலை, துன்னு பொருள் மறை நான்கே, வான்சரடாத்
தன்னையே கோவணமா, சாத்தினன், காண்; சாழலோ! (2)
257. கோயில் சுடுகாடு, கொல் புலித் தோல் நல் ஆடை,
தாயும் இலி, தந்தை இலி, தான் தனியன்; காண், ஏ!
தாயும் இலி, தந்தை இலி, தான் தனியன்; ஆயிடினும்,
காயில் உலகு அனைத்தும் கல் பொடி, காண்; சாழலோ! (3)
258. அயனை, அனங்கனை, அந்தகனைச் சந்திரனை,
வயனங்கள் மாயா வடச் செய்தான்; காண், ஏ!
நயனங்கள் மூன்று உடைய நாயகனே தண்டித்தால்
சயம் அன்றோ வானவர்க்குத் தாழ்குமலாய்? சாழலோ! (4)
259. தக்கனையும், எச்சனையும், தலை அறுத்து, தேவர் கணம்
தொக்கன வந்தவர் தம்மைத் தொலைத்தது தான் என்? ஏ!
தொக்கன வந்தவர் தம்மைத் தொலைத்தருளி அருள்கொடுத்து, அங்கு
எச்சனுக்கு மிகைத் தலை மற்று அருளினன், காண்; சாழலோ! (5)
260. அலரவனும், மாலவனும், அறியாமே, அழல் உரு ஆய்,
நிலம் முதல், கீழ் அண்டம் உற நின்றது தான் என்? ஏ!

நிலம் முதல், கீழ் அண்டம் உற நின்றிலனேல் இருவரும் தம்
சலமுகத்தால், ஆங்காரம் தவிரார், காண்; சாழலோ! (6)

261. மலை மகளை ஒரு பாகம் வைத்தலுமே, மற்று ஒருத்தி
சலமுகத்தால், அவன் சடையில் பாயும் அது என்? ஏம!
சலமுகத்தால், அவன் சடையில் பாய்ந்திலனேல், தரணி எல்லாம்
பிலமுகத்தே புகப் பாய்ந்து, பெருங் கேடு ஆம்; சாழலோ! (7)

262. கோலாலம் ஆகிக் குரை கடல்வாய்; அன்று, எழுந்த
ஆலாலம் உண்டான்; அவன் சதுர்தான் என்? ஏம!
ஆலாலம் உண்டிலனேல், அன்று, அயன்மால் உள்ளிட்ட
மேல் ஆய தேவர் எல்லாம் வீடுவர் காண்; சாழலோ! (8)

263. தென்பால் உகந்து ஆடும் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான்; பெரும் பித்தன், காண்; ஏம!
பெண்பால் உகந்திலனேல் பேதாய்! இரு நிலத்தோர்
விண்பால் யோகு எய்தி வீடுவர் காண்; சாழலோ! (9)

264. தான் அந்தம் இல்லான், தனை அடைந்த நாயேனை
ஆனந்த வெள்ளத்து அழுத்துவித்தான், காண்; ஏம!
ஆனந்த வெள்ளத்து அழுத்துவித்த திருவடிகள்,
வான்உந்து தேவர்கட்கு ஓர் வான் பொருள் காண்; சாழலோ! (10)

265. நங்காய்! இது என்ன தவம்? நரம்போடு எலும்பு அணிந்து
கங்காளம் தோள்மேலே காதலித்தான், காண்; ஏம!
கங்காளம் ஆமா கேள்; கால அந்தரத்து இருவர்
தங் காலம் செய்யத் தரித்தனன் காண்; சாழலோ! (11)

266. கான் ஆர் புலித்தோல் உடை; தலை, ஊண்; காடு, பதி;
ஆனால் அவனுக்கு இங்கு ஆட்படுவார் ஆர்? ஏம!
ஆனாலும் கேளாய்; அயனும் திருமாலும்,
வான் நாடர் கோவும், வழி அடியார்; சாழலோ! (12)

267. மலை அரையன் பொற்பாவை, வாள் நுதலாள், பெண் திருவை
உலகு அறியத் தீவேட்டான் என்னும் அது என்? ஏம!
உலகு அறியத் தீவேளாது ஒழிந்தனனேல் உலகு அனைத்தும்
கலை நவின்ற பொருள்கள் எல்லாம் கலங்கிடும்காண் சாழலோ! (13)

268. தேன் புக்க தண் பணை குழ் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
தான் புக்கு நட்டம் பயிலும் அது என்? ஏ!
தான் புக்கு நட்டம் பயின்றிலனேல், தரணி எல்லாம்,
ஊன் புக்க வேல் காளிக்கு ஊட்டு ஆம் காண்; சாழலோ! (14)
269. கட கரியும், பரி மாவும், தேரும் உகந்து, ஏறாதே,
இடபம் உகந்து ஏறிய ஆறு, எனக்கு அறிய இயம்பு ஏ!
தட மதில்கள் அவை மூன்றும் தழல் எரித்த அந்நாளில்
இடபம் அது ஆய்த் தாங்கினான் திருமால் காண் சாழலோ! (15)
270. நன்றாக நால்வர்க்கும் நான்மறையின் உட்பொருளை,
அன்று, ஆலின் கீழ் இருந்து அங்கு அறம் உரைத்தான் காண்; ஏ!
அன்று, ஆலின் கீழ் இருந்து அங்கு அறம் உரைத்தான் ஆயிடினும்,
கொன்றான் காண், புரம் மூன்றும் கூட்டோடே; சாழலோ! (16)
271. அம்பலத்தே கூத்து ஆடி; அமுது செயப் பலிதிரியும்
நம்பனையும் தேவன் என்று நண்ணும் அது என்? ஏ!
நம்பனையும் ஆமாகேள்; நான்மறைகள் தாம் அறியா,
'எம்பெருமான், ஈசா' என்ற ஏத்தின காண் சாழலோ! (17)
272. சலம் உடைய சலந்தரன் தன் உடல் தடிந்த நல் ஆழி
நலம் உடைய நாரணற்கு அன்று அருளிய ஆறு ஏன்? ஏ!
நலம் உடைய நாரணன்தன் நயனம் இடந்து, அரன் அடிக்கீழ்
அலர் ஆக இட ஆழி அருளினன் காண்; சாழலோ! (18)
273. அம்பரம் ஆம், புள்ளித்தோல்; ஆலாலம் ஆர் அமுதம்;
எம்பெருமான் உண்ட சதுர், எனக்கு அறிய இயம்பு; ஏ!
எம்பெருமான் ஏது உடுத்து; அங்கு ஏது அமுது செய்திடினும்
தம்பெருமை தான் அறியாத் தன்மையன் காண்; சாழலோ! (19)
274. அரும் தவருக்கு, ஆலின் கீழ், அறம் முதலா நான்கினையும்
இருந்து அவருக்கு அருளும் அது எனக்கு அறிய இயம்பு; ஏ!
அருந்தவருக்கு அறம்முதல்நான்கு அன்று அருளிச் செய்திலனேல்
திருந்த, அவருக்கு, உலகு இயற்கை தெரியாகாண்; சாழலோ! (20)

தில்லையில் அருளிய

13. திருப்புவல்லி

மாயா விசயம் நீக்குதல்

(மலர்கள் கொய்யும்போதும் மகளிர் சிவபெருமான் புகழைப் பாடுவது)

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

275. இணை ஆர் திருவடி என் தலைமேல் வைத்தலுமே
துணை ஆன சுற்றங்கள் அத்தனையும், துறந்தொழிந்தேன்;
அணை ஆர் புனல் தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
புனையானன் சீர்பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ! (1)
276. எந்தை, எம் தாய், சுற்றம் மற்றும் எல்லாம் என்னுடைய
பந்தம் அறுத்து, என்னை ஆண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரான்
அந்த இடைமருதில், ஆனந்தத் தேன் இருந்த
பொந்தைப் பரவி, நாம் புவல்லி கொய்யாமோ! (2)
277. நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையும் ஓர் பொருட்படுத்துத்
தாயின் பெரிதும் தயா உடைய தம் பெருமான்
மாயப் பிறப்பு அறுத்து ஆண்டான்; என் வல்லிணையின்
வாயில் பொடி அட்டிப் புவல்லிக் கொய்யாமோ! (3)
278. பண்பட்ட தில்லைப் பதிக்கு அரசைப் பரவாதே,
எண்பட்ட தக்கன், அருக்கன், எச்சன், இந்து, அனல்,
விண்பட்ட பூதப்படை வீரபத்திரரால்
புண் பட்டவா பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ! (4)
279. தேன் ஆடு கொன்றை சடைக்கு அணிந்த சிவபெருமான்
ஊன் நாடி நாடி வந்து உள்புகுந்தான்; உலகர் முன்னே
நான் ஆடி ஆடி நின்று, ஓலம் இட; நடம் பயிலும் ,
வான் நாடர் கோவுக்கே புவல்லி கொய்யாமோ! (5)
280. எரி மூன்று, தேவர்க்கு இரங்கி அருள் செய்தருளிச்
சிரம் மூன்று அறத் தன் திருப்புருவம் நெரித்தருளி,

உரு மூன்றும் ஆகி, உணர்வு அரிது ஆம் ஒருவனுமே
புரம் மூன்று எரித்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ! (6)

281. வணங்கத் தலைவைத்து; வார்கழல். வாய் வாழ்த்தவைத்து;
இணங்கத் தன்சீர் அடியார் கூட்டமும் வைத்து; எம் பெருமான்;
அணங்கொடு அணிதில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
குணம்சுரப் பாடி, நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ! (7)

282. நெறி செய்தருளி, தன் சீர் அடியார் பொன் அடிக்கே
குறி செய்து கொண்டு, என்னை ஆண்டபிரான் குணம் பரவி
முறி செய்து நம்மை முழுது உடற்றும் பழவினையைக்
கிறிசெய்தவா பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ! (8)

283. பல்நாள் பரவிப் பணிசெய்யப் பாதமலர்
என் ஆகம் துன்னவைத்த பெரியோன் எழில் சுடர் ஆய்க்
கல்நார் உரித்து என்னை ஆண்டுகொண்டான்; கழல் இணைகள்
பொன் ஆனவா பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ! (9)

284. பேர் ஆசை ஆம் இந்தப் பிண்டம் அறப் பெருந்துறையான்,
சீர் ஆர் திருவடி என் தலைமேல் வைத்த பிரான்
கார் ஆர் கடல் நஞ்சை உண்டு உகந்த காபாலி,
போர் ஆர் புரம் பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ! (10)

285. பாலும், அமுதமும், தேனுடன் ஆம் பராபரம் ஆய்க்
கோலம் குளிர்ந்து, உள்ளம் கொண்டபிரான் குரை கழல்கள்
ஞாலம் பரவுவார் நல்நெறி ஆம்; அந்நெறியே
போலும் புகழ் பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ! (11)

286. வானவன், மால், அயன், மற்றும் உள்ள தேவர்கட்கும்
கோன் அவன் ஆய் நின்று கூடல் இலாக் குணக்குறியோன்
ஆன நெடும் கடல் ஆலாலம் அமுது செய்யப்
போனகம் ஆனவா பூவல்லி கொய்யாமோ! (12)

287. அன்று, ஆல நீழல் கீழ் அரு மறைகள், தான் அருளி,
நன்று ஆக வானவர் மாமுனிவர், நாள்தோறும்,
நின்று, ஆர ஏத்தும் நிறை கழலோன் புனைகொன்றைப்
பொன் தாது பாடி, நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ! (13)

288. படம்ஆக, என்உள்ளே தன் இணைப்போது அவை அளித்து,இங்கு
இடம் ஆகக் கொண்டிருந்து ஏகம்பம் மேய பிரான்,
தடம் ஆர் மதில் தில்லை அம்பலமே தான் இடமா,
நடம் ஆடுமா பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ! (14)

289. அங்கி, அருக்கன், இராவணன், அந்தகன், கூற்றன்
செம்கண் அரி, அயன், இந்திரனும், சந்திரனும்,
பங்கம் இல் தக்கனும், எச்சனும், தம் பரிசு அழியப்
பொங்கிய சீர் பாடி, நாம் புவல்லி கொய்யாமோ! (15)

290. திண் போர் விடையான்; சிவபுரத்தார் போர் ஏறு,
மண்பால், மதுரையில் பிட்டு அமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணி கொண்ட
புண் பாடல் பாடி, நாம் புவல்லி கொய்யாமோ! (16)

291. முன் ஆய மால் அயனும், வானவரும், தானவரும்,
பொன் ஆர் திருஅடி தாம் அறியார்; போற்றுவதே!
என் ஆகம் உள் புகுந்து ஆண்டுகொண்டான் இலங்கு அணியாம்
பல் நாகம் பாடி, நாம் புவல்லி கொய்யாமோ! (17)

292. சீர் ஆர் திருவடித் திண் சிலம்பு சிலம்பு ஒலிக்கே
ஆராத ஆசை அது ஆய், அடியேன் அகம் மகிழத்
தேர் ஆர்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் திரு நடம் செய்
பேரானந்தம் பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ! (18)

293. அத்தி உரித்தது, அது போர்த்தருளும் பெருந்துறையான்,
பித்த வடிவு கொண்டு, இவ் உலகில் பிள்ளையும் ஆம்
முத்தி முழு முதல், உத்தரகோச மங்கை வள்ளல்,
புத்தி புகுந்தவா புவல்லி கொய்யாமோ! (19)

மாவார வேறி மதுரை நகர் புகுந்தருளித்
தேவார்ந்த கோலம் திகழப் பெருந்துறையான்
கோவாகி வந்தெம்மைக் குற்றேவல் கொண்டருளும்
புவார் கழல்பரவிப் புவல்லி கொய்யாமோ! (20)

தில்லையில் அருளிய

14. திரு உந்தியார்

ஞான வெற்றி

(மகளிர் உந்திக் குதித்து விளையாடும் போதும் சீவபெருமான்
புகழைப் பாடுதல்)

கலித்தாழிசை

திருச்சிற்றம்பலம்

294. வளைந்தது வில்லு; விளைந்தது பூசல்;
உளைந்தன முப்புரம் - உந்தீ பற!
ஒருங்கு உடன் வெந்தவாறு - உந்தீ பற! (1)
295. ஈர் அம்பு கண்டிலம், ஏகம்பர் தம் கையில்;
ஓர் அம்பே முப்புரம் - உந்தீ பற!
ஒன்றும் பெரு மிகை - உந்தீ பற! (2)
296. தச்சு விடுத்தலும், தாம் அடியிட்டலும்
அச்சு முறிந்தது என்று - உந்தீ பற!
அழிந்தன முப்புரம் உந்தீ பற! (3)
297. உய்ய வல்லார் ஒரு மூவரைக் காவல் கொண்டு,
எய்ய வல்லானுக்கே - உந்தீ பற
இளமுலை பங்கன் உந்தீ பற! (4)
298. சாடிய வேள்வி சரிந்திடத் தேவர்கள்
ஓடியவா பாடி - உந்தீ பற!
உருத்திர நாதனுக்கு - உந்தீ பற! (5)
299. ஆ! வா திருமால், அவிப் பாகம் கொண்டு, அன்று,
சாவாது இருந்தான் என்று - உந்தீ பற!
சதுர் முகன் தாதை என்று - உந்தீ பற! (6)

300. வெய்யவன் அங்கி விழுங்கத் திரட்டிய
கையைத் தறித்தான் என்று - உந்தீ பற!
கலங்கிற்று வேள்விஎன்று - உந்தீ பற! (7)
301. பார்ப்பதியைப் பகை சாற்றிய தக்கனைப்
பார்ப்பது என்னே? ஏடி! - உந்தீ பற!
பணை முலை பாகனுக்கு - உந்தீ பற! (8)
302. புரந்தனார் ஒரு பூம் குயில் ஆகி,
மரம் தனில் ஏறினார் - உந்தீ பற!
வானவர் கோன் என்றே - உந்தீ பற! (9)
303. வெம் சின வேள்வி வியாத்திரனார் தலை
துஞ்சினவா பாடி - உந்தீ பற!
தொடர்ந்த பிறப்பு அற - உந்தீ பற! (10)
304. ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலைஆகக்
கூட்டியவா பாடி - உந்தீ பற!
கொங்கை குலுங்க நின்று - உந்தீ பற! (11)
305. உண்ணப் புகுந்த பகன் ஒளித்து ஓடாமே,
கண்ணைப் பறித்தவாறு - உந்தீ பற!
கருக் கெட, நாம் எலாம் - உந்தீ பற! (12)
306. நாமகள் நாசி, சிரம் பிரமன், படச்
சோமன் முகம் நெரித்து - உந்தீ பற!
தொல்லை வினை கெட - உந்தீ பற! (13)
307. நான் மறை யோனும், அகத்திய மான்படப்
போம் வழி தேடுமாறு - உந்தீ பற!
புரந்தரன் வேள்வியில் - உந்தீ பற! (14)
308. சூரியனார் தொண்டை வாயினில் பற்களை
வாரி, நெரித்த ஆறு - உந்தீ பற!
மயங்கிற்று வேள்வி என்று - உந்தீ பற! (15)

309. தக்கனார், அன்றே தலை இழந்தார்; தக்கன்
மக்களைச் சூழ நின்று - உந்தீ பற!
மடிந்தது வேள்வி என்று - உந்தீ பற! (16)
310. பாலகனார்க்கு, அன்று, பால் கடல் ஈந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே - உந்தீ பற!
குமரன் தன் தாதைக்கே - உந்தீ பற! (17)
311. நல்ல மலரின் மேல் நான்முகனார் தலை
ஒல்லை அரிந்தது என்று - உந்தீ பற!
உகிரால் அரிந்தது என்று - உந்தீ பற! (18)
312. தேரை நிறுத்தி, மலை எடுத்தான் சிரம்
ஈர் ஐந்தும் இற்ற ஆறு - உந்தீ பற!
இருபதும் இற்றது என்று - உந்தீ பற! (19)
- ஏகாசம் இட்ட இருடிகள் போகாமல்
ஆகாசம் காவல் என்று - உந்தீ பற!
அதற்கு அப்பாலும் காவல் என்று - உந்தீ பற! (20)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

15. திருத்தோள் நோக்கம்

பிரபஞ்ச சுத்தி

(ஒருவர் தோளை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு விளையாடும்
மகளிர் விளையாட்டு)

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

313. பூத்து ஆரும் பொய்கைப் புனல் இதுவே எனக் கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்க உறும் பேதை குணம் ஆகாமே,
தீர்த்தாய்; திகழ்தில்லை அம்பலத்தே திருநடம்செய்
சுத்தா! உன் சேவடி கூடும் வண்ணம் தோள் நோக்கம். (1)
314. என்றும் பிறந்து, இறந்து, ஆழாமே, ஆண்டு கொண்டான்;
கன்றால் விளவு எறிந்தான், பிரமன் காண்பு அரிய
குன்றாத கீர்த் தில்லை அம்பலவன்; குணம் பரவித்
துன்று ஆர் குழலினீர்! தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! (2)
315. பொருள் பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல் விளங்கச்
செருப்பு உற்ற கீர் அடி, வாய்க் கலசம், ஊன் அமுதம்,
விருப்பு உற்று, வேடனார், சேடு அறியமெய் குளிர்த்து, அங்கு,
அருள் பெற்று, நின்றவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! (3)
316. கல் போலும் நெஞ்சம் கசிந்து உருக, கருணையினால்
நிற்பாணைப் போல, என் நெஞ்சின் உள்ளே புகுந்தருளி,
நல் பால் படுத்து என்னை, நாடு அறியத் தான் இங்ஙன்,
சொல் பாலது ஆனவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! (4)
317. நிலம், நீர், நெருப்பு, உயிர், நீள் விசம்பு, நிலா, பகலோன்,
புலன் ஆய மைந்தனோடு, எண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்;
உலகு ஏழ் எனத் திசை பத்து எனத் தான் ஒருவனுமே
பல ஆகி, நின்றவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! (5)

318. புத்தன் முதல் ஆய புல் அறிவின் பல் சமயம்,
தம் தம் மதங்களில் தட்டுளுப்புப் பட்டு நிற்கச்
சித்தம் சிவம் ஆக்கிச் - செய்தனவே தவம் ஆக்கும்
அத்தன் கருணையினால் தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! (6)
319. தீது இல்லை; மாணி, சிவகருமம் சிதைத்தானைச்
சாதியும் வேதியன் தாதை தனைத் தாள் இரண்டும்
சேதிப்ப, ஈசன் திருவருளால் தேவர் தொழ்ப்
பாதகமே சோறு பற்றினவா தோள் நோக்கம்! (7)
320. மானம் அழிந்தோம்; மதி மறந்தோம்; மங்கை நல்லீர்!
வானம் தொழும் தென்னன் வர்கழலே நினைந்து அடியோம்
ஆனந்தக் கூத்தன் அருள்பெறின், நாம் அவ்வணமே
ஆனந்தம் ஆகி நின்ற ஆடாமோ தோள் நோக்கம்! (8)
321. எண் உடை மூவர் இராக்கதர்கள், எரி பிழைத்துக்
கண் நுதல் எந்தை கடைத்தலை முன் நின்றதன் பின்,
எண் இலி இந்திரர், எத்தனையோ பிரமர்களும்,
மண்மிசை மால் பலர், மாண்டனர் காண் தோள் நோக்கம்! (9)
322. பங்கயம் ஆயிரம் பூவினில், ஓர் பூக் கறையத்
தம் கண் இடந்து, அரன் சேவடிமேல் சாத்தலுமே,
சங்கரன் எம்பிரான், சக்கரம் மாற்கு அருளிய ஆறு,
எங்கும் பரவி, நாம் தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! (10)
323. காமன் உடல்; உயிர் காலன்; பல் காய் கதிரோன்;
நா மகள் நாசி; சிரம், பிரமன்; கரம், எரியை
சோமன் கலை; தலை தக்கனையும், எச்சனையும்;
தூய்மைகள் செய்தவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! (11)
324. பிரமன், அரி, என்று இருவரும் தம் பேதமையால்
'பரமம், யாம்பரம்' என்றவர்கள் பதைப்பு ஓடுங்க,
அரனார், அழல் உருஆய், அங்கே அளவு இறந்து,
பரம் ஆகி, நின்றவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! (12)

325. ஏழைத் தொழும்பனேன், எத்தனையோ காலம் எல்லாம்
பாழுக்கு இறைத்தேன், பரம்பரனைப் பணியாதே
ஊழி முதல், சிந்தாத நல்மணி, வந்து, என்பிறவித்
தாழைப் பறித்தவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! (13)

326. உரை மாண்ட உள்ஒளி உத்தமன் வந்து உளம் புகலும்,
கரை மாண்ட காமப் பெரும் கடலைக் கடத்தலுமே,
இரை மாண்ட இந்திரியப் பறவை இரிந்து ஓடத்
துரை மாண்டவா பாடி தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! (14)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

16. திருப்பொன்னாசல்

அருட்சுத்தி

(ஊஞ்சலில் அடிக்கொண்டே சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து பாடுதல்)

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

327. சீர் ஆர் பவளம் கால், முத்தம், கயிறு, ஆக
ஏர் ஆரும் பொற் பலகை ஏறி, இனிது அமர்ந்து,
நாராயணன் அறியா நாண் மலர்த்தான், நாய் அடியேற்கு
ஊர் ஆகத் தந்தருளும் உத்தரகோச மங்கை
ஆரா அமுதின் அருள் - தாள் இணை பாடிப்
போர் ஆர் வேல் கண்மடவீர்! பொன் ஊசல் ஆடாமோ! (1)
328. முன்று, அங்கு இலங்கு நயனத்தன் மூவாத
வான் தங்கு தேவர்களும் காணா மலர் - அடிகள்,
தேன் தங்கித் தித்தித்து, அமுது ஊறித்தான் தெளிந்து, அங்கு,
ஊன் தங்கி நின்று, உருக்கும் உத்தரகோச மங்கைக்
கோன் தங்கு இடைமருது பாடிக் குல மஞ்ஞை
போன்று, அங்கு, அன நடையீர், பொன் ஊசல் ஆடாமோ! (2)
329. முன், ஈறும், ஆதியும் இல்லான்; முனிவர்குழாம்,
பல் நூறு கோடி இமையோர்கள், தாம் நிற்பத்,
தன் நீறு எனக்கு அருளித் தன்கருணை வெள்ளத்து
மன் ஊற, மன்னும் மணி உத்தரகோச மங்கை
மின் ஏறும் மாட வியன் மானிகை பாடிப்
பொன் ஏறு பூண் முலையீர்! பொன் ஊசல் ஆடாமோ! (3)
330. நஞ்சு அமர் கண்டத்தன்; அண்டத்தவர் நாதன்;
மஞ்சு தோய் மாட, மணி உத்தரகோச மங்கை
அம் சொலாள் தன்னோடும் கூடி, அடியவர்கள்
நெஞ்சுளே நின்று அமுதம் ஊறிக் கருணை செய்து,
துஞ்சல், பிறப்பு அறுப்பான்; தூய புகழ் பாடிப்
பஞ்சம் ஆர் வெள் வளையீர்! பொன் ஊசல் ஆடாமோ! (4)

331. ஆணோ, அலியோ, அரிவையோ, என்று இருவர்
காணாக் கடவுள்; கருணையினால், தேவர் குழாம்
நாணாமே உய்ய, ஆட்கொண்டருளி, நஞ்சு தனை
ஊண் ஆக உண்டருளும் உத்தரகோச மங்கைக்
கோண் ஆர் பிறைச்சென்னிக் கூத்தன்; குணம் பரவிப்
பூண் ஆர் வன முலையீர்! பொன் ஊசல் ஆடாமோ! (5)
332. மாது ஆடு பாகத்தன்; உத்தரகோச மங்கைத்
தாது ஆடு கொன்றைச் சடையான்; அடியாருள்
கோதாட்டி நாயேனை ஆட்கொண்டு என் தொல் பிறவித்
தீது ஓடா வண்ணம் திகழப்பிறப்பு அறுப்பான்;
காது ஆடு குண்டலங்கள் பாடிக்கசிந்து அன்பால்
போது ஆடு பூண் முலையீர்! பொன் ஊசல் ஆடாமோ! (6)
333. உன்னற்கு அரிய திரு உத்தர கோசமங்கை
மன்னிப் பொலிந்து இருந்த, மா மறையோன் தன் புகழே
பன்னிப் பணிந்து இறைஞ்சப் பாவங்கள் பற்று அறுப்பான்;
அன்னத்தின் மேல் ஏறி ஆடும் அணி மயில்போல்
என் அத்தன்; என்னையும் ஆட்கொண்டான்; எழில் பாடிப்
பொன் ஓத்த பூண் முலையீர்! பொன் ஊசல் ஆடாமோ! (7)
334. கோல வரைக்குடுமி வந்து, குவலயத்துச்
சால அமுது உண்டு தாழ்கடலின் மீது எழுந்து
ஞாலம் மிகப்பரிமேற்கொண்டு நமைஆண்டான்
சீலம் திகழும் திருஉத்தர கோசமங்கை
மாலுக்கு அரியானை வாய் ஆர் நாம் பாடிப்
பூலித்து, அகம் குழைந்து பொன் ஊசல் ஆடாமோ! (8)
335. தெங்கு உலவு சோலைத் திரு உத்தர கோசமங்கை
தங்கு, உலவு சோதித் தனி உருவம் வந்தருளி,
எங்கள் பிறப்பு அறுத்திட்டு, எம் தரமும் ஆட்கொள்வான்
பங்கு உலவு கோதையும் தானும் பணிகொண்ட
கொங்கு உலவு கொன்றைச் சடையான், குணம் பரவிப்
பொங்கு உலவு பூண்முலையீர் பொன் ஊசல் ஆடாமோ! (9)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

17. அன்னைப் பத்து

ஆத்தம பூரணம்

(சிவபெருமானிடத்து மாறாத பற்றுக்கொண்டு பாடுதல்)

கலிவிருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

336. வேத மொழியர், வெண் நீற்றர், செம் மேனியர்,
நாதப் பறையினர்; அன்னே! என்னும்
நாதப் பறையினர், நான்முகன் மாலுக்கும்
நாதர், இந் நாதனார்; அன்னே! என்னும். (1)
337. கண் அஞ்சனத்தர், கருணைக் கடலினர்,
உள் நின்று உருக்குவர்; அன்னே என்னும்
உள் நின்று உருக்கி, உலப்பு இலா ஆனந்தக்
கண்ணீர் தருவரால்; அன்னே! என்னும். (2)
338. நித்த மணாளர், நிரம்ப அழகியர்,
சித்தத்து இருப்பரால்; அன்னே! என்னும்
சித்தத்து இருப்பவர், தென்னன் பெருந்துறை
அத்தர், ஆனந்தரால்; அன்னே! என்னும். (3)
339. ஆடு அரப்பூண்; உடைத்தோல்; பொடிப்பூசிற்று ஓர்
வேடம் இருந்த ஆறு! அன்னே! என்னும்
வேடம் இருந்தவா, கண்டு கண்டு, என் உள்ளம்
வாடும்; இது என்னே! அன்னே! என்னும். (4)
340. நீண்ட கரத்தர், நெறிதரு குஞ்சியர்,
பாண்டி நல் நாடரால்; அன்னே! என்னும்;
பாண்டி நல் நாடர் பரந்து எழு சிந்தையை
ஆண்டு அன்பு செய்வரால்; அன்னே! என்னும். (5)

341. உன்னற்கு அரிய சீர் உத்தர மங்கையர்
மன்னுவது என் நெஞ்சில்; அன்னே! என்னும்;
மன்னுவது என் நெஞ்சில்; மால் அயன் காண்கிலார்;
என்ன அதிசயம்! அன்னே! என்னும். (6)
342. வெள்ளைக் கலிங்கத்தர், வெண் திருமுண்டத்தர்,
பள்ளிக் குப்பாயத்தர்; அன்னே! என்னும்;
பள்ளிக் குப்பாயத்தர்; பாய்பரி மேற்கொண்டு, என்
உள்ளங் கவர்வரால்; அன்னே! என்னும். (7)
343. தாளி அறுகினர், சந்தனச் சாந்தினர்,
ஆள் எம்மை ஆள்வரால்; அன்னே! என்னும்;
ஆள் எம்மை ஆளும் அடிகளார் தம் கையில்
தாளம் இருந்த ஆறு! அன்னே! என்னும். (8)
344. தையல் ஓர் பங்கினர், தாபத வேடத்தர்,
ஐயம் புகுவரால்! அன்னே! என்னும்;
ஐயம் புகுந்து! அவர்போதலும், என் உள்ளம்
நையும்; இது என்னே! அன்னே! என்னும். (9)
345. கொன்றை மதியமும், கூவிளம், மத்தமும்,
துன்றிய சென்னியர்; அன்னே! என்னும்;
துன்றிய சென்னியின் மத்தம் உன் மத்தமே,
இன்று எனக்கு ஆன ஆறு! அன்னே! என்னும். (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

18. குயில் பத்து

ஆத்தும இரக்கம்

(சிவபெருமானிடத்துக் குயிலைத் தாது அணுப்பிப் பாடுவது)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

346. கீதம் இனிய குயிலே! கேட்டியேல், எங்கள் பெருமான்
பாதம் இரண்டும் வினவின், பாதாளம் ஏழினுக்கு அப்பால்;
சோதி மணிமுடி சொல்லின், சொல் இறந்து நின்ற தொன்மை;
ஆதி; குணம் ஒன்றும் இல்லான்; அந்தம் இலான் வரக் கூவாய்!(1)
347. ஏர் தரும் ஏழ் உலகு ஏத்த, எவ் உருவும் தன்உரு ஆய்,
ஆர்கலி சூழ் தென் இலங்கை, அழகு அமர் வண்டோதரிக்குப்
பேர் அருள் இன்பம் அளித்த பெருந்துறை மேய பிரானைச்
சீரிய வாயால், குயிலே! தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய்! (2)
348. நீல உருவின் குயிலே! நீள் மணி மாடம் நிலாவும்
கோல அழகின் திகழும் கொடிமங்கை உள்ளுறை கோயில்,
சீலம் பெரிதும் இனிய திரு - உத்தரகோச மங்கை,
ஞாலம் விளங்க இருந்த நாயகனை, வரக் கூவாய்! (3)
349. தேன் பழச் சோலை பயிலும் சிறுகுயிலே! இது கேள் நீ,
வான் பழித்து, இம் மண் புகுந்து, மனிதரை ஆட்கொண்ட வள்ளல்;
ஊன்பழித்து, உள்ளம் புகுந்து; என் உணர்வு அது ஆய ஒருத்தன்;
மான் பழித்து ஆண்டமென்றோக்கி மணாளனை நீவரக் கூவாய்!(4)
350. சுந்தரத்து இன்பக் குயிலே! சூழ் சுடர் ஞாயிறு போல,
அந்தரத்தே நின்று இழிந்து இங்கு, அடியவர் ஆசை அறுப்பான்,
முந்தும், நடுவும், முடிவும், ஆகிய மூவர் அறிபாச்
சிந்துரச் சேவடியானைச் சேவகனை, வரக்கூவாய்! (5)

351. இன்பம் தருவன்; குயிலே! ஏழ் உலகும் முழுது ஆளி;
அன்பன்; அமுது அளித்து ஊறும் ஆனந்தன்; வான் வந்த தேவன்;
நன் பொன் மணிச் சுவடு ஓத்த நல் பரிமேல் வருவானைக்
கொம்பின் மிழற்றும் குயிலே! கோகழி நாதனைக் கூவாய்! (6)
352. உன்னை உகப்பன் குயிலே! உன்துணைத் தோழியும் ஆவன்;
பொன்னை அழித்த நல் மேனிப் புகழின் திகழும் அழகன்,
மன்னன், பரிமிசை வந்த வள்ளல் பெருந்துறை மேய
தென்னவன், சேரலன், சோழன், சீர்ப்புயங்கன் வரக்கூவாய்! (7)
353. வாஇங்கே, நீ, குயில் பிள்ளாய்! மாலொடு நான்முகன் தேடி,
ஒவி அவர் உன்னி நிற்ப, ஒண்தழல் விண்பிளந்து ஓங்கி,
மேவி, அன்று, கண்டம் கடந்து, விரி கடர் ஆய், நின்ற மெய்யன்;
தாவிவரும் பரிப்பாகன்; தாழ்சடையோன்; வரக் கூவாய்! (8)
354. கார் உடைப் பொன் திகழ் மேனிக் கடி பொழில் வாழும் குயிலே!
சீர்உடைச் செங் கமலத்தில் திகழ் உரு ஆகிய செல்வன்;
பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாசம் அறுத்து எனை ஆண்ட
ஆர்உடை அம்பொன்னின் மேனி அமுதினை, நீ, வரக் கூவாய்! (9)
355. கொந்து அணவும் பொழில் சோலைக் கூம் குயிலே! இது, கேள் நீ,
அந்தணன் ஆகி வந்து, இங்கே, அழகிய சேவடி காட்டி,
'எந் தமர் ஆம் இவன்' என்று, இங்கு என்னையும்
ஆட்கொண்டருளும்
செந் தழல் போல திருமேனித் தேவர் பிரான் வரக்கூவாய். (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

19. திருத் தசாங்கம்

அடிமைகொண்ட முறைமை

(பத்து உறுப்புக்களைப் பாடும் முறையில் இறைவனைப் புகழ்வது)

நேரிசை வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

356. ஏர் ஆர் இளம் கிளியே! எங்கள் பெருந்துறைக் கோன்
சீர் ஆர் திரு நாமம் தேர்ந்து உரையாய் 'ஆருரன்'
செம்பெருமான், வெண் மலரான், பால் கடலான் செப்புல போல்,
'எம் பெருமான்' 'தேவர் பிரான்' என்று. (1)
357. ஏதம் இலா இன்சொல் மரகதமே! ஏழ் பொழிற்கும்
நாதன், நமை ஆளுடையான், நாடு உரையாய் காதலவர்க்கு
அன்பு ஆண்டு, மீளா அருள் புரிவான் நாடு என்றும்
தென் பாண்டி நாடே, தெளி. (2)
358. தாது ஆடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய்! நமை ஆளும்
மாது ஆடும் பாகத்தன் வாழ் பதி என்? கோதாட்டிப்
பத்தர் எல்லாம் பார்மேல் சிவபுரம் போல், கொண்டாடும்
உத்தரகோச மங்கை ஊர். (3)
359. செய்ய வாய்ப் பைம் சிறகின் செல்வீ! நம் சிந்தை சேர்
ஐயன், பெருந்துறையான், ஆறு உரையாய் - தையலாய்!
வான் வந்த மலம்கழுவ வந்து இழியும்
ஆனந்தம் காண், உடையான் ஆறு. (4)
360. கிஞ்சக வாய் அஞ் சுகமே! கேடு இல் பெருந்துறைக் கோன்
மஞ்சன் மருவு மலை பகராய் நெஞ்சத்து
இருள் அகல வாள் வீசி, இன்பு அமரும் முத்தி
அருளும் மலை என்பது காண், ஆய்ந்து. (5)

361. இப் பாடே வந்து இயம்பு; கூடு புகல் என் கிளியே!
 ஒப்பு ஆடாச் சார் உடையான் ஊர்வது என்னே? எப்போதும்
 தேன் புரையும் சிந்தையர் ஆய்த் தெய்வப் பெண் ஏத்து இசைப்ப
 வான் புரவி ஊரும், மகிழ்ந்து. (6)
362. கோல் தேன் மொழிக் கிள்ளாய்! கோது இல் பெருந்துறைக் கோன்
 மாற்றாரை வெல்லும் படை பகராய் - ஏற்றார்
 அழுக்கு அடையா நெஞ்சு உருக, மும்மலங்கள் பாயும்
 கழுக்கடை காண், கைக்கொள் படை. (7)
363. இன் பால்மொழிக் கிள்ளாய்! எங்கள் பெருந்துறைக் கோன்
 முன்பால் முழங்கும் முரசு இயம்பாய் - அன்பால்
 பிறவிப் பகை கலங்கப் பேரின்பத்து ஓங்கும்,
 பரு மிக்க நாதப் பறை. (8)
364. ஆய மொழிக் கிள்ளாய்! அள்ளுறும் அன்பர்பால்
 மேய பெருந்துறையான் மெய்த் தார் என்? தீயவினை,
 நாளும் அணுகாவண்ணம் நாயேனை ஆளுடையான்,
 தாளி அறுக ஆம்; உவந்த தார். (9)
365. சோலைப் பசும் கிளியே! தூ நீர்ப் பெருந்துறைக்கோன்
 கோலம் பொலியுங் கொடி கூறாய் - சாலவும்,
 ஏதிலார் துண் என்ன மேல் விளங்கி ஏர் காட்டும்
 சோது இலா ஏறு ஆம், கொடி. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

20. திருப்பள்ளி எழுச்சி

திரோதான சுத்தி

(இறைவனைத் தாயில் எழுப்பும் முறையில் அவனைப் புகழ்வது)

எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

366. போற்றி என் வாழ் முதல் ஆகிய பொருளே!
 புலர்ந்தது; பூங் கழற்கு இணை துணை மலர் கொண்டு
 ஏற்றி, நின் திருமுகத்து எமக்கு அருள் மலரும்
 எழில் நகை கொண்டு, நின் திருவடி தொழுமுகோம்
 சேற்று இதழ்க் கமலங்கள் மலரும் தண் வயல் சூழ்
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே!
 ஏற்று உயர்கொடி உடையாய்! எமை உடையாய்!
 எம்பெருமான்! பள்ளி எழுந்தருளாயே! (1)
367. அருணன், இந்திரன் திசை அணுகினன்; இருள் போய்
 அகன்றது; உதயம் நின் மலர்த் திருமுகத்தின்
 கருணையின் சூரியன் எழ எழ, நயனக்
 கடி மலர் மலர, மற்று அண்ணல் அம் கண் ஆம்
 திரள் நிரை அறுபதம் முரல்வன இவை ஓர்
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே!
 அருள் நிதி தர வரும் ஆனந்த மலையே!
 அலை கடலே! பள்ளி எழுந்தருளாயே! (2)
368. கூவின பூங் குயில்; கூவின கோழி;
 குருகுகள் இயம்பின; இயம்பின சங்கம்;
 ஓவின தாரகை ஒளி; ஒளி உதயத்து
 ஒருப்படுகின்றது விருப்பொடு, நமக்குத்
 தேவ, நற் செறி கழல் தாள் இணை காட்டாய்!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே!

யாவரும் அறிவு அரியாய்! எமக்கு எனியாய்!
எம்பெருமான்! பள்ளி எழுந்தருளாயே!

(3)

369. இன் இசை வீணையர், யாழினர், ஒருபால்;
இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர், ஒருபால்;
துன்னிய பிணை மலர்க் கையினர், ஒருபால்;
தொழுகையர், அழுகையர், துவள்கையர், ஒருபால்;
சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர், ஒருபால்;
திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே!
என்னையும் ஆண்டுகொண்டு, இன் அருள் புரியும்
எம்பெருமான்! பள்ளி எழுந்தருளாயே!

(4)

370. பூதங்கள் தோறும் நின்றாய், எனின், அல்லால்,
‘போக்கு இலன், வரவு இலன்’ என நினைப்புலவோர்,
கீதங்கள் பாடுதல், ஆடுதல், அல்லால்,
கேட்டு அறியோம், உனைக் கண்டு அறிவாரை;
சீதம் கொள் வயல் திருப்பெருந்துறை மன்னா!
சிந்தனைக்கும் அரியாய்! எங்கள் முன்வந்து,
ஏதங்கள் அறுத்து, எம்மை ஆண்டு, அருள்புரியும்
எம்பெருமான்! பள்ளி எழுந்தருளாயே!

(5)

371. பப்பு அற வீட்டு இருந்து உணரும் நின் அடியார்,
பந்தனை வந்து அறுத்தார்; அவர் பலரும்,
மைப்பு உறு கண்ணியர், மானுடத்து இயல்பின்
வணங்குகின்றார், அணங்கின் மணவாளா!
செப்பு உறு கமலங்கள் மலரும் தண் வயல் சூழ்
திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே!
இப்பிறப்பு அறுத்து, எமை ஆண்டு, அருள் புரியும்
எம்பெருமான்! பள்ளி எழுந்தருளாயே!

(6)

372. அது, பழச் சுவை என அமுது என அறிதற்கு
அரிது என, எளிது என அமரரும் அறியார்
இது, அவன் திரு உரு; இவன், அவன்; எனவே
எங்களை ஆண்டு கொண்டு இங்கு எழுந்தருளும்,

மது வளர் பொழில் திரு உத்தர கோச
 மங்கை உள்ளாய்! திருப்பெருந்துறை மன்னா!
 எது எமைப் பணி கொளுமாறு? அது கேட்போம்
 எம்பெருமான்! பள்ளி எழுந்தருளாயே! (7)

373. முந்திய முதல், நடு, இறுதியும், ஆனாய்
 மூவரும் அறிகிலர்; யாவர் மற்று அறிவார்?
 பந்து அணை விரலியும், நீயும் நின் அடியார்
 பழம் குடில் தொறும் எழுந்தருளிய பரனே!
 செந் தழல் புரை திருமேனியும் காட்டித்
 திருப்பெருந்துறை உறைகோயிலும் காட்டி,
 அந்தணன் ஆவதும் காட்டி வந்து ஆண்டாய்!
 ஆர்அமுதே! பள்ளி எழுந்தருளாயே! (8)

374. விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
 விழுப்பொருளே! உன் தொழுப்பு அடியோங்கள்
 மண்ணகத்தே வந்து, வாழச் செய்தானே!
 வண் திருப்பெருந்துறையாய்! வழி அடியோம்
 கண் அகத்தே நின்று, களிதரு தேனே!
 கடல் அமுதே! கரும்பே! விரும்பு அடியார்
 எண் அகத்தாய்! உலகுக்கு உயிர் ஆனாய்!
 எம்பெருமான்! பள்ளி எழுந்தருளாயே! (9)

375. 'புவனியில் போய்ப் பிறவாமையின், நாள் நாம்
 போக்குகின்றோம் அவமே; இந்தப் பூமி
 சிவன் உய்யக் கொள்கின்ற ஆறு' என்று நோக்கித்
 திருப்பெருந்துறை உறைவாய்! திருமால் ஆம்
 அவன் விருப்பு எய்தவும், மலரவன் ஆசைப்
 படவும், நின் அலர்ந்த மெய்க் கருணையும், நீயும்,
 அவனியில் புகுந்து, எமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்!
 ஆர் அமுதே! பள்ளி எழுந்தருளாயே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

21. கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்

அநாதியாகிய சற்காரியம்

(அடியார் கூட்டத்தில் இருத்த வேண்டுவது)

அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

376. உடையாள், உன் தன் நடுவு, இருக்கும்;
உடையாள், நடுவுள், நீ இருத்தி;
அடியேன் நடுவுள், இருவீரும்
இருப்பதனால், அடியேன், உன்
அடியார் நடுவுள் இருக்கும்
அருளைப் புரியாய் பொன்னம்பலத்து எம்
முடியா முதலே! என் கருத்து
முடியும் வண்ணம், முன் நின்றே. (1)
377. முன்னின்று ஆண்டாய் எனை முன்னம்;
யானும் அதுவே முயல்வு உற்றுப்
பின் நின்று, ஏவல் செய்கின்றேன்;
பிற்பட்டு ஒழிந்தேன் பெம்மானே!
'என்னின்று, அருளிவர நின்று,
'போந்திடு' என்னாவிடில், அடியார்,
உன்னின்று, இவன் ஆர்' என்னாரோ?
பொன்னம்பலக் கூத்து உகந்தானே! (2)
378. உகந்தானே! அன்பு உடை அடிமைக்கு!
உருகா உள்ளத்து உணர்வு இலியேன்
சகந்தான் அறிய முறையிட்டால்
'தக்க ஆறு அன்று' என்னாரோ
மகந்தான் செய்து வழிவந்தார்
வாழ, வாழ்ந்தாய்; அடியேற்கு உன்
முகந்தான் தாராவிடின், முடிவேன்;
பொன்னம் பலத்து எம் முழு முதலே! (3)

379. முழு முதலே! ஐம்புலனுக்கும்
மூவருக்கும், என் தனக்கும்,
வழி முதலே! நின் பழ அடியார்
திரள், வான் குழுமிக்
கெழு முதலே! அருள் தந்து இருக்க
இரங்கும் கொல்லோ? என்று
அழும் அதுவே அன்றி, மற்று என்
செய்கேன்? பொன்னம்பலத்து அரைசே! (4)

380. 'அரைசே! பொன்னம்பலத்து ஆடும்
அமுதே!' என்று உன் அருள் நோக்கி,
இரைதேர் கொக்கு ஒத்து, இரவு பகல்,
ஏசற்று இருந்தே வேசற்றேன்;
கரை சேர் அடியார் களி சிறப்பக்
காட்சி கொடுத்து, உன் அடியேன் பால்
பிரை சேர் பாலின் நெய்ப்போலப்
பேசாது இருந்தால், ஏசாரோ? (5)

381. ஏசா நிற்பர் என்னை; உனக்கு
அடியான் என்று, பிறர் எல்லாம்
பேசா நிற்பர்; யான் தானும்
பேணா நிற்பேன், நின் அருளே,
தேசா! நேசர் சூழ்ந்து இருக்கும்
திருவோலக்கம் சேவிக்க,
ஈசா! பொன்னம்பலத்து ஆடும்
எந்தாய்! இனித்தான் இரங்காயே! (6)

382. 'இரங்கும் நமக்கு அம்பலக் கூத்தன்'
என்று என்று, ஏமாந்திருப்பேனை,
அரும் கற்பனை கற்பித்து, ஆண்டாய்;
ஆள்வார் இலி மாடு ஆவேனோ?
நெருங்கும் அடியார்களும், நீயும்,
நின்று, நிலாவி, விளையாடும்
மருங்கே சார்ந்து வர, எங்கள்
வாழ்வே, 'வா' என்று அருளாயே! (7)

383. அருளாது ஒழிந்தால், அடியேனை,
 'அஞ்சேல்' என்பார் ஆர், இங்கு?
 பொருளா, என்னைப் புகுந்து, ஆண்ட
 பொன்னே! பொன்னம்பலக் கூத்தா!
 மருள் ஆர் மனத்தோடு, எனைப் பிரிந்து,
 வருந்துவேனை, 'வா' என்று உன்
 தெருள் ஆர் கூட்டம் காட்டாயேல்,
 செத்தே போனால் சிரியாரோ? (8)

384 சிரிப்பார்; கனிப்பார்; தேனிப்பார்;
 திரண்டு, திரண்டு உன் திருவார்த்தை
 விரிப்பார்; கேட்பார்; மெச்சுவார்;
 வெவ்வேறு இருந்து உன் திருநாமம்
 தரிப்பார்; 'பொன்னம்பலத்து ஆடும்
 தலைவா' என்பார்; அவர் முன்னே
 நரிப்பு ஆய், நாயேன் இருப்பேனோ?
 நம்பி! இனித்தான் நல்காயே! (9)

385. 'நல்காது ஒழியான் நமக்கு என்று உன்
 நாமம் பிதற்றி, நயனநீர்
 மல்கா, வாழ்த்தா வாய்குழறா,
 வணங்கா மனத்தால் நினைந்து உருகிப்
 பல்கால் உன்னைப் பாவித்துப்
 பரவிப் 'பொன்னம்பலம்' என்றே
 ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்கு இரங்கி,
 அருளாய்! என்னை உடையானே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

22. கோயில் திருப்பதிகம்

அனுபோக இலக்கணம்

(திருவருளோடு கலக்கும் போது ஏற்படும் பேரின்ப நிலையை உரைத்தல்)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

386. மாறி நின்று, என்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
 புலன் ஐந்தின் வழி அடைத்து; அமுதே
 ஊறி நின்று; என் உள் எழு பரஞ்சோதி!
 உள்ளவா காண வந்தருளாய்;
 தேறலின் தெளிவே! சிவபெருமானே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 ஈறு இலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த
 இன்பமே! என்னுடை அன்பே! (1)
387. அன்பினால், அடியேன் ஆவியோடு, ஆக்கை,
 ஆனந்தமாய்க் கசிந்து உருக,
 என்பரம் அல்லா இன் அருள் தந்தாய்;
 யான் இதற்கு இலன் ஓர் கைம்மாறு;
 முன்பும் ஆய், பின்பும் முழுதும் ஆய்ப் பரந்த
 முத்தனே! முடிவு இலாமுதலே!
 தென்பெருந்துறையாய்! சிவபெருமானே!
 சீர் உடைச் சிவபுரத்து அரைசே! (2)
388. அரைசனே! அன்பர்க்கு; அடியனேன் உடைய
 அப்பனே! ஆவியோடு ஆக்கை
 புரை புரை கனியப் புகுந்து நின்று, உருக்கிப்
 பொய் இருள் கடந்த மெய்ச்சுடரே!
 திரை பொரா மன்னும் அமுதத் தெண்கடலே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 உரை, உணர்வு, இறந்து நின்று, உணர்வது ஓர் உணர்வே!
 யான், உன்னை உரைக்குமாறு, உணர்த்தே. (3)

389. உணர்ந்த மாமுனிவர், உம்பரோடு, ஒழிந்தார்
 உணர்வுக்கும், தெரிவு அரும் பொருளே!
 இணங்கு இலி! எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே!
 எனைப் பிறப்பு அறுக்கும் எம்மருந்தே!
 திணிந்தது ஓர் இருளில், தெளிந்த தூ வெளியே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 குணங்கள் தாம் இல்லா இன்பமே! உன்னைக்
 குறுகினேற்கு இனிஎன்ன குறையே! (4)

390. குறைவு இலா நிறைவே! கோது இலா அமுதே!
 ஈறு இலாக் கொழுஞ் சுடர்க் குன்றே!
 மறையும் ஆய், மறையின் பொருளும் ஆய் வந்து என்
 மனத்திடை மன்னிய மன்னே!
 சிறை பெறா நீர் போல், சிந்தை வாய்ப் பாயும்
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 இறைவனே! நீ என் உடல் இடம் கொண்டாய்;
 இனி, உன்னை என் இரக்கேனே! (5)

391. இரந்து இரந்து உருக, என் மனத்துள்ளே
 எழுகின்ற சோதியே! இமையோர்
 சிரந் தனில் பொலியும் கமலச் சேவடியாய்!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 நிரந்த ஆகாயம், நீர், நிலம் தீ, கால்
 ஆய், அவை அல்லை ஆய் ஆங்கே,
 கரந்தது ஓர் உருவே! களித்தனன், உன்னை
 கண் உறக் கண்டுகொண்டு, இன்றே. (6)

392. இன்று, எனக்கு அருளி, இருள் கடிந்து, உள்ளத்து
 எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
 நின்ற நின் தன்மை நினைப்பு அற நினைந்தேன்;
 நீ அலால் பிறிது மற்று இன்மை;
 சென்று சென்று, அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்று ஆம்
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 ஒன்றும் நீ அல்லை; அன்றி ஒன்று இல்லை
 யார் உன்னை அறியகிற் பாரே? (7)

393. பார், பதம் அண்டம், அனைத்தும் ஆய் முளைத்துப்
 பரந்தது ஓர் படர் ஒளிப் பரப்பே!
 நீர்உறு தீயே! நினைவதேல், அரிய
 நின்மலா! நின் அருள் வெள்ளச்
 சீர்உறு சிந்தை எழுந்தது ஓர் தேனே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 ஆர் உறவு எனக்கு, இங்கு? ஆர்அயல் உள்ளார்
 ஆனந்தம் ஆக்கும் என் சோதி. (8)

394. சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே! அரு ஆம்
 ஒருவனே! சொல்லுதற்கு அரிய
 ஆதியே! நடுவே! அந்தமே! பந்தம்
 அறுக்கும் ஆனந்த மா கடலே!
 தீது இலா நன்மைத் திருவருள் குன்றே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 யாதுநீ போவது, ஓர் வகை? எனக்கு அருளாய்
 வந்து நின் இணை அடி தந்தே. (9)

395. தந்தது, உன் தன்னைக்; கொண்டது, என் தன்னைச்;
 சங்கரா! ஆர் கொலோ, சதுரர்?
 அந்தம் ஒன்று இல்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்;
 யாது நீ பெற்றது ஒன்று, என்பால்?
 சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 எந்தையே! ஈசா! உடல் இடம் கொண்டாய்;
 யான் இதற்கு இலன், ஓர் கைம்மாறே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

23. செத்திலாப் பத்து

சிவானந்தம் அளவறுக்கொணாமை

(உலகப் பற்றையும் உயிர்ப்பற்றையும் விடுமாறு வேண்டுகல்)

எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

396. பொய்யனேன் அகம் நெகப் புகுந்து, அமுது ஊறும்,
புதுமலர்க் கழல் இணை அடி பிரிந்தும்,
கையனேன், இன்னும் செத்திலேன்; அந்தோ!
விழித்திருந்து உள்ளக் கருத்தினை இழந்தேன்,
ஐயனே! அரசே! அருள் பெரும் கடலே!
அத்தனே! அயன், மாற்கு, அறி ஒண்ணாச்
செய்ய மேனியனே! செய்வகை அறியேன்;
திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே. (1)
397. புற்று ஆய்; புனல், காலே,
உண்டி ஆய்; அண்டவாணரும், பிறரும்,
வற்றி யாரும். நின் மலர் அடிகாணா
மன்ன! என்னை ஓர் வார்த்தையுள் படுத்துப்
பற்றினாய்; பதையேன்; மனம்மிக உருகேன்;
பரிகிலேன்; பரியா உடல் தன்னைச்
செற்றிலேன்; இன்னும் திரிதருகின்றேன்;
திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே. (2)
398. புலையனேனையும், பொருள் என நினைந்து, உன்
அருள் புரிந்தனை; புரிதலும், களித்துத்
தலையினால் நடந்தேன்; விடைப் பாகா!
சங்கரா! எண் இல் வானவர்க்கு எல்லாம்
நிலையனே! அலை நீர் விடம் உண்ட
நித்தனே! அடையார் புரம் எரித்த
சிலையனே! எனைச் செத்திடப் பணியாய்;
திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே! (3)

399. அன்பர் ஆகி, மற்று, அரும் தவம் முயல்வார்,
 அயனும், மாலும்; மற்று அழல் உறுமெழுது ஆம்
 என்பர் ஆய் நினைவார் எனைப் பலர்
 நிற்க இங்கு, எனை எத்தினுக்கு ஆண்டாய்?
 வன் பராய் முருடு ஒக்கும் என் சிந்தை;
 மரக்கண்; என் செவி இரும்பினும் வலிது;
 தென்பராய்த்துறையாய்! சிவலோகா!
 திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே! (4)
400. ஆட்டுத் தேவர் தம் விதி ஒழித்து, அன்பால்,
 'ஐயனே' என்று உன் அருள்வழி இருப்பேன்;
 நாட்டுத் தேவரும் நாடு அரும்பொருளே!
 நாதனே! உனைப் பிரிவு உறா அருளைக்
 காட்டித் தேவ! நின் கழல் இணை காட்டிக்
 காய மாயத்தைக் கழித்து, அருள் செய்யாய்;
 சேட்டைத் தேவர் தம் தேவர் பிரானே!
 திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே! (5)
401. அறுக்கிலேன் உடல் துணிபடத் தீப் புக்கு
 ஆர்கிலேன்; திருவருள் வகை அறியேன்;
 பொறுக்கிலேன் உடல்; போக்கு இடம் காணேன்;
 போற்றி! போற்றி! என்போர் விடைப்பாகா!
 இறக்கிலேன் உன்னைப் பிரிந்து; இனிது இருக்க,
 என் செய்கேன்? 'இது செய்க' என்று அருளாய்
 சிறைக் கணை புனல் நிலவிய வயல் சூழ்
 திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே! (6)
402. மாயனே! மறி கடல் விடம் உண்ட
 வானவா! மணி கண்டத்து எம் அமுதே!
 நாயினேன், உனை நினையவும் மாட்டேன்;
 'நமச்சி வாய' என்று உன்னஅடி பணியாப்,
 பேயன் ஆகிலும், பெருநெறி காட்டாய்;
 பிறை குலாம் சடைப் பிஞ்ஞுகனே! ஓ!
 சேயன் ஆகி நின்று, அலறுவது அழகோ?
 திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே! (7)

403. போது சேர் அயன், பொரு கடல் கிடந்தோன்,
 புரந்தராதிகள் நிற்க மற்று என்னைக்
 கோதும் ஆட்டி, நின் குரை கழல் காட்டிக்
 'குறிக்கொள்க' என்று, நின் தொண்டரில் கூட்டாய்;
 யாது செய்வது, என்று, இருந்தனன்; மருந்தே!
 அடியனேன் இடர்ப்படுவதும் இனிதோ!
 சீதவார் புனல் நிலவிய வயல் சூழ்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (8)

404. ஞாலம் இந்திரன், நான் முகன், வானவர்,
 நிற்க, மற்று எனை நயந்து இனிது ஆண்டாய்!
 காலன் ஆர்உயிர் கொண்டபூங் கழலாய்!
 கங்கையாய்! அங்கி தங்கிய கையாய்!
 மாலும் ஓலம் இட்டு அலறும் அம்மலர்க்கே,
 மரக்கணேனையும் வந்திடப் பணியாய்;
 சேலும், நீலமும் நிலவிய வயல்கூழ்
 திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே! (9)

405. அளித்து வந்து, எனக்கு 'ஆவ' என்று அருளி,
 அச்சம் தீர்த்த நின் அருட் பெரும் கடலில்
 திளைத்தும், தேக்கியும், பருகியும், உருகேன்;
 திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே!
 வளைக் கையானொடு மலரவன் அறியா
 வானவா! மலை மாது ஒரு பாகா!
 களிப்பு எலாம் மிகக் கலங்கிடு கின்றேன்;
 கயிலை மா மலை மேவிய கடலே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

24. அடைக்கலப் பத்து

பக்குவ நிண்ணயம்

(திருவருளே உண்மையானது என்பதை உணர்ந்துதல்)

கலவைப் பாட்டு

திருச்சிற்றம்பலம்

406. செழுக் கமலத் திரள் அன, நின் சேவடி சேர்ந்து அமைந்த,
பழுத்த மனத்து அடியர் உடன் போயினர் யான் பாவியேன்
புழுக்கண் உடைப் புன்குரம்பைப் பொல்லாக் கல்வி ஞானம் இலா;
அழுக்கு மனத்து அடியேன்; உடையாய்! உன் அடைக்கலமே! (1)
407. வெறுப்பனவே செய்யும் என் சிறுமையை, நின் பெருமையினால்
பொறுப்பவனே! அராப் பூண்பவனே! பொங்கு கங்கை சடைச்
செறுப்பவனே! நின் திருவருளால், என் பிறவியை வேர்
அறுப்பவனே! உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே! (2)
408. பெரும் பெருமான், என் பிறவியை வேர் அறுத்துப் பெரும்பிச்சத்
தரும் பெருமான் சதுரப்பெருமான்என் மனத்தின் உள்ளே
வரும் பெருமான், மலரோன், நெடுமால், அறியாமல் நின்ற
அரும் பெருமான்! உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே! (3)
409. பொழிகின்ற துன்பப் புயல் வெள்ளத்தில், நின் கழல்புணை கொண்டு
இழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறினர், வான்; யான் இடர்க் கடல் வாய்ச்
சுழி சென்று, மாதர்த்திரை பொரக் காமச் சுறவு எறிய,
அழிகின்றனன்; உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே! (4)
410. சுருள் புரி கூழையர் சூழலில் பட்டு, உன் திறம் மறந்து, இங்கு
இருள்புரி யாக்கையிலே கிடந்து, எய்த்தனன்; மைத்தடம்கண்
வெருள் புரிமான் அன்ன நோக்கி தன் பங்க, விண்ணோர்
பெருமான்
அருள் புரியாய்; உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே! (5)

411. மாழை, மைப் பாவிய கண்ணியர் வன் மத்து இட உடைந்து,
தாழியைப் பாவு தயிர் போல் தளர்ந்தேன்; தட மலர்த்தாள்,
வாழி! எப்போது வந்து, எந்நாள், வணங்குவன் வல் வினையேன்?
ஆழி அப்பா! உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே! (6)
412. மின் கணினார், நுடங்கும் இடையார், வெகுளி வலையில்
அகப்பட்டுப்
புன் கணன் ஆய்ப் புரள்வேனைப் புரளாமல் புகுந்து அருளி,
என் கணிலே அமுது ஊறித் தித்தித்து, என் பிழைக்கு இரங்கும்
அம் கணனே! உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே! (7)
413. மாவடு வகிர் அன்ன கண்ணி பங்கா! நின் மலர் அடிக்கே
கூவிடுவாய்? கும்பிக்கே இடுவாய்? நின் குறிப்பு அறியேன்
பா இடை ஆடு குழல், போல் கரந்து, பரந்தது, உள்ளம்
ஆ! கெடுவேன்; உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே! (8)
414. பிறிவு அறியா அன்பர், நின் அருள் பெய்கழல் தாள் இணைக் கீழ்,
மறிவு அறியாச் செல்வம் வந்து பெற்றார், உன்னை வந்திப்பது ஓர்
நெறி அறியேன்; நின்னையே அறியேன்; நின்னையே அறியும்
அறிவு அறியேன்; உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே! (9)
415. வழங்குகின்றாய்க்கு உன் அருள் ஆர் அமுதத்தை வாரிக்கொண்டு
விழுங்குகின்றேன்; விக்கினேன் வினையேன், என் விதி
இன்மையால்;
தழங்கு அரும் தேன் அன்ன தண்ணீர் பருகத் தந்து, உய்யக்
கொள்ளாய்
அழுங்குகின்றேன்; உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே!(10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

25. ஆசைப் பத்து

ஆத்தம இலக்கணம்

(அடியார் பெருமக்களையும் இறைவனையும் காண விரும்புதல்)

அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

416. கருடக் கொடியோன் காணமாட்டாக்
கழல் சேவடி என்னும்
பொருளைத் தந்து, இங்கு, என்னை ஆண்ட
பொல்லா மணியே! ஓ!
இருளைத் துரந்திட்டு, 'இங்கே வா?' என்று
அங்கே, கூவும்
அருளைப் பெறுவான், ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய்; அம்மானே! (1)
417. மொய்ப்பால் நரம்பு கயிறு ஆக,
மூளை, என்பு, தோல், போர்த்த
குப்பாயம் புக்கு, இருக்க கில்லேன்;
கூவிக் கொள்ளாய்; கோவே! ஓ!
எப்பாலவர்க்கும் அப்பால் ஆம்
என் ஆர் அமுதே! ஓ!
அப்பா! காண ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய்; அம்மானே! (2)
418. சீ வார்ந்து, ஈ மொய்த்து, அழுக்கொடு திரியும்
சிறு குடில் இது சிதையக்
கூவாய்; கோவே! கூத்தா! காத்து
ஆட்கொள்ளும் குருமணியே!
தேவா! தேவர்க்கு அரியானே! சிவனே!
சிறிது என் முகம் நோக்கி,
'ஆ! ஆ' என்ன ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய்; அம்மானே! (3)

419. மிடைந்து, எலும்பு ஊத்தை, மிக்கு அழுக்கு ஊறல்
 வீறு இலி, நடைக் கூடம்
 தொடர்ந்து எனை நலியத், துயர் உறுகின்றேன்;
 சோத்தம்! எம் பெருமானே!
 உடைந்து, நைந்து, உருகி, உன் ஒளி நோக்கி,
 உன் திரு மலர்ப் பாதம்
 அடைந்து நின்றிடுவான் ஆசைப் பட்டேன்
 கண்டாய்; அம்மானே! (4)
420. அளி புண் அகத்து, புறம் தோல் முடி,
 அடியேன் உடை யாக்கை,
 புளியம்பழம் ஒத்து இருந்தேன்; இருந்தும்,
 விடையாய்! பொடி ஆடி!
 எளி வந்து, என்னை ஆண்டு கொண்ட
 என் ஆர் அமுதே! யோ
 'அளியன்' என்ன, ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய்; அம்மானே! (5)
421. எய்த்தேன் நாயேன்; இனி இங்கு இருக்க
 கில்லேன்; இவ் வாழ்க்கை
 வைத்தாய்; வாங்காய்; வானோர் அறியா
 மலர்ச் சேவடியானே!
 முத்தா! உன் தன் முக ஒளி நோக்கி,
 முறுவல் நகை காண,
 அத்தா! சால ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய்; அம்மானே! (6)
422. பாரோர், விண்ணோர், பரவி ஏத்தும்
 பரனே! பரஞ்சோதி!
 வாராய்; வாரா உலகந் தந்து,
 வந்து ஆட்கொள்வானே!
 பேர் ஆயிரமும் பரவித் திரிந்து,
 'எம் பெருமான்' என ஏத்த,
 ஆரா அமுதே! ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய்; அம்மானே! (7)

423. கையால் தொழுது, உன் கழல் சேவடிகள்
 கழுமத் தழுவிக் கொண்டு,
 எய்யாது என் தன் தலை மேல் வைத்து,
 'எம் பெருமான்' 'பெருமான்!' என்று,
 ஐயா! என் தன் வாயால் அரற்றி,
 அழல்சேர் மெழுகு ஒப்ப
 ஐயாற்று அரசே! ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய்; அம்மானே! (8)

424. செடி ஆர் ஆக்கைத் திறம் அறவீசிச்
 சிவபுர நகர் புக்கு,
 கடி ஆர் சோதி கண்டு கொண்டு, என்
 கண் இணை களி கூர,
 படி தான் இல்லாப் பரம்பரனே! உன்
 பழ அடியார் கூட்டம்
 அடியேன் காண ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய்; அம்மானே! (9)

425. வெம் சேல் அனைய கண்ணார் தம்
 வெகுளி வலையில் அகப்பட்டு,
 நைஞ்சேன், நாயேன்; ஞானச் சுடரே!
 நான் ஓர் துணை காணேன்;
 பஞ்ச ஏர் அடியாள் பாகத்து ஒருவா!
 பவளத் திருவாயால்,
 'அஞ்சேல்' என்ன ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய்; அம்மானே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

26. அதிசயப் பத்து

முத்தி இலக்கணம்

(இறையருளை நினைந்து நினைந்து வியப்படைதல்)

அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

426. வைப்பு மாடு என்று மாணிக்கத்து ஒளி என்று
மனத்திடை உருகாதே,
செப்பு நேர் முலை மடவரலியர் தங்கள்
திறத்திடை நைவேனை
ஒப்பு இலாதன, உவமனில் இறந்தன,
ஒள் மலர்த் திருப் பாதத்து
அப்பன் ஆண்டு, தன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே1 (1)
427. நீதி ஆவன யாவையும் நினைக்கிலேன்;
நினைப்பவ ரொடும் கூடேன்;
ஏதமே, பிறந்து, இறந்து, உழல்வேன் தனை
'என் அடியான்' என்று,
பாதிமாதொடும் கூடிய பரம்பரன்,
நிரந்தரமாய் நின்ற
ஆதி ஆண்டு, தன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே1 (2)
428. முன்னை என்னுடைய வல்வினை போயிட,
முக்கண் அது உடை எந்தை,
தன்னை யாவரும் அறிவதற்கு அரியவன்,
எளியவன் அடியார்க்குப்
பொன்னை வென்றது ஓர் புரிசடை முடி தனில்
இளமதி அது வைத்த
அன்னை, ஆண்டு, தன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம், கண்டாமே! (3)

429. 'பித்தன்' என்று, எனை உலகவர் பகர்வது ஓர்
காரணம் இது; கேளீர்;
ஒத்துச் சென்று, தன் திருவருள் கூடிடும்
உபாயம் அது அறியாமே,
செத்துப்போய், அரு நரகிடை வீழ்வதற்கு
ஒருப்படுகின்றேனை,
அத்தன், ஆண்டு, தன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே! (4)
430. பரவுவார் அவர் பாடு சென்று அணைகிலேன்
பல் மலர் பறித்து ஏத்தேன்;
குரவு வார் குழலார் திறத்தே நின்று,
குடிகெடு கின்றேனை
இரவு நின்று, எரி ஆடிய எம் இறை,
எரி சடை மிளர்கின்ற
அரவன் ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே! (5)
431. எண்ணிலேன் திருநாம அஞ்ச எழுத்தும்; என்
ஏழைமை அதனாலே
நண்ணிலேன் கலை ஞானிகள் தம்மொடு;
நல் வினை நயவாதே,
மண்ணிலே பிறந்து, இறந்து, மண் ஆவதற்கு
ஒருப்படுகின்றேனை,
அண்ணல், ஆண்டு, தன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே! (6)
432. பொத்தை ஊன் சுவர்; புழுப்பொதிந்து, உளுத்து அசம்பு
ஒழுகிய பொய்க்குரை;
இத்தை மெய்யெனக் கருதி நின்று இடர்க் கடல்
சுழித்தலைப் படுவேனை
முத்து, மாமணி, மாணிக்க, வயிரத்த,
பவளத்தின் முழுச் சோதி,
அத்தன் ஆண்டு, தன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே! (7)

433. நீக்கி, முன்எனைத் தன்னோடு நிலாவகை,
 குரம்பையில் புகப் பெய்து
 நோக்கி; நுண்ணிய, நொடியன சொல் செய்து;
 நுகம் இன்றி விளாக்கைத்துத்
 தூக்கி; முன் செய்த பொய் அறத் துகள் அறுத்து;
 எழுதரு சுடர்ச் சோதி
 ஆக்கி, ஆண்டு, தன் அடியரில் கூட்டிய
 அதிசயம் கண்டாமே! (8)
434. உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள், நறுமலர்
 எழுதரு நாற்றம் போல்,
 பற்றல் ஆவது ஓர் நிலை இலாப் பரம்பொருள்
 அப் பொருள் பாராதே,
 பெற்றவா பெற்ற பயன் அது நுகர்ந்திடும்
 பித்தர் சொல் தெளியாமே,
 அத்தன், ஆண்டு, தன் அடியரில் கூட்டிய
 அதிசயம் கண்டாமே! (9)
435. இருள் திணிந்து எழுந்திட்டது ஓர் வல்வினைச்
 சிறு குடில், இது; இத்தைப்
 பொருள் எனக் களித்து, அரு நரகத்திடை
 விழப் புகுகின்றேனை
 தெருளும் மும்மதில், நொடி வரை இடிதரச்
 சினப் பதத்தொடு செம்தீ
 அருளம் மெய்ந்நெறி பொய்ந்நெறி நீக்கிய
 அதிசயம் கண்டாமே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

27. புணர்ச்சிப் பத்து

அத்துவித இலக்கணம்

(சிவபெருமானுடன் கலந்து இருக்க விழைதல்)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

436. கடர் பொன் குன்றை, தோளா
முத்தை, வாளா தொழும்பு உகந்து,
கடை பட்டேனை ஆண்டு கொண்ட
கருணாலயனை, கருமால், பிரமன்,
தடைபட்டு, இன்னும் சாரமாட்டாத்
தன்னைத் தந்த என் ஆர் அமுதைப்
புடை பட்டு இருப்பது என்று கொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே? (1)
437. ஆற்ற கில்லேன் அடியேன்; அரசே!
அவனி தலத்து ஐம் புலன் ஆய
சேற்றின் அழுந்தாச் சிந்தை செய்து,
'சிவன்', 'எம்பெருமான்', என்று ஏத்தி
ஊற்று மணல் போல், நெக்கு நெக்கு
உள்ளே உருகி, ஓலம் இட்டு,
போற்றி நிற்பது என்று கொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே? (2)
438. நீண்ட மாலும், அயனும் வெருவ
நீண்ட நெருப்பை விருப்பிலேனை
ஆண்டு கொண்ட என் ஆர் அமுதை,
அள்ளுறு உள்ளத்து அடியார் முன்
வேண்டும் தனையும் வாய்விட்டு அலறி,
விரை ஆர் மலர் தூவிப்
புண்டு கிடப்பது என்று கொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே? (3)

439. அல்லிக் கமலத்து அயனும், மாலும்,
 அல்லாதவரும், அமரர் கோனும்,
 சொல்லிப் பரவும் நாமத்தானைச்
 சொல்லும் பொருளும் இறந்த சுடரை,
 நெல்லிக் கனியை, தேனை, பாலை
 நிறை இன் அமுதை, அமுதின் கவையைப்
 புல்லிப் புணர்வது என்ற கொல்லோ என்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே? (4)
440. திகழத் திகழும் அடியும் முடியும்
 காண்பான், கீழ்மேல், அயனும், மாலும்,
 அகழப் பறந்தும், காணமாட்டா
 அம்மான், இம் மாநிலம் முழுதும்
 நிகழப் பணிகொண்டு, என்னை ஆட்கொண்டு,
 'ஆ! ஆ!' என்ற நீர்மை எல்லாம்
 புகழப் பெறுவது என்று கொல்லோ என்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (5)
441. பரிந்து வந்து, பரம ஆனந்தம்,
 பண்டே, அடியேற்கு அருள்செய்யப்
 பிரிந்து போந்து பெருமானிலத்தில்
 அருமால் உற்றேன், என்று என்று,
 சொரிந்த கண்ணீர், சொரிய உள்நீர்
 உரோமம் சிலிர்ப்ப, உகந்து அன்பு ஆய்ப்
 புரிந்து நிற்பது என்று கொலோ என்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே? (6)
442. நினையப் பிறருக்கு அரிய நெருப்பை,
 நீரை, காலை, நிலனை, விசம்பை,
 தனை ஒப்பாரை இல்லாத் தனியை,
 நோக்கித் தழைத்து, தழுத்த கண்டம்
 கனைய; கண்ணீர் அருவி பாய;
 கையும் கூப்பி, கடிமலரால்
 புனையப் பெறுவது என்று கொல்லோ என்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே? (7)

443. நெக்கு நெக்கு, உள் உருகி உருகி,
 நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும், எழுந்தும்,
 நக்கும், அழுதும், தொழுதும், வாழ்த்தி;
 நானா விதத்தால் கூத்து நவிறி;
 செக்கர் போலும் திருமேனி
 திகழ நோக்கிச் சிலிர் சிலிர்த்து;
 புக்கு நிற்பது என்று கொல்லோ என்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே? (8)

444. 'தாதாய்' மூழ் உலகுக்கும்
 தாயே, நாயேன் தனை ஆண்ட
 பேதாய், பிறவிப் பிணிக்கு ஓர் மருந்தே
 பெரும் தேன் பில்க, எப்போதும்
 எது ஆம் மணியே!' என்று என்று ஏத்தி,
 இரவும் பகலும், எழில் ஆர் பாதப்
 போது ஆய்ந்து அணைவது, என்று கொல்லோ என்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே? (9)

445. காப்பாய், படைப்பாய், கரப்பாய், முழுதும்;
 கண் ஆர் விசம்பின் விண்ணோர்க்கு எல்லாம்
 மூப்பாய், மூவா முதலாய் நின்ற
 முதல்வா; முன்னே எனை ஆண்ட
 பார்ப்பானே; எம் பரமா!' என்று,
 பாடிப் பாடிப் பணிந்து, பாதப்
 பூப்போது அணைவது என்று கொல்லோ என்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே? (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

28. வாழாப் பத்து

முத்தி உபாயம்

(உலக வாழ்வை விடுத்து, இறையுலக வாழ்வை விரும்புதல்)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

446. பாரொடு விண்ணாய்ப், பரந்த எம்பரனே!
பற்று நான்மற்று இலேன் கண்டாய்;
சீரொடு பொலிவாய், சிவபுரத்து அரசே!
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே!
ஆரொடு நோகேன்? ஆர்க்கு எடுத்து உரைக்கேன்?
ஆண்ட நீ அருளிலை யானால்,
வார் கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்;
'வருக' என்று, அருள் புரியாயே. (1)
447. வம்பனேன் தன்னை ஆண்ட மா மணியே!
மற்று நான் பற்று இலேன் கண்டாய்;
உம்பரும் அறியா ஒருவனே! இருவர்க்கு
உணர்வு இறந்து, உலகம் ஊடுருவும்
செம்பெருமானே! சிவபுரத்து அரசே!
திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
எம்பெருமானே! என்னை ஆள்வானே!
என்னை நீ கூவிக் கொண்டருளே. (2)
448. பாடி மால் புகழும் பாதமே அல்லால்,
பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்;
தேடி, நீ ஆண்டாய்; சிவபுரத்து அரசே!
திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
ஊடுவது உன்னோடு; உவப்பதும் உன்னை;
உணர்த்துவது உனக்கு; எனக்கு உறுதி
வாடினேன்; இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
'வருக' என்ற அருள் புரியாயே. (3)

449. வல்லை வாள் அரக்கர் புரம் எரித்தானே!
 மற்றுநான் பற்று இலேன் கண்டாய்;
 தில்லை வாழ் கூத்தா! சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 எல்லைமூ உலகும் உருவி, அன்று இருவர்
 காணும் நாள், ஆதி, ஈறு, இன்மை
 வல்லையாய் வளர்ந்தாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்;
 'வருக' என்று அருள் புரியாயே. (4)

450. பண்ணின் நேர்மொழியாள் பங்க! நீ அல்லால்,
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்;
 திண்ணமே ஆண்டாய்; சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 எண்ணமே, உடல், வாய், மூக்கொடு, செவி, கண்,
 என்று இவை நின்கணை வைத்து,
 மண்ணின்மேல் அடியேன் வாழ்கிலேன் கண்டாய்;
 'வருக' என்று அருள் புரியாயே. (5)

451. பஞ்சின் மெல் அடியாள் பங்க! நீ அல்லால்,
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்;
 செஞ்செவே ஆண்டாய்; சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 அஞ்சினேன் நாயேன்; ஆண்டு, நீ அளித்த
 அருளினை, மருளினால் மறந்த
 வஞ்சனேன், இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்;
 'வருக' என்று அருள் புரியாயே. (6)

452. பருதி வாழ் ஒளியாய்! பாதமே அல்லால்,
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்;
 திரு உயர் கோலச் சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 கருணையே நோக்கிக் கசிந்து, உளம் உருகிக்
 கலந்து, நான் வாழும் ஆறு அறியா
 மருளனேன் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்;
 'வருக' என்று அருள் புரியாயே. (7)

453. பந்து அணை விரலாள் பங்க நீ அல்லால்,
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்,
 செம் தழல் போல்வாய், சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 அந்தம் இல் அமுதே! அரும் பெரும் பொருளே!
 ஆர் அமுதே! அடியேனை
 வந்து உய ஆண்டாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்;
 'வருக' என்று அருள் புரியாயே. (8)

454. பாவ நாசா, உன் பாதமே அல்லால்,
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்;
 தேவர் தம் தேவே, சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 மூஉலகு உருவ, இருவர் கீழ்மேலாய்;
 முழங்க, அழலாய் நிமிர்ந்தானே!
 மா உரியானே! வாழ்கிலேன் கண்டாய்;
 'வருக' என்று அருள் புரியாயே. (9)

455. பழுது இல் தொல் புகழாள் பங்க! நீ அல்லால்,
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்;
 செழுமதி அணிந்தாய் சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
 தொழுவனோ பிறரை? துதிப்பனோ? எனக்கு ஓர்
 துணை என நினைவனோ? சொல்லாய்;
 மழ விடையானே! வாழ்கிலேன் கண்டாய்;
 'வருக' என்று அருள் புரியாயே. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

29. அருள் பத்து

மகா மாயா சுத்தி

(தனது அழைப்பை ஏற்கும்படி வேண்ட்தல்)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

456. சோதியே! சுடரே! சூழ் ஒளி விளக்கே!
சுரிசூழல் பணை முலை மடந்தை
பாதியே! பரணே பால் கொள் வெண் நீற்றாய்!
பங்கயத்து அயனும் மால் அறியா
நீதியே! செல்வத் திருப்பெருந்துறையில்
நிறை மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
ஆதியே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்,
'அதெந்துவே?' என்று அருளாயே! (1)
457. நிருத்தனே! நிமலா! நீற்றனே! நெற்றிக்
கண்ணனே! விண் உளோர் பிரானே!
ஒருத்தனே! உன்னை, ஓலம் இட்டு அலறி,
உலகு எலாம் தேடியும் காணேன்;
திருத்தம் ஆம் பொய்கைத் திருப்பெருந்துறையில்
செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
அருத்தனே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்,
'அதெந்துவே?' என்று அருளாயே! (2)
458. எங்கள் நாயகனே! என் உயிர்த் தலைவா!
ஏல் வார் குழலிமார் இருவர்
தங்கள் நாயகனே! தக்க நல் காமன்
தனது உடல் தழல் எழ விழித்த
செங் கண் நாயகனே! திருப்பெருந்துறையில்
செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
அங் கணா! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்,
'அதெந்துவே?' என்று அருளாயே! (3)

459. கமல நான் முகனும், கார் முகில் நிறத்துக்
கண்ணனும், நண்ணுதற்கு அரிய
விமலனே, எமக்கு வெளிப்படாய் என்ன
வியன் தழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்!
திமில நான் மறை சேர் திருப்பெருந்துறையில்
செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
அமலனே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்,
'அதெந்துவே?' என்று அருளாயே! (4)
460. துடி கொள் நேர் இடையாள், சுரிசுழல் மடந்தை
துணை முலைக்கண்கள் தோய் சுவடு,
பொடி கொள் வான் தழலில், புள்ளிபோல், இரண்டும்
பொங்கு ஒளிதங்கு மார்பினனே!
செடிகொள் வான் பொழில் சூழ் திருப்பெருந் துறையில்
செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
அடிகளே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
'அதெந்துவே?' என்று அருளாயே! (5)
461. துப்பனே, தூயாய்; தூய வெண் நீறு
துதைந்து எழு, துளங்கு ஒளி வயிரத்து
ஒப்பனே! உன்னை உள்குவார் மனத்தின்
உறு சுவை அளிக்கும் ஆர் அமுதே!
செப்பம் ஆம் மறை சேர் திருப்பெருந் துறையில்
செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
அப்பனே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
'அதெந்துவே?' என்று அருளாயே! (6)
462. மெய்யனே! விகிர்தா! மேருவே வில்லா
மேவலர் புரங்கள் மூன்று எரித்த
கையனே! காலால் காலனைக் காய்ந்த,
கடும் தழல் பிழம்பு அன்ன மேனிச்
செய்யனே! செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
ஐயனே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்,
'அதெந்துவே?' என்று அருளாயே! (7)

463. முத்தனே! முதல்வா! முக்கணா! முனிவா!
 மொட்டு அறா மலர் பறித்து, இறைஞ்சி,
 பத்தியாய் நினைந்து, பரவுவார் தமக்குப்
 பரகதி கொடுத்து அருள் செய்யும்
 சித்தனே! செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
 செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
 அத்தனே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்,
 ‘அதெந்துவே?’ என்று அருளாயே! (8)

464. மருளனேன் மனத்தை மயக்கு அற நோக்கி
 மறுமையோடு இம்மையும் கெடுத்த
 பொருளனே! புனிதா! பொங்கு வாள் அரவம்,
 கங்கை நீர் தங்கு செம் சடையாய்!
 தெருளும் நான் மறை சேர் திருப்பெருந்துறையில்
 செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
 அருளனே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்;
 ‘அதெந்துவே?’ என்று அருளாயே! (9)

465. திருந்து வார் பொழில் சூழ் திருப்பெருந்துறையில்
 செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
 இருந்தவாறு எண்ணி, ஏசறா, நினைந்திட்டு,
 ‘என்னுடைய எம்பிரான்’ என்று என்று,
 அருந்தவா! நினைந்தே ‘ஆதரித்து அழைத்தால்,
 அலை கடல் அதனுளே நின்று,
 ‘பொருந்த வா; கயிலை புகு நெறி இது காண்;
 போதராய் என்று அருளாயே. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

30. திருக்குழுக்குன்றப் பதிகம்

சற்குரு தரிசனம்

(சிவபெருமானது அருள் கோலத்தைக் காண்பது)

எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

466. பிணக்கு இலாத பெருந்துறைப் பெருமான்!
உன் நாமங்கள் பேசுவார்க்கு,
இணக்கு இலாதது ஓர் இன்பமே வரும்;
துன்பமே துடைத்து; எம்பிரான்!
உணக்கு இலாதது ஓர் வித்து, மேல்
விளையாமல், என் வினை ஓத்த பின்,
கணக்கு இலாத் திருக்கோலம் நீ வந்து
காட்டினாய், கழுக்குன்றிலே!

(1)

467. பிட்டு நேர்பட, மண் சுமந்த
பெருந்துறைப் பெரும் பித்தனே!
சட்ட நேர்பட வந்திலாத
சுழக்கனேன் உனைச் சார்ந்திலேன்;
சிட்டனே! சிவலோகனே! சிறு
நாயினும் கடை ஆய வெம்
கட்டனேனையும் ஆட்கொள்வான்; வந்து,
காட்டினாய், கழுக்குன்றிலே!

(2)

468. மலங்கினேன் கண்ணின் நீரை மாற்றி
மலம் கெடுத்த பெருந்துறை
விலங்கினேன்; வினைக்கேடனேன், இனி
மேல் விளைவது அறிந்திலேன்;
இலங்குகின்ற நின் சேவடிகள்
இரண்டும், வைப்பிடம் இன்றியே
கலங்கினேன்; கலங்காமலே, வந்து,
காட்டினாய், கழுக்குன்றிலே!

(3)

469. பூண் ஒணாதது ஓர் அன்பு பூண்டு,
 பொருந்தி, நாள்தொறும் போற்றவும்,
 நாண் ஒணாதது ஓர் நாணம் எய்தி,
 நடுக் கடலுள் அழுந்தி, நான்
 பேண் ஒணாத பெருந்துறைப் பெரும்
 தோணி பற்றி உதைத்தலும்,
 காண் ஒணாத் திருக்கோலம், நீ வந்து,
 காட்டினாய், கழுக்குன்றிலே! (4)

470. கோல மேனி வராகமே! குணம்
 ஆம் பெருந்துறைக் கொண்டலே!
 சீலம் ஏதும் அறிந்திலாத என்
 சிந்தை வைத்த விகாமணி!
 ஞாலமே கரி ஆக நான் உனை
 நச்சி நச்சிட வந்திடும்
 காலமே! உனை ஓத, நீ வந்து,
 காட்டினாய், கழுக்குன்றிலே! (5)

471. பேதம் இல்லது ஓர் கற்பு அளித்த
 பெருந்துறைப் பெரு வெள்ளமே!
 ஏதமே பல பேச, நீ எனை
 ஏதிலார் முனம், என் செய்தாய்?
 சாதல் சாதல், பொல்லாமை அற்ற,
 தனிச் சரண் சரண் ஆம் எனக்
 காதலால் உனை ஓத, வந்து,
 காட்டினாய், கழுக்குன்றிலே! (6)

472. இயக்கிமார் அறுபத்து நால்வரை
 எண்குணம் செய்த ஈசனே
 மயக்கம் ஆயது ஓர் மும்மலப் பழ
 வல் வினைக்குள் அழுந்தவும்,
 துயக்கு அறுத்து, எனை ஆண்டு கொண்டு, நின்
 தூய் மலர்க் கழல் தந்து, எனைக்
 கயக்க வைத்து, அடியார் முனே வந்து,
 காட்டினாய், கழுக்குன்றிலே! (7)

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

31. கண்ட பத்து

நிருத்த தரிசனம்

(சிவபெருமானின் ஆனந்த நடனத்தை கண்டது)

கொச்சக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

473. இந்திரிய வயம் மயங்கி, இறப்பதற்கே, காரணம் ஆய்,
அந்தரமே திரிந்துபோய், அருநரகில் வீழ்வேனைச்
சிந்தை தனைத் தெளிவித்து, சிவம் ஆக்கி எனை ஆண்ட
அந்தம் இலா ஆனந்தம் அணிகொள் தில்லை கண்டனே! (1)
474. வினைப் பிறவி என்கின்ற வேதனையில் அகப்பட்டுத்
தனைச் சிறிதும் நினையாதே தளர்வு எய்திக் கிடப்பேனை,
எனைப் பெரிதும் ஆட்கொண்டு, என் பிறப்பு அறுத்த இணை
இலியை
அனைத்து உலகும் தொழும் தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே! (2)
475. உருத் தெரியாக் காலத்தே உள் புகுந்து என் உளம் மன்னிக்
கருத்து இருத்தி ஊன்புக்குக் கருணையினால் ஆண்டு கொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானை, தித்திக்கும் சிவபதத்தை
அருத்தியினால் நாய் அடியேன் அணிகொள் தில்லையில்
கண்டேனே! (3)
476. கல்லாத புல் அறிவின் கடைப்பட்ட நாயேனை,
வல்லாளனாய் வந்து, வனப்பு எய்தி இருக்கும் வண்ணம்
பல்லோரும் காண, எந்தன் பசு பாசம் அறுத்தானை
எல்லோரும் இறைஞ்சு தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே! (4)
477. சாதி, குலம், பிறப்பு, என்னும், சுழிப் பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதம் இலி நாயேனை, அல்லல் அறுத்து ஆட்கொண்டு
பேதை குணம், பிறர் உருவம் யான் எனது என் உரை மாய்த்துக்
கோது இல் அமுது ஆனானைக் குலாவு தில்லை கண்டேனே! (5)

478. பிறவி தனை அற மாற்றி; பிணி, மூப்பு என்ற இவை இரண்டும்,
உறவினொடும் ஒழியச் சென்று; உலகு உடைய ஒரு முதலை
செறி பொழில்கும் தில்லைநகர்த் திருச்சிற்றம்பலம் மன்னி,
மறையவரும், வானவரும், வணங்கிட நான் கண்டேனே! (6)
479. பத்திமையும் பரிசும் இலாப் பசு பாசம் அறுத்தருளி,
பித்தன் இவன் என, என்னை ஆக்குவித்துப் பேராமே,
சித்தம் எனும் திண்கயிற்றால் திருப்பாதம் கட்டுவித்த
வித்தகனார் விளையாடல் விளங்கு தில்லை கண்டேனே! (7)
480. அளவு இலாப் பாவகத்தால் அழுக்கு உண்டு, இங்கு அறிவு இன்றி
விளைவு ஒன்றும் அறியாதே, வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனுக்கு
அளவு இலா ஆனந்தம் அளித்து, என்னை ஆண்டானைக்
களவு இலா வானவரும் தொழும் தில்லை கண்டேனே! (8)
481. பாங்கினொடு பரிசு ஒன்றும் அறியாத நாயேனை,
ஓங்கி உளத்து, ஒளி வளர உலப்பு இலா அன்பு அருளி,
வாங்கி வினை, மலம் அறுத்து, வான்கருணை தந்தானை
நான்கு மறை பயில் தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே! (9)
482. பூதங்கள் ஐந்து ஆகி, புலன் ஆகி, பொருள் ஆகி,
பேதங்கள் அனைத்தும் ஆய், பேதம் இலாப் பெருமையனைக்
கேதங்கள் கெடுத்து ஆண்ட கிளர் ஒளியை, மரகதத்தை
வேதங்கள் தொழுது ஏத்தும் விளங்குதில்லை கண்டேனே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்தறையில் அருளிய

32. பிரார்த்தனைப் பத்து

சதாமுத்தி

(வீடுபேறு அருளுமாறு வேண்டுகல்)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

483. கலந்து, நின் அடியா ரோடு,
அன்று, வாளா, களித்திருந்தேன்;
புலர்ந்து போன, காலங்கள்;
புகுந்து நின்றது இடர், பின் நாள்;
உலர்ந்து போனேன்; உடையானே!
உலவா இன்பச் சுடர் காண்பான்,
அலந்து போனேன்; அருள் செய்யாய்,
ஆர்வம் கூர, அடியேற்கே! (1)
484. அடியார் சிலர், உன் அருள் பெற்றார்,
ஆர்வம் கூர; யான், அவமே
முடை ஆர் பிணத்தின், முடிவு இன்றி,
முனிவால், அடியேன், மூக்கின்றேன்;
கடியேனுடைய கடுவினையைக்
களைந்து, உன்கருணைக் கடல் பொங்க,
உடையாய்! அடியேன் உள்ளத்தே
ஓவாது உருக, அருளாயே; (2)
485. அருள் ஆர் அமுதப் பெரும் கடல் வாய்,
அடியார் எல்லாம் புக்கு அமுந்த,
இருள் ஆர் ஆக்கை இது பொறுத்தே
எய்த்தேன் கண்டாய் எம்மானே!
'மருள் ஆர் மனத்து ஓர் உன்மத்தன்
வருமால்' என்று, இங்கு, எனைக் கண்டார்
வெருளா வண்ணம், மெய் அன்பை,
உடையாய்! பெற நான் வேண்டுமே! (3)

486. வேண்டும், வேண்டும், மெய் அடியார்
 உள்ளே விரும்பி, எனை அருளால்
 ஆண்டாய்; அடியேன் இடர் களைந்த
 அமுதே! அரு மா மணி முத்தே!
 தூண்டா விளக்கின் கடர் அனையாய்!
 தொண்டனேற்கும் உண்டாம் கொல்
 வேண்டாது ஒன்றும் வேண்டாது,
 மிக்க அன்பே மேவுதலே? (4)

487. மேவும் உன் தன் அடியாருள்
 விரும்பி, யானும், மெய்ம்மையே,
 காவி சேரும், கயல் கண்ணாள்
 பங்கா, உன்தன் கருணையினால்
 பாவியேற்கும் உண்டாமோ
 பரம ஆனந்தப் பழம் கடல் சேர்ந்து
 ஆவி, யாக்கை, யான் எனது, என்று
 யாதும் இன்றி, அறுதலே? (5)

488. அறவே பெற்றார், நின் அன்பர்
 அந்தம் இன்றி, அகம் நெகவும்,
 புறமே கிடந்து, புலை நாயேன்
 புலம்புகின்றேன்; உடையானே!
 பெறவே வேண்டும், மெய் அன்பு;
 பேரா ஒழியாப், பிரிவு இல்லா,
 மறவா, நினையா, அளவு இலா,
 மாளா, இன்ப மா கடலே! (6)

489. கடலே அனைய ஆனந்தம்
 கண்டார் எல்லாம் கவர்ந்து உண்ண,
 இடரே பெருக்கி, ஏசற்று, இங்கு,
 இருத்தல் அழகோ, அடி நாயேன்?
 உடையாய்! 'நீயே அருளுதி' என்று,
 உணர்த்தாது ஒழிந்தே, கழிந் தொழிந்தேன்;
 கடர் ஆர் அருளால், இருள் நீங்கச்
 சோதீ! இனித்தான் துணியாயே! (7)

490. துணியா, உருகா, அருள் பெருகத்
தோன்றும் தொண்டர் இடைப் புகுந்து,
திணி ஆர் மூங்கில் சிந்தையேன்;
சிவனே நின்று தேய்கின்றேன்
அணி ஆர் அடியார் உனக்கு உள்ள
அன்பும் தாராய்; அருள் அளியத்
தணியாது, ஒல்லை வந்தருளி,
தளிர் பொன் பாதம் தாராயே! (8)
491. 'தாரா அருள் ஒன்று இன்றியே
தந்தாய்' என்று; உன் தமர் எல்லாம்
ஆரா நின்றார்; அடியேனும்,
அயலார் போல, அயர்வேனோ?
சீர்ஆர் அருளால், சிந்தனையைத்
திருத்தி ஆண்ட சிவலோகா!
பேர் ஆனந்தம் பேராமை
வைக்கவேண்டும், பெருமானே! (9)
492. மான் ஓர் பங்கா! வந்திப்பார்
மதுரக் கனியே! மனம்நெகா
நான், ஓர் தோளாச் சுரை ஒத்தால்
நம்பி! இத்தால் வாழ்ந்தாயே?
ஊனே புகுந்த உனை உணர்ந்தே,
உருகிப் பெருகும் உள்ளத்தைக்
கோனே! அருளும் காலம் தான்
கொடியேற்கு, என்றோ கூடுவதே? (10)
493. கூடிக் கூடி, உன்அடியார்
குனிப்பார், சிரிப்பார், களிப்பாரா;
வாடி வாடி, வழி அற்றேன்,
வற்றல் மரம் போல் நிற்பேனோ?
ஊடி ஊடி உடையாயொடு
கலந்து, உள் உருகி, பெருகி, நெக்கு,
ஆடி ஆடி, ஆனந்தம்
அதுவே ஆக, அருள் கலந்தே! (11)

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

33. குழைத்த பத்து

ஆத்தம நிவேதனம்

(திருவருளில் தன்னை இழந்து நின்றல்)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

494. குழைத்தால்; பண்டைக் கொடுவினை, நோய்
காவாய்; உடையாய்! கொடுவினையேன்
உழைத்தால், உறுதி உண்டோ தான்?
உமையாள் கணவா! எனை ஆள்வாய்;
பிழைத்தால், பொறுக்க வேண்டாவோ?
'பிறை சேர்சடையாய்! முறையோ?' என்று
அழைத்தால், அருளாது ஒழிவதே,
அம்மானே, உன் அடியேற்கே? (1)
495. அடியேன் அல்லல் எல்லாம், முன்,
அகல ஆண்டாய், என்று இருந்தேன்;
கொடி ஏர் இடையாள் கூறா எம்
கோவே; ஆ! ஆ! என்று அருளிச்
செடி சேர் உடலைச் சிதையாதது
எத்துக்கு? எங்கள் சிவலோகா!
உடையாய்! கூவிப்பணி கொள்ளாது,
ஒறுத்தால், ஒன்றும் போதுமே. (2)
496. ஒன்றும் போதா நாயேனை
உய்யக் கொண்ட நின் கருணை,
இன்றே, இன்றிப் போய்த்தோ தான்?
ஏழை பங்கா! எம் கோவே!
குன்றே அனைய குற்றங்கள்
குணம் ஆம் என்றே நீ கொண்டால்,
என் தான் கெட்டது? இரங்கிடாய்!
எண் தோள், முக்கண், எம்மானே! (3)

497. மான் நேர் நோக்கி மணவாளா!
 மன்னே! நின் சீர் மறப்பித்து; இவ்
 ஊனே புக, என் தனை நூக்கி,
 உழலப் பண்ணுவித்திட்டாய்?
 ஆனால், அடியேன் அறியாமை
 அறிந்து, நீயே அருள் செய்து
 கோனே கூவிக் கொள்ளும் நாள்
 என்று? என்று, உன்னைக் கூறுவதே? (4)
498. கூறும் நாவே முதலாகக்
 கூறும் கரணம் எல்லாம் நீ!
 தேறும் வகை நீ! திகைப்பும் நீ!
 தீமை, நன்மை; முழுதும் நீ!
 வேறு ஓர் பரிசு, இங்க ஒன்று இல்லை
 மெய்ம்மை, உன்னை விரித்து உரைக்கின்,
 தேறும் வகை என்? சிவலோகா!
 திகைத்தால், தேற்ற வேண்டாவோ? (5)
499. வேண்டத் தக்கது அறிவோய் நீ!
 வேண்ட, முழுதும் தருவோய் நீ!
 வேண்டும் அயன், மாற்கு, அரியோய் நீ
 வேண்டி, என்னைப் பணிகொண்டாய்;
 வேண்டி, நீ, யாது அருள் செய்தாய்,
 யானும், அதுவே வேண்டின் அல்லால்,
 வேண்டும் பரிசு ஒன்று உண்டு என்னில்,
 அதுவும், உன் தன் விருப்பு அன்றே! (6)
500. அன்றே, என் தன் ஆவியும்,
 உடலும், உடைமை எல்லாமும்,
 குன்றே அனையாய்! என்னை ஆட்
 கொண்ட போதே கொண்டிலையோ?
 இன்று ஓர் இடையூறு எனக்கு உண்டோ?
 எண்தோள்; முக்கண், எம்மானே!
 நன்றே செய்வாய்; பிழை செய்வாய்;
 நானோ இதற்கு நாயகமே. (7)

501. நாயின் கடை ஆம் நாயேனை
 நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய்
 மாயப் பிறவி உன் வசமே
 வைத்திட்டு இருக்கும் அது அன்றி,
 ஆயக் கடவேன் நானோ தான்?
 என்னதோ இங்கு, அதிகாரம்?
 காயத்து இருவாய்; உன்னுடைய
 கழல்கீழ் வைப்பாய் கண் நுதலே; (8)

502. கண் ஆர் நுதலாய்! கழல் இணைகள்
 கண்டேன், கண்கள் களிகூர
 எண்ணாது இரவும் பகலும், நான்,
 அவையே எண்ணும் இது அல்லால்
 மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும்,
 வந்து, உன் கழற்கே புகுமாறும்
 அண்ணா! எண்ணக் கடவேனோ?
 அடிமை சால அழகு உடைத்தே! (9)

503. அழகே புரிந்திட்டு, அடி நாயேன்
 அரற்றுகின்றேன்; உடையானே!
 திகழா நின்ற திருமேனி
 காட்டி, என்னைப் பணிகொண்டாய்;
 புகழே பெரிய பதம் எனக்குப்
 புராண! நீ, தந்தருளாதே,
 குழகா, கோல மறையோனே,
 கோனே, என்னைக் குழைத்தாயே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

34. உயிர் உண்ணிப் பத்து

சிவானந்தம் மேலிடுதல்

(திருவருளில் கலந்து திணைப்பது)

கலி விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

504. பைந்நாப்பட அரவு ஏர் அல்குல் உமை பாகம் அது ஆய் என்
மெய்ந் நாள் தொறும் பிரியா வினைக்கேடா! விடைப் பாகா!
செந் நாவலர் பரசும் புகழ்த் திருப்பெருந்துறை உறைவாய்!
எந்நாள் களித்து, எந்நாள் இறுமாக்கேன், இனி, யானே? (1)
505. நான்ஆர், அடி அணைவான்? ஒரு நாய்க்குத் தவிசு இட்டு இங்கு
ஊன் ஆர் உடல் புகுந்தான்; உயிர் கலந்தான்; உளம் பிரியான்;
தேன் ஆர் சடைமுடியான்; மன்னு திருப்பெருந்துறை உறைவான்
வானோர்களும் அறியாதது ஓர் வளம் ஈந்தனன், எனக்கே. (2)
506. எனை, நான் என்பது அறியேன்; பகல், இரவு, ஆவதும் அறியேன்;
மன வாசகம் கடந்தான்; எனை, மத்த உன்மத்தன் ஆக்கி,
சின மால் விடை உடையான், மன்னு திருப்பெருந்துறை உறையும்
பனவன், எனைச் செய்த படிறு அறியேன்; பரம்சுடரே! (3)
507. வினைக் கேடரும் உளரோ பிறர், சொல்லீர்? வியன் உலகில்
எனை, தான் புகுந்து, ஆண்டான்; எனது என்பின் புரை உருக்கி,
பினை, தான் புகுந்து, எல்லே! பெருந்துறையில் உறை பெம்மான்,
மனத்தான்; கண்ணின் அகத்தான்; மறு மாற்றத் திடையானே! (4)
508. பற்று ஆங்கு அவை அற்றீர். பற்றும் பற்ற ஆங்கு அதுபற்றி
நற்று ஆம் கதி அறிவோம் எனின், கெடுவீர், ஓடிவம்மின்;
தெற்று ஆர் சடைமுடியான், மன்னு திருப்பெருந்துறை இறை, கீர்
கற்ற ஆங்கு, அவன் கழல் பேணிநரொடும் கூடுமின் கலந்தே! (5)

509. கடலின் திரை அது போல் வரு கலக்கம், மலம் அறுத்து; என்
உடலும், எனது உயிரும் புகுந்து; ஒழியாவணம் நிறைந்தான்
சுடரும் சுடர்மதி சூடிய, திருப்பெருந்துறை உறையும்,
படரும் சடை மகுடத்து, எங்கள் பரன் தான் செய்த படிதே! (6)
510. வேண்டேன் புகழ், வேண்டேன் செல்வம், வேண்டேன்
மண்ணும் விண்ணும்;
வேண்டேன் பிறப்பு, இறப்பு; சிவம் வேண்டார் தமை நாளும்
தீண்டேன்; சென்று சேர்ந்தேன், மன்னு திருப்பெருந்துறை;
இறை தான்
பூண்டேன்; புறம் போகேன்; இனி, புறம் போகல் ஒட்டேனே! (7)
511. கோல் தேன் எனக்கு என்கோ குரை கடல்வாய் அமுது என்கோ
ஆற்றேன் எங்கள் அரனே! அரு மருந்தே! எனது அரசே!
சேற்றார் வயல் புடை சூழ்தரு திருப்பெருந்துறை உறையும்,
நீற்றார் தரு திருமேனி நின்மலனே! உனை யானே! (8)
512. எச்சம் அறிவேன் நான்; எனக்கு இருக்கின்றதை அறியேன்
அச்சோ! எங்கள் அரனே! அரு மருந்தே! எனது அமுதே!
செச்சைமலர் புரைமேனியன், திருப்பெருந்துறை உறைவான்
நிச்சம் என் நெஞ்சில் மன்னி, யான்ஆகி நின்றானே! (9)
513. வான் பாவிய உலகத்தவர் தவமே செய, அவமே,
ஊன் பாவிய உடலைச் சுமந்து, அடவி மரம் ஆனேன்;
தேன் பாய் மலர்க் கொன்றை மன்னு திருப்பெருந்துறை
உறைவாய்!
நான் பாவியன் ஆனால், உனை நல்காய் எனல் ஆமே? (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

35. அச்சப் பத்து

ஆனந்தமுறுதல்

(சிவபெருமான் அன்றி மற்றத் தெய்வங்களை
வழிபடுவரைக் கண்டு அஞ்சதல்)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

514. புற்றில் வாள் அரவும் அஞ்சேன்;
பொய்யர் தம் மெய்யும் அஞ்சேன்;
கற்றை வார் சடை எம் அண்ணல்,
கண் நுதல் பாதம் நண்ணி,
மற்றும் ஓர் தெய்வம் தன்னை
உண்டு என நினைந்து எம் பெம்மாற்
கற்றிலாதவரைக் கண்டால்,
அம்ம! நாம் அஞ்ச மாறே! (1)
515. வெருவரேன், வேட்கை வந்தால்;
வினை கடல் கொளினும், அஞ்சேன்;
இருவரால் மாறு காணா
எம்பிரான், தம்பிரான் ஆம்
திருஉரு அன்றி மற்று ஓர்
தேவர் எத்தேவர்? என்ன
அருவராத வரைக் கண்டால்,
அம்ம! நாம் அஞ்ச மாறே! (2)
516. வன் புலால் வேலும் அஞ்சேன்;
வளைக்கையார் கடைக்கண் அஞ்சேன்;
என்பு எலாம் உருக நோக்கி,
அம்பலத்து ஆடுகின்ற
என் பொலா மணியை ஏத்தி,
இனிது அருள் பருக மாட்டா
அன்பு இலாதவரைக் கண்டால்,
அம்ம! நாம் அஞ்சமாறே! (3)

517. கிளி அனார் கிளவி அஞ்சேன்;
 அவர்கிறி முறுவல் அஞ்சேன்;
 வெளிய நீறு ஆடும் மேனி
 வேதியன் பாதம் நண்ணி,
 துளி உலாம் கண்ணர் ஆகித்
 தொழுது, அழுது, உள்ளம் நெக்கு, இங்கு,
 அளி இலாதவரைக் கண்டால்,
 அம்ம! நாம் அஞ்சுமாறே! (4)
518. பிணி எலாம் வரினும், அஞ்சேன்;
 பிறப்பினோடு இறப்பும் அஞ்சேன்;
 துணி நிலா அணியினான் தன்
 தொழும்பரோடு அழுந்தி, அம்மால்,
 திணி நிலம் பிளந்தும் காணாச்
 சேவடி பரவி, வெண் நீறு
 அணிகிலாதவரைக் கண்டால்
 அம்ம! நாம் அஞ்சுமாறே! (5)
519. வாள் உலாம் எரியும் அஞ்சேன்;
 வரை புரண்டிடினும், அஞ்சேன்,
 தோள் உலாம் நீற்றன், ஏற்றன்,
 சொல் பதம் கடந்த அப்பன்,
 தாள தாமரைகள் ஏத்தித்
 தட மலர் புனைந்து, நையும்
 ஆள் அலாத வரைக் கண்டால்,
 அம்ம! நாம் அஞ்சுமாறே! (6)
520. தகைவு இலாப் பழியும் அஞ்சேன்;
 சாதலை முன்னம் அஞ்சேன்;
 புகை முகந்து எரி கை வீசிப்
 பொலிந்த அம்பலத்துள் ஆடும்
 முகை நகைக் கொன்றை மாலை,
 முன்னவன் பாதம் ஏத்தி
 அகம் நெகாத வரைக் கண்டால்,
 அம்ம! நாம் அஞ்சுமாறே! (7)

521. தறிசெறி களிறும் அஞ்சேன்;
 தழல் விழி உழுவை அஞ்சேன்;
 வெறி கமழ் சடையன், அப்பன்,
 விண்ணவர் நண்ண மாட்டாச்
 செறிதரு கழல்கள் ஏத்திச்
 சிறந்து, இனிது இருக்க மாட்டா
 அறிவு இலாதவரைக் கண்டால்,
 அம்ம! நாம் அஞ்ச மாறே! (8)

522. மஞ்ச உலாம் உருமும் அஞ்சேன்;
 மன்னரோடு உறவும் அஞ்சேன்
 நஞ்சமே அமுதம் ஆக்கும்
 நம்பிரான் எம்பிரானாய்ச்
 செஞ்செவே ஆண்டு கொண்டான்
 திருமுண்டம் தீட்ட மாட்டாது,
 அஞ்சுவார் அவரைக் கண்டால்,
 அம்ம! நாம் அஞ்சமாறே! (9)

523. கோள் நிலா வாளி அஞ்சேன்;
 சுற்றுவன் சீற்றம் அஞ்சேன்;
 நீள் நிலா அணியினானை
 நினைந்து, நைந்து, உருகி, நெக்கு,
 வாள் நிலாம் கண்கள் சோர,
 வாழ்த்தி நின்று, ஏத்தமாட்டா
 ஆண் அலாதவரைக் கண்டால்
 அம்ம! நம் அஞ்ச மாறே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

36. திருப்பாண்டிப் பதிகம்

சிவானந்த விளைவு

(சிவபெருமான் பாண்டிய மன்னனாக வந்ததைப் பாடிப் பரவுதல்)

கட்டளைக் கலித்துறை

திருச்சிற்றம்பலம்

524. பரு வரை மங்கை தன் பங்கரை,
பாண்டியற்கு ஓர் அமுது ஆம்
ஒருவரை ஒன்றும் இலாதவரை,
கழல் போது இறைஞ்சி,
தெரிவர நின்று, உருக்கி பரி
மேற்கொண்ட சேவகனார்
ஒருவரை அன்றி, உருவு அறியாது
என் தன் உள்ளம் அதே. (1)
525. சதுரை மறந்து, அறிமால் கொள்வர்
சார்ந்தவர்; சாற்றிச் சொன்னோம்;
கதிரை மறைத்தன்ன சோதி,
கழுக்கடை கைப் பிடித்துக்
குதிரையின்மேல் வந்து கூடிடு மேல்,
குடி கேடு கண்டீர்!
மதுரையர் மன்னன் மறு பிறப்பு
ஓட மறித்திடுமே. (2)
526. நீர் இன்ப வெள்ளத்துள் நீந்திக்
குளிக்கின்ற நெஞ்சம் கொண்டீர்;
பார் இன்ப வெள்ளம் கொளப் பரி
மேற் கொண்ட பாண்டியனார்,
ஓர் இன்ப வெள்ளத்து உருக் கொண்டு,
தொண்டரை உள்ளம் கொண்டார்;
பேர் இன்ப வெள்ளத்துள், பெய்கழலே
சென்று பேணுமினே. (3)

527. செறியும் பிறவிக்கு நல்லவர்
 செல்லன்மின்; தென்னன், நல் நாட்டு
 இறைவன், கிளர்கின்ற காலம் இக்
 காலம், எக் காலத்துள்ளும்;
 அறிவு ஒண் கதிர் வான் உறை கழித்து,
 ஆனந்த மாக் கடவி,
 எறியும் பிறப்பை, எதிரந்தார்
 புரள, இரு நிலத்தே. (4)

528. காலம் உண்டாகவே, காதல் செய்து
 உய்மின் கருது அரிய
 ஞாலம் உண்டானொடு, நான்முகன்,
 வானவர், நண் அரிய
 ஆலம் உண்டான்; எங்கள் பாண்டிப்
 பிரான்; தன் அடியவர்க்கு
 மூல பண்டாரம் வழங்குகின்றான்;
 வந்து, முந்துமினே, (5)

529. ஈண்டிய மாயா இருள்கெட,
 எப்பொருளும் விளங்க,
 தூண்டிய சோதியை, மீனவனும்
 சொல்ல வல்லன் அல்லன்;
 வேண்டிய போதே விலக்குஇலை
 வாய்தல்; விரும்புமின்தாள்;
 பாண்டியனார் அருள் செய்கின்ற
 முத்திப் பரிசு இதுவே. (6)

530. மாய வனப்பரி மேற்கொண்டு.
 மற்று அவர் கைக்கொளலும்,
 போய் அறும் இப்பிறப்பு என்னும்
 பகைகள் புகுந்தவருக்கு,
 ஆய, அரும்பெரும், சீர்உடைத்
 தன் அருளே அருளும்;
 சேய நெடும் கொடைத் தென்னவன்
 சேவடி சேர்மின்களே. (7)

531. அழிவு இன்றி ஓர் ஆனந்த
 வெள்ளத்திடை அழுத்திக்
 கழிவு இல் கருணையைக் காட்டிக்
 கடிய வினை அகற்றி,
 பழ மலம் பற்று அறுத்து, ஆண்டவன்,
 பாண்டிப் பெரும் பதமே,
 முழுது உலகும், தருவான், கொடையே;
 சென்று முந்துமினே. (8)
532. விரவிய தீவினை மேலைப்
 பிறப்பு முந்நீர் கடக்கப்
 பரவிய அன்பரை, என்பு உருக்கும்
 பரம் பாண்டியனார்,
 புரவியின் மேல்வர, புந்தி
 கொளப்பட்ட பூம் கொடியார்
 மரஇயல் மேற்கொண்டு, தம்மையும்
 தாம் அறியார், மறந்தே. (9)
533. கூற்றை வென்று, ஆங்கு ஐவர் கோக்களையும்
 வென்று இருந்து, அழகால்
 வீற்றிருந்தான், பெரும் தேவியும்,
 தானும் ஓர் மீனவன் பால்
 ஏற்று வந்து ஆர் உயிர் உண்ட,
 திறல் ஒற்றைச் சேவகனே;
 தேற்றம் இலாதவர்! சேவடி
 சிக்கெனச் சேர்மின்களே. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

37. பிடித்த பத்து

முத்திக் கலப்புரைதல்

(திருவருள் ஒன்றையே பற்றி நின்றல்)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

534. உம்பர்கட்கு அரகே! ஒழிவு அற நிறைந்த
யோகமே! ஊற்றையேன் தனக்கு
வம்பு எனப் பழுத்து, என் குடி முழுது ஆண்டு,
வாழ்வு அற வாழ்வித்த மருந்தே!
செம்பொருள் துணியே! சீருடைக் கழலே!
செல்வமே! சிவபெருமானே!
எம்பொருட்டு, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
எங்கு எழுந்தருளுவது, இனியே? (1)
535. விடை விடாது உகந்த விண்ணவர் கோவே!
வினையனேனுடைய மெய்ப் பொருளே!
முடைவிடாது, அடியேன் மூத்து, அற மண் ஆய்,
முழுப் புழுகு குரம்பையில் கிடந்து,
கடைபடா வண்ணம் காத்து, எனை ஆண்ட
கடவுளே! கருணை மா கடலே!
இடைவிடாது, என்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே? (2)
536. அம்மையே அப்பா! ஒப்பு இலா மணியே!
அன்பினில் விளைந்த ஆர் அமுதே!
பொய்ம்மையே பெருக்கி, பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத் தலைப் புலையனேன் தனக்கு,
செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே! சிவபெருமானே!
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கு எழுந்தருளுவது, இனியே? (3)

537. அருள் உடைச் சுடரே! அளிந்தது ஓர் கனியே!
 பெரும் திறல் அரும் தவர்க்கு அரசே!
 பொருள் உடைக் கலையே! புகழ்ச்சியைக் கடந்த
 போகமே! யோகத்தின் பொலிவே!
 தெருள் இடத்து அடியார் சிந்தையுள் புகுந்த
 செல்வமே! சிவபெருமானே!
 இருள் இடத்து, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
 எங்கு எழுந்தருளுவது, இனியே? (4)

538. ஒப்பு உனக்கு இல்லா ஒருவனே! அடியேன்
 உள்ளத்துள் ஒளிர்கின்ற ஒளியே!
 மெய்ப் பதம் அறியா வீறு இலியேற்கு,
 விழுமியது அளித்தது ஓர் அன்பே!
 செப்புதற்கு அரிய செழும் சுடர் மூர்த்தீ!
 செல்வமே! சிவபெருமானே!
 எய்ப்பு இடத்து, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே? (5)

539. அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கொண்டு, ஆண்டு
 அளவு இலா ஆனந்தம் அருளி,
 பிறவி வேர் அறுத்து, என் குடிமுழுது ஆண்ட
 பிஞ்ஞகா! பெரிய எம் பொருளே!
 திறவிலே கண்ட காட்சியே! அடியேன்
 செல்வமே! சிவபெருமானே!
 இறவிலே, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே? (6)

540. பாசவேர் அறுக்கும் பழம் பொருள் தன்னைப்
 பற்றுமாறு, அடியனேற்கு அருளி,
 பூசனை உகந்து, என் சிந்தையுள் புகுந்து,
 பூங் கழல் காட்டிய பொருளே!
 தேசு உடை விளக்கே! செழும் சுடர் மூர்த்தீ!
 செல்வமே! சிவ பெருமானே!
 ஈசனே! உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே? (7)

541. அத்தனே! அண்டர் அண்டம் ஆய் நின்று
 ஆதியே! யாதும் ஈறு இல்லாச்
 சித்தனே! பத்தர் சிக்கெனப் பிடித்த
 செல்வமே! சிவபெருமானே!
 பித்தனே! எல்லா உயிரும் ஆய்த் தழைத்து,
 பிழைத்து, அவை அல்லை ஆய் நிற்கும்
 எத்தனே! உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே? (8)

542. பால் நினைந்து ஊட்டும் தாயினும் சாலப்
 பரிந்து, நீ, பாவியேனுடைய
 ஊனினை உருக்கி, உள் ஒளி பெருக்கி,
 உலப்பு இலா ஆனந்தம் ஆய
 தேனினைச் சொரிந்து, புறம் புறம் திரிந்த
 செல்வமே! சிவபெருமானே!
 யான் உனைத் தொடர்ந்து, சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே? (9)

543. புன் புலால் யாக்கை, புரை புரை கனியப்
 பொன் நெடும் கோயிலாப் புகுந்து, என்
 என்பு எலாம் உருக்கி, எளியை ஆய் ஆண்ட
 ஈசனே! மாசு இலா மணியே!
 துன்பமே, பிறப்பே, இறப்பொடு, மயக்கு ஆம்
 தொடக்கு எலாம் அறுத்த நல் சோதீ!
 இன்பமே1 உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே? (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

38. திரு ஏசறவு

சுட்டறிவு ஒழித்தல்

(இறைவன் அப்டிகொண்ட நிகழ்ச்சியை நினைந்து உருகுதல்)

கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

544. இரும்பு தரு மனத்தேனை; ஈர்த்து, ஈர்த்து என் என்பு உருக்கி,
கரும்பு தருசுவை எனக்குக் காட்டினை உன் கழல் இணைகள்;
ஒருங்கு திரை உலாவு சடை உடையானே! நரிகள் எல்லாம்
பெரும் குதிரை ஆக்கிய ஆறு அன்றே, உன் பேர் அருளே! (1)
545. பண் ஆர்ந்த மொழி மங்கை பங்கா! நின் ஆள் ஆனார்க்கு
உண் ஆர்ந்த ஆர் அமுதே! உடையானே! அடியேனை
மண் ஆர்ந்த பிறப்பு அறுத்திட்டு ஆள்வாய், நீ 'வா' என்ன;
கண் ஆர் உய்ந்த ஆறு அன்றே, உன் கழல் கண்டே! (2)
546. ஆதம் இலியான், பிறப்பு, இறப்பு என்னும் அருநரகில்,
ஆர் தமரும் இன்றியே, அழுந்து வேற்கு, 'ஆ! ஆ!' என்று,
ஓதம் மலி நஞ்சு உண்ட உடையானே! அடியேற்கு உன்
பாதமலர் காட்டிய ஆறு அன்றே, எம் பரம் பரனே! (3)
547. பச்சைத் தால் அரவு ஆட்டி! படர் சடையாய்! பாதமலர்
உச்சத்தார் பெருமானே! அடியேனை உய்யக் கொண்டு,
எச்சத்து ஆர் சிறு தெய்வம் ஏத்தாதே, அச்சோ! என்
சித்தத்து ஆறு உய்ந்த ஆறு அன்றே, உன் திறம் நினைந்தே! (3)
548. கற்று அறியேன் கலை ஞானம்; கசிந்து உருகேன்; ஆயிடினும்
மற்று அறியேன் பிற தெய்வம்; வாக்கு இயலால்; வார் கழல் வந்து
உற்று, இறுமாந்து இருந்தேன்! எம்பெருமானே! அடியேற்குப்
பொன் தவிகு நாய்க்கு இடும்ஆறு அன்றே, நின் பொன்அருளே!(4)

549. பஞ்ச ஆய அடி மடவார் கடைக் கண்ணால் இடர்ப்பட்டு,
நஞ்ச ஆய துயர் கூர, நடுங்குவேன்; நின்அருளால்
உயஞ்சேன், எம்பெருமானே! உடையானே! அடியேனை,
'அஞ்சேல்' என்று ஆண்ட ஆறு அன்றே அம்பலத்து அமுதே! (6)
550. என் பாலைப் பிறப்பு அறுத்து, இங்கு, இமையவர்க்கும் அறிய
ஒண்ணா;
தென் பாலைத் திருப்பெருந்துறை உறையும் சிவபெருமான்;
அன்பால், நீ அகம் நெகவே புகுந்தருளி ஆட்கொண்டது,
என்பாலே நோக்கிய ஆறு அன்றே, எம்பெருமானே! (7)
551. மூத்தானே, மூவாத முதலானே, முடிவு இல்லா
ஓத்தானே, பொருளானே, உண்மையும் ஆய், இன்மையும் ஆய்ப்
பூத்தானே, புகுந்து இங்குப் புரள்வேனைக் கருணையினால்
பேர்த்தே, நீ ஆண்ட ஆறு அன்றே, எம்பெருமானே. (8)
552. மருவு இனிய மலர்ப்பாதம், மனத்தில் வளர்ந்து உள் உருகத்
தெருவு தொறும் மிக அலறிச் 'சிவபெருமான்' என்று ஏத்திப்
பருகிய நிற்பரம் கருணைத் தடம்கடலில் படிவு ஆமாறு
அருள் எனக்கு, இங்கு இடை மருதே இடம்கொண்ட
அம்மானே! (9)
553. நானேயோ தவம் செய்தேன்? 'சிவாய நம' எனப் பெற்றேன்
தேன் ஆய் இன் அமுதமும் ஆய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்
தானே வந்து, எனது உள்ளம் புகுந்து அடியேற்கு அருள்
செய்தான்
ஊன் ஆரும் உயிர் வாழ்க்கை ஓறுத்து அன்றே
வெறுத்திடவே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாரூரில் அருளிய

39. திருப் புலம்பல்

சிவானந்த முதிர்வு

(திருவடியையே நினைந்து நினைந்து பாடுதல்)

கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

554. பூங் கமலத்து அயனொடு மால் அறியாத நெறியானே,
கோங்கு அலர் சேர் குவி முலையாள் கூறா, வெண் நீறு ஆடி,
ஓங்கு எயில் சூழ் திருவாரூர் உடையானே, அடியேன் நின்
பூங் கழல்கள் அவை அல்லாது, எவை யாதும் புகழேனே! (1)

555. சடையானே, தழல் ஆடி, தயங்கு மூ இலைச்சுலப்
படையானே, பரஞ்சோதீ, பசுபதீ, மழ வெள்ளை
விடையானே, விரிபொழில் சூழ் பெருந்துறையாய், அடியேன்
நான்,
உடையானே, உனை அல்லாது, உற்ற துணை
மற்று அறியேனே! (2)

556. உற்றாரை யான் வேண்டேன்; ஊர் வேண்டேன்; பேர் வேண்டேன்;
கற்றாரை யான் வேண்டேன்; கற்பனவும் இனி அமையும்
குற்றாலத்து அமர்ந்து உறையும் கூத்தா! உன் குரை கழற்கே,
கற்றாவின் மனம் போலக் கசிந்து, உருக வேண்டுவனே! (3)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

40. குலாப் பத்து

அனுபவம் இடையீடுபடாமை

(தில்லைக் காட்சியின் பெருமையைப் பேசுதல்)

கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

557. 'ஓடும், கவந்தியுமே, உறவு' என்றிட்டு, உள் கசிந்து;
தேடும் பொருளும் சிவன் கழலே எனத் தெளிந்து;
கூடும், உயிரும், குமண்டையிடக் குனித்து, அடியேன்
ஆடும் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. (1)
558. துடி ஏர் இடுகு இடைத்தூமொழியார் தோள் நசையால்
செடி ஏறு தீமைகள் எத்தனையும் செய்திடினும்,
முடியேன்; பிறவேன்; எனைத் தன தாள் முயங்குவித்த
அடியேன் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. (2)
559. என்பு உள் உருக்கி, இரு வினையை ஈடு அழித்து,
துன்பம் களைந்து, துவந்துவங்கள் தூய்மை செய்து,
முன்பு உள்ளவற்றை முழுது அறிய, உள் புகுந்த
அன்பன் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. (3)
560. குறியும், நெறியும் குணமும், இலாக் குழாங்கள் தமைப்
பிறியும் மனத்தார் பிறிவு அறிய பெற்றியனைச்
செறியும் கருத்தில் உருத்து, அமுது ஆம் சிவ பதத்தை
அறியும் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. (4)
561. பேரும் குணமும், பிணிப்பு உறும் இப் பிறவி தனைத்
தூரும் பரிசு, துரிசு, அறுத்து, தொண்டர் எல்லாம்
சேரும் வகையால், சிவன் கருணைத்தேன் பருகி
ஆரும் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. (5)

562. கொம்பில் அரும்பு ஆய், குவிமலர் ஆய், காய் ஆகி,
வம்பு பழுத்து, உடலம் மாண்டு, இங்ஙன் போகாமே;
நம்பும் என் சிந்தை நணுகும் வண்ணம், நான் அணுகும்
அம்பொன் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. (6)
563. மதிக்கும் திறல் உடைய வல் அரக்கன் தோள் நெரிய
மிதிக்கும் திருவடி என் தலைமேல் வீற்றிருப்ப,
'கதிக்கும் பசு பாசம் ஒன்றும் இலோம்' எனக் களித்து, இங்கு
அதிர்க்கும் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. (7)
564. இடக்கும் கரு முருட்டு எனப் பின் கானகத்தே
நடக்கும் திருவடி என் தலைமேல் நடட்டமையால்,
கடக்கும் திறல் ஐவர் கண்டகர் தம் வல் ஆட்டை
அடக்கும் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. (8)
565. பாழ்ச் செய் விளாவி, பயன் இலியாய்க் கிடப்பேற்குக்
கீழ்ச்செய் தவத்தால் கிழியீடு நேர்பட்டுத்
தாள் செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கு, என் புன் தலையால்
ஆட்செய் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. (9)
566. கொம்மை வரிமுலைக் கொம்பு அனையாள் கூறனுக்குச்
செம்மை மனத்தால் திருப் பணிகள் செய்வேனுக்கு,
இம்மை தரும் பயன் இத்தனையும் ஈங்கு ஒழிக்கும்
அம்மை குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்புகழ்துறையில் அருளிய

41. அற்புதப் பத்து

அனுபவம் ஆற்றாமை

(திருவருளுக்குத் தகுதி இல்லாமையை நினைந்து பாடுதல்)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

567. மையல் ஆய், இந்த மண்ணிடை வாழ்வு எனும்
ஆழியுள் அகப்பட்டு,
தையலார் எனும் சுழித்தலைப் பட்டு, நான்
தலை தடுமாறாமே,
பொய் எலாம் விட, திருவருள் தந்து, தன்
பொன் அடி இணை காட்டி,
மெய்யன் ஆய், வெளி காட்டி, முன் நின்றது ஓர்
அற்புதம் விளம்பேனே! (1)
568. ஏய்ந்த மாமலர் இட்டு, முட்டாதது ஓர்
இயல் பொடும் வணங்காதே
சாந்தம் ஆர் முலைத் தையல் நல்லாரொடும்
தலை தடு மாறு ஆகிப்
போந்து, யான் துயர் புகா வணம் அருள் செய்து,
பொன் கழல் இணை காட்டி
வேந்தன் ஆய், வெளியே, என் முன் நின்றது ஓர்
அற்புதம் விளம்பேனே! (2)
569. நடித்து மண்ணிடை; பொய்யினைப் பல செய்து;
'நான், எனது' எனும் மாயம்;
கடித்த வாயிலே நின்றுமுன் வினை மிகக்
கழறியே திரிவேனைப்
பிடித்து, முன் நின்று, அப் பெரு மறை தேடிய
அரும் பொருள், அடியேனை
அடித்து அடித்து, அக்காரமும் தீற்றிய
அற்புதம் அறியேனே! (3)

570. பொருந்தும் இப் பிறப்பு, இறப்பு, இவை நினையாது
 பொய்களே புகன்று போய்;
 கரும் குழலினார் கண்களால் ஏறுண்டு
 கலங்கியே கிடப் பேனைத்
 திருந்து சேவடிச் சிலம்பு அவை சிலம்பிடத்
 திருவொடும் அகலாதே,
 அரும் துணைவன் ஆய், ஆண்டு கொண்டு, அருளிய
 அற்புதம் அறியேனே! (4)
571. மாடும், சுற்றமும், மற்று உள போகமும்,
 மங்கையர் தம்மோடும்
 கூடி, அங்குள குணங்களால் ஏறுண்டு,
 குலாவியே திரிவேனை,
 வீடு தந்து, என் தன் வெம் தொழில் வீட்டிட
 மென் மலர்க் கழல் காட்டி,
 ஆடு வித்து, எனது அகம் புகுந்து, ஆண்டது ஓர்
 அற்புதம் அறியேனே! (5)
572. வணங்கும் இப்பிறப்பு, இறப்பு, இவை நினையாது,
 மங்கையர் தம்மோடும்
 பிணைந்து, வாய் இதழ்ப் பெரு வெள்ளத்து அழுந்தி, நான்
 பித்தனாய்த் திரிவேனைக்
 குணங்களும், நெறிகளும், இலாக் குணக் கடல்
 கோமளத் தொடுங் கூடி
 அணைந்து வந்து, எனை ஆண்டு கொண்டு அருளிய
 அற்புதம் அறியேனே. (6)
573. இப் பிறப்பினில், இணை மலர் கொய்து, நான்
 இயல்பொடு அஞ்ச எழுத்து ஒதி,
 தப்பு இலாது பொன் கழல்களுக்கு இடாது நான்
 தட முலையார் தங்கள்
 மைப்பு உலாம் கண்ணால் ஏறுண்டு கிடப்பேனை
 மலர் அடி இணை காட்டி
 அப்பன், என்னை, வந்து ஆண்டு கொண்டு அருளிய
 அற்புதம் அறியேனே! (7)

574. ஊசல் ஆட்டும் இவ் உடல் உயிர் ஆயின
 இரு வினை அறுத்து, என்னை,
 ஓசையால் உணர்வார்க்கு உணர்வு அரியவன்,
 உணர்வு தந்து, ஒளி ஆக்கி,
 பாசம் ஆனவை பற்று அறுத்து, உயர்ந்த தன்
 பரம் பெருங் கருணையால்
 ஆசை தீர்த்து, அடியார் அடிக் கூட்டிய
 அற்புதம் அறியேனே! (8)

575. பொச்சை ஆன இப் பிறவியில் கிடந்து, நான்,
 புழுத்து அலைநாய் போல
 இச்சை ஆயின ஏழையார்க்கே செய்து, அங்கு
 இணங்கியே திரிவேனை,
 இச்சகத்து, அரி, அயனும் எட்டாத, தன்
 விரை மலர்க் கழல் காட்டி,
 அச்சன், என்னையும் ஆண்டுகொண்டு, அருளிய
 அற்புதம் அறியேனே! (9)

576. செறியும் இப் பிறப்பு, இறப்பு இவை நினையாது,
 செறி குழலார் செய்யும்
 கிறியும், கீழ்மையும் கெண்டை அம் கண்களும்,
 உன்னியே கிடப்பேனை,
 இறைவன், எம்பிரான் எல்லை இல்லாத தன்
 இணைமலர்க் கழல்காட்டி
 அறிவு தந்து, எனை ஆண்டு கொண்டு, அருளிய
 அற்புதம் அறியேனே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

42. சென்னிப் பத்து

சிவ விளைவு

(திருவடியையே தன் தலையில் கொண்டிருப்பது)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

577. தேவ தேவன், மெய்ச் சேவகன்,
தென் பெருந்துறை நாயகன்,
மூவராலும் அறிஞனா, முதல்
ஆய, ஆனந்த முர்த்தியான்,
யாவர் ஆயினும், அன்பர் அன்றி,
அறிஞனா மலர்ச் சோதியான்
தூய மா மலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
சென்னி மன்னிச் சுருமே! (1)
578. அட்ட முர்த்தி, அழகன் இன் அமுது
ஆய ஆனந்த வெள்ளத்தான்,
சிட்டன், மெய்ச் சிவலோக நாயகன்,
தென் பெருந்துறைச் சேவகன்,
மட்டு வாரகுழல் மங்கை யானை ஓர்
பாகம் வைத்த அழகன் தன்
வட்ட மா மலர்ச் சேவடிக் கண், நம்
சென்னி மன்னி மலருமே! (2)
579. நங்கை மீர்! எனை நோக்குமின்; நங்கள்
நாதன், நம் பணி கொண்டவன்,
தெங்கு சோலைகள் சூழ் பெருந்துறை
மேய சேவகன்; நாயகன்,
மங்கைமார் கையில் வளையும் கொண்டு, எம்
உயிரும் கொண்டு, எம் பணி கொள்வான்
பொங்கு மா மலர்ச் சேவடிக்கண், நம்
சென்னி மன்னிப் பொலியுமே! (3)

580. பத்தர் குழ, பரா பரன்
 பாரில் வந்து, பார்ப்பான் என,
 சித்தர் குழச் சிவபிரான்
 தில்லை மூதூர் நடம் செய்வான்,
 எத்தன் ஆகி வந்து இல் புகுந்து, எமை
 ஆளுங் கொண்டு எம் பணிகொள்வான்
 வைத்த மா மலர்ச் சேவடிக்கண், நம்
 சென்னி மன்னி, மலருமே! (4)
581. மாய வாழ்க்கையை, மெய் என்று எண்ணி,
 மதித்திடா வகை நல்கினான்;
 வேய தோள் உமை பங்கன் எங்கள்
 திருப்பெருந்துறை மேவினான்;
 காயத்துள் அமுது ஊற ஊற 'நீ
 கண்டு கொள்' என்று காட்டிய
 சேய மா மலர்ச் சேவடிக்கண், நம்
 சென்னி மன்னித் திகழுமே! (5)
582. சித்தமே புகுந்து, எம்மை ஆட்கொண்டு,
 தீவினை கெடுத்து உய்யல் ஆம்
 பத்தி தந்து, தன் பொற் கழல்கணை
 பன் மலர்கொய்து சேர்த்தலும்,
 முத்தி தந்து, இந்த மூ உலகுக்கும்
 அப்புறத்து எமை வைத்திடும்
 அத்தன் மா மலர்ச் சேவடிக்கண், நம்
 சென்னி மன்னி, மலருமே! (6)
583. பிறவி என்னும் இக் கடலை நீந்த, தன்
 பேர் அருள் தந்தருளினான்
 அறவை என்று அடியார்கள் தங்கள்
 அருள் குழாம் புகவிட்டு, நல்
 உறவு செய்து, எனை உய்யக்கொண்ட
 பிரான் தன் உண்மைப் பெருக்கம் ஆம்
 திறமை காட்டிய சேவடிக்கண், நம்
 சென்னி மன்னித் திகழுமே! (7)

584. புழுவினால் பொதிந்திடு குரம்பையில்
 பொய் தனை ஒழி வித்திடும்
 எழில் கொள் சோதி, எம், ஈசன் எம்பிரான்
 என்னுடை அப்பன்' என்று என்று
 தொழுத கையின் ஆகி; தூ மலர்க்
 கண்கள் நீர் மல்கு தொண்டர்க்கு
 வழு இலா மலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
 சென்னி மன்னி, மலருமே! (8)

585. வம்பனாய்த் திரிவேனை 'வா' என்று
 வல்வினைப் பகை மாய்த்திடும்,
 உம்பரான் உலகு ஊடு அறுத்து அப்
 புறத்தன் ஆய் நின்ற எம்பிரான்,
 அன்பர் ஆனவர்க்கு அருளி, மெய்
 அடியார் கட்கு இன்பம் தழைத்திடும்
 செம் பொன் மா மலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
 சென்னி மன்னித் திகழுமே! (9)

586. முத்தனை; முதல் சோதியை, முக்கண்
 அப்பனை, முதல் வித்தினை,
 சித்தனை, சிவலோகனைத் திரு
 நாமம் பாடித் திரிதரும்
 பத்தர்காள்! இங்கே, வம்மின், நீர்; உங்கள்
 பாசம் தீரப் பணிமினோ;
 சித்தம் ஆர் தரும் சேவடிக்கண் நம்
 சென்னி மன்னித் திகழுமே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பருந்துறையில் அருளிய

43. திருவார்த்தை

அறிவித்து அன்புறுதல்

(அருளனுபவத்தைக் கூறுவது)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

587. மாது இவர் பாகன் மறை பயின்ற
வாசகன் மா மலர் மேய சோதி,
கோது இல் பரம் கருணை அடியார்
குலாவு நீதி குணம் ஆக நல்கும்,
போது அலர் சோலைப் பெருந்துறை, எம்
புண்ணியன், மண்ணிடை வந்திழிந்து,
ஆதிப் பிரமம் வெளிப் படுத்த
அருள் அறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே. (1)
588. மால், அயன், வானவர் கோனும் வந்து
வணங்க, அவர்க்கு அருள் செய்த ஈசன்,
ஞாலம் அதனிடை வந்திழித்து,
நல்நெறி காட்டி, நலம் திகழும்
கோல மணி அணி மாடம் நீடு
குலாவும் இடவை மட நல்லாட்குச்
சீலம் மிகக் கருணை அளிக்கும்
திறம் அறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே. (2)
589. அணிமுடி ஆதி அமரர் கோமான்,
ஆனந்தக் கூத்தன், அறு சமயம்
பணி வகை செய்து, படவு அது ஏறிப்
பாரொடு விண்ணும் பரவி ஏத்தப்
பிணிகெட, நல்கும் பெருந்துறை எம்
பேர் அருளாளன், பெண் பால் உகந்து
மணி வலை கொண்டு, வான் மீன் விசிறும்
வகை அறிவார் எம் பிரான் ஆவாரே. (3)

590. வேடு உரு ஆகி, மகேந்திரத்து
 மிகு குறை வானவர் வந்து, தன்னைத்
 தேட இருந்த சிவபெருமான்
 சிந்தனை செய்து, அடியோங்கள் உய்ய,
 ஆடல் அமர்ந்த பரிமா ஏறி
 ஐயன், பெருந்துறை ஆதி, அந்நாள்
 ஏடர்களை எங்கும் ஆண்டு கொண்ட
 இயல்பு அறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே. (4)

591. வந்து, இமையோர்கள் வணங்கி ஏத்த,
 மாக் கருணைக் கடல் ஆய், அடியார்
 பந்தனை விண்டு அற நல்கும், எங்கள்
 பரமன், பெருந்துறை ஆதி, அந்நாள்
 உந்து திரைக் கடலைக் கடந்து, அன்று,
 ஓங்கு மதில் இலங்கை அதனில்,
 பந்து அணைமேல் விரலாட்கு அருளும்
 பரிசு அறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே. (5)

592. வேவத் திரிபுரம் செற்ற வில்லி,
 வேடுவன் ஆய், கடி நாய்கள் சூழ
 ஏவல் செயல் செய்யும் தேவர் முன்னே
 எம்பெருமான் தான், இயங்கு காட்டில்
 ஏ உண்ட பன்றிக்கு இரங்கி, ஈசன்,
 எந்தை, பெருந்துறை ஆதி, அன்று,
 கேவலம் கேழல் ஆய்ப், பால் கொடுத்த
 கிடப்பு அறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே (6)

593. நாதம் உடையது ஓர் நல் கமலப்
 போதினில் நண்ணிய நல் நுதலார்
 ஓதி, பணிந்து, அலர் தூவி, ஏத்த,
 ஒளி வளர் சோதி, எம் ஈசன் மன்னும்,
 போது அலர் சோலை, பெருந்துறை எம்
 புண்ணியன்; மண்ணிடை வந்து தோன்றி,
 பேதம் கெடுத்து, அருள் செய்பெருமை
 அறியவல்லார் எம்பிரான் ஆவாரே. (7)

594. பூ அலர் கொன்றை அம் மாலை மார்பன்,
 போர் உகிர் வன் புலி கொன்ற வீரன்,
 மாது நல்லாள், உமை மங்கை, பங்கன்,
 வண் பொழில் சூழ் தென் பெருந்துறைக்கோன்,
 ஏது இல் பெரும் புகழ் எங்கள் ஈசன்,
 இரும் கடல் வாணற்குத் தீயில் தோன்றும்
 ஓவிய மங்கையர் தோள் புணரும்
 உருவு அறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே. (8)

595. தூவெள்ளை நீறு அணி எம்பெருமான்,
 சோதி மகேந்திர நாதன், வந்து
 தேவர் தொழும் பதம் வைத்த ஈசன்,
 தென்னன், பெருந்துறை ஆளி, அன்று
 காதல் பெருக, கருணைகாட்டி,
 தன் கழல் காட்டி, கசிந்து உருகக்,
 கேதம் கெடுத்து, என்னை ஆண்டருளும்
 கிடப்பு அறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே. (9)

596. அங் கணன், எங்கள் அமரர் பெம்மான்,
 அடியார்க்கு அமுதன், அவனி வந்த
 எங்கள் பிரான், இரும் பாசம் தீர்
 இக பரம் ஆயது ஓர் இன்பம் எய்தச்,
 சங்கம் கவர்ந்து, வெண் சாத்தினோடும்,
 சதுரன், பெருந்துறை ஆளி, அன்று
 மங்கையர் மல்கு மதுரை சேர்ந்த
 வகை அறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

44. எண்ணப் பதிகம்

ஒழியா இன்பத்துவகை

(அடியார் நடுவுள் இருக்க விரும்புவது)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

597. பார் உரு ஆய பிறப்பு அற வேண்டும்;
 பத்திமையும் பெற வேண்டும்;
 சீர் உரு ஆய சிவபெருமானே,
 செங் கமல மலர் போல்
 ஆர் உரு ஆய என் ஆரமுதே, உன்
 அடியவர் தொகை நடுவே
 ஓர் உரு ஆய நின் திருவருள் காட்டி,
 என்னையும் உய்யக் கொண்டருளே. (1)
598. உரியேன் அல்லேன் உனக்கு அடிமை;
 உன்னைப் பிரிந்து; இங்கு ஒருபொழுதும்
 தரியேன், நாயேன்; இன்னது என்று
 அறியேன்; சங்கரா! கருணையினால்
 பெரியோன் ஒருவன், 'கண்டுகொள், என்று, உன்
 பெய்கழல் அடி காட்டிப்;
 'பிரியேன்' என்று என்று; அருளிய அருளும்
 பொய்யோ? எங்கள் பெருமானே! (2)
599. என்பே உருக நின் அருள் அளித்து; உன்
 இணை மலர் அடி காட்டி
 முன்பே என்னை ஆண்டுகொண்ட
 முனிவா! முனிவர் முழு முதலே,
 இன்பே அருளி, எனை உருக்கி,
 உயிர் உண்கின்ற எம்மானே,
 நண்பே அருளாய் என்உயிர்
 நாதா! நின் அருள் நாணாமே. (3)

600. பத்து இலன் ஏனும், பணிந்திலன் ஏனும், உன்
 உயர்ந்த பைம் கழல் காணப்
 பித்து இலன் ஏனும், பிதற்றிலன் ஏனும்,
 பிறப்பு அறுப்பாய் எம்பெருமானே!
 முத்து அனையானே! மணி அனையானே!
 முதல்வனே! முறையோ? என்று
 எத்தனையேனும் யான் தொடர்ந்து, உன்னை
 இனிப் பிரிந்து ஆற்றேனே. (4)

601. காணும் அது ஒழிந்தேன் நின் திருப் பாதம்;
 கண்டு கண் களி கூர,
 பேணும் அது ஒழிந்தேன்; பிதற்றும் அது ஒழிந்தேன்;
 பின்னை, எம்பெருமானே,
 தானுவே, அழிந்தேன்; நின் நினைந்து உருகும்
 தன்மை, என் புன்மைகளால்,
 காணும் அது ஒழிந்தேன் நீ இனி வரினும்
 காணவும் நாணுவனே. (5)

602. பால் திருநீற்று எம் பரமனைப்;
 பரம் கருணை யொடும் எதிர்த்து
 தோற்றி, மெய் அடியார்க்கு அருள் துறை அளிக்கும்
 சோதியை; நீதி இலேன்,
 போற்றி என் அமுதே, என நினைந்து, ஏத்தி
 புகழ்ந்து, அழைத்து, அலறி, என் உள்ளே
 ஆற்றுவன் ஆக; உடையவனே, எனை,
 'ஆவ' என்று அருளாயே! (6)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

45. யாத்திரைப் பத்து

அனுபவாதீதம் உரைத்தல்

(திருவருள் இன்பத்தில் திணாக்க அழைப்பது)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

603. பூர் ஆர் சென்னி மன்னன், எம்
 புயங்கப் பெருமான்; சிறியோமை
 ஓவாது உள்ளம் கலந்து, உணர்வு ஆய்
 உருக்கும் வெள்ளக் கருணையினால்,
 'ஆ! ஆ!' என்னப் பட்டு, அன்பு ஆய்
 ஆட்பட்டீர், வந்து ஒருப்படுமின்;
 போவோம்; காலம் வந்தது காண்;
 பொய் விட்டு, உடையான் கழல் புகவே. (1)
604. புகவே வேண்டாம் புலன்களில் நீர்;
 புயங்கப் பெருமான் பூங் கழல்கள்
 மிகவே நினைமின்; மிக்க எல்லாம்
 வேண்டா; போக விடுமின்கள்;
 நகவே, ஞாலத்து உள் புகுந்து,
 நாயே அனைய நமை ஆண்ட
 தகவே உடையான் தனைச் சாரத்
 தளராது இருப்பார் தாம் தாமே. (2)
605. தாமே தமக்குச் சுற்றமும்
 தாமே தமக்கு விதிவகையும்;
 யாம் ஆர்? எமது ஆர்? பாசம் ஆர்?
 என்ன மாயம்? இவை போகக்,
 கோமான் பண்டைத் தொண்டரோடும்
 அவன் தன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு,
 போமாறு அமை மின் பொய் நீக்கிப்
 புயங்கன் ஆள்வான் பொன் அடிக்கே. (3)

606. அடியார் ஆனீர் எல்லீரும்,
அகல விடுமின் விளையாட்டைக்
கடி சேர் அடியே வந்து அடைந்து,
கடைக் கொண்டு இருமின் திருக்குறிப்பைச்
செடி சேர் உடலைச் செல நீக்கிச்
சிவலோ கத்தே நமை வைப்பான்
பொடிசேர் மேனிப் புயங்கன்தன்
பூஆர் கழற்கே புகவிடுமே. (4)
607. விடுமின் வெகுளி, வேட்கை நோய்;
மிக ஓர், காலம் இனி இல்லை;
உடையான் அடிக்கீழ்ப் பெரும் சாத்தோடு
உடன் போவதற்கே ஒருப்படுமின்;
அடைவோம், நாம் போய்ச் சிவபுரத்துள்
அணி ஆர் கதவு அது அடையாமே;
புடைபட்டு உருகிப் போற்றுவோம்,
புயங்கன் ஆள்வான் புகழ்களையே. (5)
608. புகழ்மின்; தொழுமின்; பூப் புனைமின்;
புயங்கன் தாளே புந்தி வைத்திட்டு,
இகழ்மின் எல்லா அல்லலையும்;
இனி, ஓர் இடையூறு அடையாமே,
திகழும் சீர் ஆர் சிவபுரத்துச்
சென்று, சிவன் தாள் வணங்கி, நாம்,
நிகழும் அடியார் முன் சென்று
நெஞ்சம் உருகி, நிற்போமே. (6)
609. நிற்பார் நிற்க; நில்லா உலகில்
நில்லோம்; இனி, நாம் செல்வோமே;
பொற்பால் ஒப்பாம் திருமேனிப்
புயங்கன் ஆள்வான் பொன் அடிக்கே
நிற்பீர் எல்லாம், தாழாதே,
நிற்கும் பரிசே, ஒருப்படுமின்;
பிற்பால் நின்று, பேழ்கணித்தால்,
பெறுதற்கு அரியன் பெருமானே. (7)

610. பெருமான் பேர் ஆனந்தத்துப்
 பிரியாது இருக்கப் பெற்றீர்காள்,
 அரு மால் உற்றுப் பின்னை நீர்,
 அம்மா! அழுங்கி அரற்றாதே
 திரு மா மணி சேர் திருக்கதவம்
 திறந்தபோதே, சிவபுரத்து,
 திருமால் அறியாத் திருப் புயங்கள்
 திருத்தாள் சென்று சேர்வோமே. (8)

611. சேரக் கருதிச் சிந்தனையைத்
 திருந்தவைத்துச், சிந்திமின்;
 போரில் பொலியும் வேல் கண்ணாள்
 பங்கள், புயங்கள், அருள் அமுதம்
 ஆரப் பருகி ஆராத
 ஆர்வம் கூர அழுந்துவீர்!
 போரப் புரிமின் சிவன் கழற்கே,
 பொய்யில் கிடந்து புரளாதே. (9)

612. புரள்வார், தொழுவார், புகழ்வார் ஆய்,
 இன்றே வந்து, ஆள் ஆகாதீர்
 மருள்வீர்; பின்னை, மதிப்பார் ஆர்?
 மதியுள் கலங்கி, மயங்குவீர்;
 தெருள்வீர் ஆகில், இது செய்ம்மின்;
 சிவலோகக் கோன், திருப்புயங்கள்
 அருள் ஆர் பெறுவார், அகல் இடத்தே?
 அந்தோ! அந்தோ! அந்தோவே! (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

46. திருப்படை எழுச்சி

பிரபஞ்சப் போர்

(பேரீன்ப உலகை நோக்கிப் படை எடுத்தல்)

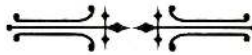
கலி விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

613. ஞான வாள் ஏந்தும் ஐயர் நாதப் பறை அறைமின்
மானமா ஏறும் ஐயர் மதி வெண்குடை கவிமின்;
ஆன நீற்றுக் கவசம் அடையப் புகுமின்கள்;
வான ஊர் கொள்வோம் நாம் மாயப்படை வாராமே. (1)

614. தொண்டர்காள், தூசி செல்லீர்; பத்தர்காள், சூழப்போகீர்;
ஒண்திறல் யோகிகளே, பேர் அணி உந்தீர்கள்;
திண்திறல் சித்தர்களே, கடைக்கூழை செல்மின்கள்;
அண்டர் நாடு ஆள்வோம் நாம் அல்லல் படைவாராமே. (2)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

47. திருவெண்பா

அணைந்தோர் தன்மை

(திருவருள் உணர்வை வெளியிடுவது)

நேரிசை வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

615. வெய்ய வினை இரண்டும் வெந்து அகல, மெய் உருகிப்
பொய்யும் பொடி ஆகாது; என் செய்கேன் - செய்ய
திரு வா பெருந்துறையான் தேன் உந்து செந்தீ
மருவாது இருந்தேன் மனத்து. (1)
616. ஆர்க்கோ? அரற்றுகோ? ஆடுகோ? பாடுகோ?
பார்க்கோ? பரம்பரனே, என்செய்கேன் - தீர்ப்பு அரிய
ஆனந்த மால் ஏற்றும் அத்தன், 'பெருந் துறையான்
தான்' என்பார் ஆர் ஒருவர் தாழ்ந்து? (2)
617. செய்த பிழை அறியேன்; சேவடியே, கை தொழுதே,
உய்யும் வகையின் உயிர்ப்பு அறியேன் - வையத்து
திருந்து, உறையுள் வேல் மடுத்து, என் சிந்தனைக்கே கோத்தான்
பெருந்துறையில் மேய பிரான். (3)
618. முன்னை வினை இரண்டும் வேர் அறுத்து, முன்நின்றான்
பின்னைப் பிறப்பு அறுக்கும் பேராளன் - தென்னன்
பெருந்துறையில் மேய பெரும் கருணையாளன்;
வரும் துயரம் தீர்க்கும் மருந்து. (4)
619. அறையோ, அறிவார்க்கு? அனைத்து உலகும் ஈன்ற
மறையோனும், மாலுமால் கொள்ளும், - இறையோன்;
பெருந்துறையுள் மேய பெருமான்; பிரியாது
இருந்து உறையும், என் நெஞ்சத்து இன்று. (5)

620. பித்து என்னை ஏற்றும்; பிறப்பு அறுக்கும்; பேச்சு அரிது ஆம்
'மத்தமே ஆக்கும் வந்து, என் மனத்தை; - அத்தன்
பெருந்துறையான், ஆட்கொண்டு பேர் அருளால் நோக்கும்
மருந்து, இறவாப் பேரின்பம், வந்து. (6)
621. வாரா வழியருளி வந்து, எனக்கு மாறு இன்றி,
ஆரா அமுதாய் அமைந்தன்றே - சீர் ஆர்
திருத்தன் பெருந்துறையான், என்சிந்தை மேய
ஒருத்தன், பெருக்கும் ஒளி. (7)
622. யாவர்க்கும் மேல் ஆம் அளவு இலாச் சீர் உடையான்,
யாவர்க்கும் கீழ்ஆம் அடியேனை - யாவரும்
பெற்று அறியா இன்பத்துள் வைத்தாய்க்கு, என் எம்பெருமான்!
மற்று அறியேன் செய்யும் வகை. (8)
623. மூவரும், முப்பத்து மூவரும், மற்று ஒழிந்த
தேவரும், காணாச் சிவபெருமான் - மாஏறி,
வையகத்தே வந்திழிந்த வார் கழல்கள் வந்திக்க,
மெய்யகத்தே இன்பம் மிகும். (9)
624. இருந்து என்னை ஆண்டான் இணை அடியே சிந்தித்து
இருந்து, இரந்து கொள் நெஞ்சே! எல்லாம் - தருங்காண்
பெருந்துறையில் மேய பெரும் கருணையாளன்,
மருந்து உருவாய், என் மனத்தே, வந்து. (10)
625. இன்பம் பெருக்கி, இருள் அகற்றி, எஞ்ஞான்றும்
துன்பம் தொடர்பு அறுத்துச் சோதி, ஆய் - அன்பு அமைத்துச்
சீர் ஆர் பெருந்துறையான் என்னுடைய சிந்தையே
ஊர் ஆகக் கொண்டான், உவந்து. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

48. பண்டு ஆய நான்மறை

அநுபவத்துக்கு ஐயமின்மை உரைத்தல்

(இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அனுபவத்தைக் கூறுவது)

நேரிசை வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

626. பண்டு ஆய நான் மறையும் பால் அணுகா; மால், அயனும்,
கண்டாரும் இல்லை; கடையேனைத் - தொண்டு ஆகக்
கொண்டருளும் கோகழி எம் கோமாற்கு, நெஞ்சமே!
உண்டாமோ கைம்மாறு? உரை. (1)
627. உள்ள மலம் மூன்றும் மாய, உகுபெருந் தேன்
வெள்ளம் தரும், பரியின் மேல் வந்த, - வள்ளல்
மருவும் பெருந்துறையை வாழ்த்துமின்கள்; வாழ்த்தக்,
கருவும் கெடும், பிறவிக் காடு. (2)
628. காட்டகத்து வேடன், கடலில் வலை வாணன்,
நாட்டில் பரிப் பாகன், நம் வினையை - வீட்டி
அருளும் பெருந்துறையான் அங்கமல பாதம்,
மருளும் கெட, நெஞ்சே! வாழ்த்து. (3)
629. வாழ்ந்தார்கள் ஆவாரும், வல்வினையை மாய்ப்பாரும்
தாழ்ந்து உலகம் ஏத்தத் தகுவாரும் - சூழ்ந்தமரர்
சென்று, இறைஞ்சி, ஏத்தும் திரு வார் பெருந்துறையை,
நன்று இறைஞ்சி ஏத்தும் நமர். (4)
630. நண்ணிப் பெருந்துறையை, நம் இடர்கள் போய் அகல
எண்ணி எழு கோகழிக்கு அரசைப் - பண்ணின்
மொழியாளோடு உத்தரகோச மங்கை மன்னிக்
கழியாது இருந்தவனைக் காண். (5)

631. காணும் கரணங்கள் எல்லாம் பேரின்பம் எனப்,
 'பேணும் அடியார் பிறப்பு அகலக் - காணும்
 பெரியானை, நெஞ்சே! பெருந்துறையில் என்றும்
 பிரியானை, வாய் ஆரப் பேசு. (6)
632. பேசும் பொருளுக்கு இலக்கிதம் ஆம், பேச்சு இறந்த
 மாசு இல் மணியின் மணி வார்த்தைப் - பேசிப்
 பெருந்துறையே என்று பிறப்பு அறுத்தேன் நல்ல
 மருந்தின்அடி என்மனத்தே வைத்து. (7)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

49. திருப்படை ஆட்சி

சீவோபாதி ஒழிதல்

(திருவருளைவிட மேலான பொருள் ஏதும் இல்லை என்பது)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

633. கண்கள் இரண்டும் அவன் கழல் கண்டு களிப்பன; ஆகாதே
காரிகையார்கள் தம் வாழ்வில் என் வாழ்வு கடைப்படும் ஆகாதே
மண்களில் வந்து பிறந்திடும் மாறு மறந்திடும்; ஆகாதே
மால் அறியா மலர்ப்பாதம் இரண்டும் வணங்குதும் ஆகாதே
பண்களி கூர்தரு பாடலொடு ஆடல் பயின்றிடும்; ஆகாதே
பாண்டிநல்நாடு உடையான் படை ஆட்சிகள் பாடுதும்; ஆகாதே
விண்களி கூர்வது ஓர் வேதகம் வந்து, வெளிப்படும்; ஆகாதே
மீன் வலை வீசிய கானவன் வந்து, வெளிப்படும் ஆயிடிவே! (1)
634. ஒன்றினோடு ஒன்றும், ஓர் ஐந்தினோடு ஐந்தும், உயிர்ப்பதும்
ஆகாதே
உன் அடியார் அடியார் அடியோம் என உய்ந்தன ஆகாதே
கன்றை நினைந்து எழு தாய் என வந்த கணக்கு அதும் ஆகாதே
காரணம் ஆகும் அனாதி குணங்கள் கருத்தும் உறும்; ஆகாதே
நன்று, இது, தீது என வந்த நடுக்கம் நடந்தன ஆகாதே
நாமும் மேலாம் அடியாருடனே செல, நண்ணுதும்; ஆகாதே
என்றும் என் அன்பு நிறைந்த பரா அமுது எய்துவது ஆகாதே
ஏறு உடையான், எனை ஆளுடை நாயகன், என்னுள்
புகுந்திடிவே! (2)
635. பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந்திடும் ஆகாதே
பாவனை ஆய கருத்தினில் வந்த பரா அமுது ஆகாதே
அந்தம் இலாத அகண்டமும் நம்முள் அகப்படும் ஆகாதே
ஆதிமுதல் பரம் ஆய பரம் சுடர் அண்ணுவது ஆகாதே

செந் துவர் வாய் மடவார் இடர் ஆனவை சிந்திடும் ஆகாதே
சேல் அன கண்கள் அவன் திருமேனி திளைப்பன; ஆகாதே
இந்திர ஞால இடர்ப் பிறவித்துயர் ஏகுவது; ஆகாதே
என்னுடை நாயகன் ஆகிய ஈசன் எதிர்ப்படும் ஆயிடிவே! (3)

636. என் அணி ஆர்முலை ஆகம் அளைந்து, உடன் இன்புறும்;
ஆகாதே
எல்லை இல் மாக்கருணைக் கடல் இன்று இனிது ஆடுதும்
ஆகாதே
நல் மணி நாதம் முழங்கி, என் உள் உற, நண்ணுவது ஆகாதே
நாதன் அணித்திரு நீற்றினை நித்தலும் நண்ணுவது; ஆகாதே
மன்னிய அன்பரில் எண்பணி முந்துற வைகுவது; ஆகாதே
மா மறையும் அறியா மலர்ப் பாதம் வணங்குதும் ஆகாதே
இன் இயல் செங்கமுநீர் மலர் என் தலை எய்துவது; ஆகாதே
என்னை உடைப் பெருமான், அருள் ஈசன் எழுந்தருளப்
பெறிலே! (4)

637. மண்ணினில் மாயை மதித்து, வகுத்த மயக்கறும் ஆகாதே
வானவரும் அறியா மலர்ப்பாதம் வணங்குது ஆகாதே
கண் இலி காலம் அனைத்திலும் வந்த கலக்கு அறும்; ஆகாதே
காதல் செய்யும் அடியார் மனம் இன்று களித்திடும் ஆகாதே
பெண், அலி, ஆண், என 'நாம் என, வந்த பிணக்கு அறும்;
ஆகாதே
பேர் அறியாத அநேக பவங்கள் பிழைத்தன ஆகாதே
எண் இலி ஆகிய சித்திகள் வந்து, எனை எய்வது ஆகாதே
என்னை உடைப் பெருமான்அருள் ஈசன் எழுந்தருளப் பெறிலே! (5)

638. பொன் இயலும் திருமேனி வெண்நீறு பொலிந்திடும்; ஆகாதே
பூமழை, மாதவர் கைகள் குவிந்து, பொழிந்திடும் ஆகாதே
மின் இயல் நுண் இடையார்கள் கருத்து வெளிப்படும்; ஆகாதே
வீணை முரன்று எழும் ஓசையில் இன்பம் மிகுத்திடும்; ஆகாதே
தன் அடியார் அடி என் தலை மீது தழைப்பன; ஆகாதே
தான் அடியோமுடனே உய்ய வந்து, தலைப்படும்; ஆகாதே
இன் இயம் எங்கும் நிறைந்து, இனிது ஆக இயம்பிடும்; ஆகாதே
என்னை முன் ஆளுடை ஈசன், என் அத்தன், எழுந்தருளப்
பெறிலே! (6)

639. சொல் இயலாது எழுதா மணி ஓசை சுவை தரும்; ஆகாதே
 துண்னென் னன் னம் மன்னிய சோதிதொடர்ந்து எழும் ஆகாதே
 பல் இயல்பு ஆய பரப்பு அறவந்த பரா பரம்; ஆகாதே
 பண்டு அறியாத பர அனுபவங்கள் பரந்து எழும்; ஆகாதே
 வில் இயல் நலநுதலார் மயல் இன்று விளைந்திடும்; ஆகாதே
 விண்ணவரும் அறியாத விழுப்பொருள் இப்பொருள்; ஆகாதே
 எல்லை இலாதன எண்குணம் ஆனவை எய்திடும்; ஆகாதே
 இந்து சிகாமணி எங்களை ஆள, எழுந்தருளப் பெறிலே. (7)

640. சங்கு திரண்டு, முரன்று எழும் ஓசை தழைப்பன; ஆகாதே
 சாதி விடாத குணங்கள் நம்மோடு சலித்திடும்; ஆகாதே
 அங்கு இது நன்று, இது நன்று, எனும் மாயை அடங்கிடும்
 ஆகாதே
 ஆசை எலாம், அடியார் அடியோம் எனும் அத்தனை; ஆகாதே
 செம் கயல் ஒண் கண் மடந்தையர் சிந்தை திளைப்பன; ஆகாதே
 சீர் அடியார்கள் சிவ அனுபவங்கள் தெரிந்திடும்; ஆகாதே
 எங்கும் நிறைந்து, அமுது ஊறு, பரம், சுடர்யெதுவது ஆகாதே
 ஈறு அறியா மறையோன் எனை ஆள, எழுந்தருளப்
 பெறிலே! (8)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அநுரிய

50. ஆனந்த மாலை

சிவாநுபவ விருப்பம்

(தன் பிற்போக்கு நிலையைக் கூறுதல்)

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

641. மின் நேர் அனைய பூங் கழல்கள்
அடைந்தார், கடந்தார், வியன் உலகம்
பொன் நேர் அனைய மலர் கொண்டு
போற்றா நின்றார், அமரர் எல்லாம்;
கன்னேர் அனைய மனக் கடையாய்,
கழிப்புண்டு, அவலக் கடல் வீழ்ந்த
என்னேர் அனையேன், இனி, உன்னைக்
கூடும் வண்ணம் இயம்பாயே. (1)
642. என்னால் அறியாப் பதம் தந்தாய்
யான் அது அறியாதே கெட்டேன்;
உன்னால் ஒன்றும் குறைவு இல்லை;
உடையாய், அடிமைக்கு யார்? என்பேன்;
பல் நாள் உன்னைப் பணிந்து ஏத்தும்
பழைய அடியரொடும் கூடாது,
என் நாயகமே! பிற்பட்டு, இங்கு
இருந்தேன் நோய்க்கு விருந்தாயே. (2)
643. சீலம் இன்றி, நோன்பு இன்றி,
செறிவே இன்றி, அறிவு இன்றி,
தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டு ஆய்,
சுழன்று, விழுந்து கிடப்பேனை
மாலும் காட்டி, வழி காட்டி,
வாரா உலக நெறி ஏறக்,
கோலம் காட்டி ஆண்டானைக்
கொடியேன் என்றோ கூடுவதே? (3)

644. கெடுவேன்; கெடுமா கெடுகின்றேன்;
 கேடு இலாதாய், பழிகொண்டாய்;
 படுவேன், படுவது எல்லாம், நான்
 பட்டால், பின்னைப் பயன் என்னே?
 கொடு மா நரகத்து அழுந்தாமே
 காத்து ஆட்கொள்ளும் குருமணியே,
 நடு ஆய் நில்லாது ஒழிந்தக்கால்,
 நன்றோ, எங்கள் நாயகமே. (4)

645. தாய் ஆய் முலையைத் தருவானே,
 தாராது ஒழிந்தால், சவலையாய்
 நாயேன் கழிந்து போவேனோ?
 நம்பி, இனித்தான் நல்குதியே;
 தாயே என்று உன் தாள் அடைந்தேன்;
 தயா, நீ, என்பால் இல்லையே?
 நாயேன் அடிமை உடன் ஆக
 ஆண்டாய்; நான் தான் வேண்டாவோ? (5)

646. கோவே, அருள வேண்டாவோ?
 கொடியேன் கெடவே அமையுமே?
 'ஆ! ஆ!' என்னாவிடில், என்னை
 'அஞ்சேல்' என்பார் ஆரோ தான்?
 சாவார் எல்லாம் என் அளவோ?
 'தக்க ஆறு அன்று' என்னாரோ?
 தேவே! தில்லை நடம் ஆடி!
 திகைத்தேன்; இனித்தான் தேற்றாயே! (6)

647. நரியைக் குதிரைப் பரி ஆக்கி,
 ஞாலம் எல்லாம் நிகழ்வித்து,
 பெரிய தென்னன் மதுரை எல்லாம்
 பிச்சு அது ஏற்றும் பெருந்துறையாய்!
 அரிய பொருளே! அவிநாசி
 அப்பா! பாண்டி வெள்ளமே!
 தெரிய அரிய பரஞ்சோதீ!
 செய்வது ஒன்றும் அறியேனே! (7)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

51. அச்சோப் பதிகம்

அநுபவ வழி அறியாமை

(திருவருளின் சிறப்பைப் போற்றி வியப்பது)

கலி விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

648. முத்தி நெறி அறியாத மூர்க்கரொடும் முயல்வேனைப்
பத்தி நெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவம் ஆக்கி, எனை ஆண்ட
அத்தன் எனக்கு அருளிய வாறு, ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே! (1)
649. நெறி அல்லா நெறி தன்னை நெறியாக நினைவேனைச்
சிறு நெறிகள் சேராமே, திரு அருளே சேரும் வண்ணம்,
குறி ஒன்றும் இல்லாத கூத்தன் தன் கூத்தை எனக்கு
அறியும் வண்ணம் அருளிய வாறு, ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே!(2)
650. பொய்எல்லாம் மெய் என்று, புணர் முலையோர் போகத்தே
மையல் உறக் கடவேனை, மாளாமே, காத்தருளித்
தையல் இடம் கொண்ட பிரான், தன் கழலே சேரும் வண்ணம்,
ஐயன், எனக்கு அருளிய வாறு, ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே! (3)
651. மண் அதனில் பிறந்து, எய்த்து, மாண்டு விழக் கடவேனை
எண்ணம் இலா அன்பு அருளி, எனை ஆண்டிட்டு என்னையும் தன்
கண்ணவெண் நீறு அணிவித்துத், தூநெறியே சேரும் வண்ணம்
அண்ணல் எனக்கு அருளிய வாறு, ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே!(4)
652. பஞ்ச ஆய அடி மடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு,
நெஞ்ச ஆயதுயர் கூர நிற்பேன் உன் அருள் பெற்றேன்;
உயஞ்சேன்நான்; உடையானே, அடியேனை 'வருக' என்று,
'அஞ்சேல்' என்று, அருளிய வாறு ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே! (5)

653. வெந்து விழும் உடல் பிறவி மெய்என்று, வினைபெருக்கிக்
கொந்து குழல் கோல் வளையார் குவிமுலைமேல் வீழ்வேனைப்
பந்தம் அறுத்து, எனை ஆண்டு பரிசு அற என் துரிசும் அறுத்து,
அந்தம் எனக்கு அருளிய வாறு, ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே! (6)
654. தையலார் மையலிலே தாழ்ந்து விழக் கடவேனைப்
பையவே கொடு போந்து, பாசம் எனும் தாழ் உருவி,
உய்யும் நெறி காட்டு வித்திட்டு ஓங்காரத்து உட்பொருளை
ஐயன் எனக்கு அருளிய வாறு, ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே! (7)
655. சாதல், பிறப்பு, என்னும் தடம் சுழியில் தடுமாறிக்
காதலின் மிக்கு, அணி இழையார் கலவியிலே விழுவேனை,
மாது ஒருசுறு உடைய பிரான், தன் கழலே சேரும் வண்ணம்,
ஆதி எனக்கு அருளிய வாறு ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே! (8)
656. செம்மை நலம் அறியாத சிதடரொடும் திரிவேனை
மும்மை மலம் அறுவித்து, முதல் ஆய முதல்வன் தான்
நம்மையும் ஓர் பொருள் ஆக்கி, நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
அம்மை எனக்கு அருளிய வாறு, ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே! (9)

திருவாசகம் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகம்

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

(பாட்டு எண்)

அங்கணன் எங்கள்	596	அரைசே பொன்னம்	380
அங்கியருக்கன்	289	அரைசே யறியாச்	141
அட்டமூர்த்தி	578	அரையாடு நாகம்	240
அடர்புல னானிற்	142	அல்லிக் கமலத்	439
அடற்கரி போலைம்	136	அலரவனும் மாலவனும்	260
அடியா ரானீர்	606	அவமாய தேவர்	238
அடியார் சிலநுள்	484	அழகே புரிந்திட்	503
அடியேனல்லேன்	87	அழிவின்றி நின்ற	531
அடியேனல்ல	495	அழகே னின்பா	92
அண்டப் பகுதியின்	3	அளவறுப்பதற்	39
அண்ணா மலையான்	172	அளவிலாப் பாவக	480
அணிமுடியாதி	589	அளித்து வந்தெனக்	405
அத்தனே யண்ட	541	அளிபுண்ணகத்துப்	420
அத்தி யுரித்தது	293	அறவே பெற்றார்	488
அத்தேவர் தேவர்	219	அறவையேன் மனமே	539
அதுபழச் சுவையென	372	அறிவ னேயமு	54
அப்பனே யெனக்	102	அறிவிலாத	36
அம்பரமாம் புள்ளி	273	அறுகெடுப் பாராய	199
அம்பலத்தே கூத்தாடி	271	அறுக்கி லேனுடல்	401
அம்மையே யப்பா	536	அறையொ அறிவார்க்	619
அயனை அனங்கனை	258	அன்பராகி மற்	399
அயன்றலை கொண்டு	212	அன்பினா வடியேன்	387
அரிக்கும் பிரமற்கும்	237	அன்றால நிழற்கீழ்	287
அரியனே யாவர்க்கு	22	அன்றையென்றன்	500
அருணனிந்திரன்	367	அன்னே யிவையுஞ்	161
அருந்தவருக் காலின்	274	ஆட்டின் தலையை	304
அருமந்த தேவர்	239	ஆட்டுத்தேவர் தம்	400
அருளா தொழிந்தால்	383	ஆடரப் பூணுடைத்	339
அருளாரமுதப்	485	ஆடு கின்றிலை	35
அருளுடைச் சுடரே	537	ஆணோ அலியோ	331
அரைசனே யன்பர்க்	388	ஆதமிலி யான்பிறப்	546

ஆதியும் அந்தமும்	155	ஈசனே நீ	82
ஆமாறுகன் திருவடிக்கே	18	ஈசனேயென்	55
ஆய மொழிக்கிள்ளாய்	364	ஈண்டிய மாய	529
அயனான் மறையவனும்	27	ஈரம்பு கண்டிலம்	295
ஆர்க்கோ அரற்றுக்கோ	616	உகந்தா னேயான	378
ஆர்த்த பிறவித்	166	உங்கையிற் பிள்ளை	173
ஆவகை நாமும்வந்	210	உடைய நாதனே	101
ஆவா அரியயனிந்	241	உடையாள் உன்றன்	376
ஆவா திருமால்	299	உடையானே நின்	60
ஆற்ற கில்லேன்	437	உண்டோர் ஒண்பொரு	46
ஆனையாய்க் கீடமாய்	1288	உண்ணப் புகுந்த	305
ஆனைவெம் போரிற்	125	உணர்ந்தமா முனிவர்	389
இடங்குக் கருமுருட்	564	உத்தமனத்த	7
இணையார் திருவடி	275	உம்பர்கட் கரசே	534
இந்திரனும் மாலயனும்	177	உய்யவல் லாரொரு	297
இந்திரிய வயமயங்கி	473	உரியே னல்லே	598
இப்பாடே வந்தியம்பு	361	உருகிப் பெருகி	249
இப்பிறப்பினில்	573	உருத்தெரியாக்	475
இயக்கி மாற்று	472	உரைமாண்ட	326
இரங்கு நமக்கம்	382	உலக்கை பலவோச்சு	200
இரத்திரந் துருக	391	உலவாக் காலந்	58
இரு கை யானையை	45	உவலைச் சமயங்கள்	251
இருடிணிந்தெழுந்	435	உழிதரு காலும்	12
இருதலைக் கொள்ளி	113	உழைதரு நோக்கியர்	150
இருந்தென்னை யாண்டா	624	உள்ளப்படாத	230
இருந்தென்னை யாண்டு	122	உள்ள மலமுன்றும்	627
இருப்பு நெஞ்ச	84	உள்ளனவே நிற்க	128
இரும்பு தரு மனத்தேனை	544	உற்ற வாக்கையின்	434
இல்லை நின்கழற்	98	உற்றாரை யான்வேண்	556
இழித்தனனென்னை	70	உன்னற் கரியசீர்	241
இன்பந்தருவன்	351	உன்னற் கரியதிரு	333
இன்பம் பெருக்கி	625	உன்னை யுகப்பன்	352
இன்பான் மொழிக்	263	ஊசலாட்டுமில்	574
இன்றெனக் கருளி	392	ஊனா யுயிரா	190
இன்னிசை வீணை	369	எங்கணா யகனே	458

எச்சம்மறி வேனா	512	ஒடுங் கவந்தியுமே	557
எண்ணிலேன்றிரு	431	ஒய்விலாதன	43
எண்ணுடைமுவர்	321	ஓயாத யுள்குவார்	181
எந்தை யாயெம்	51	ஓரொருகாலெம்பெருமா	169
எந்தையெந் தாய்	276	கட்ட றுத்தெனை	53
எம்பிரான் போற்றி	71	கடகரியும் பரிமாவும்	269
எய்த லாவ	81	கடலினுள் நாய்நக்கி	117
எய்த்தேன் நாயேன்	421	கடலின்றிரை யதுபோல்	509
எரிமுன்று தேவர்க்	280	கடலே யனைய	489
எறும்பிடை நாங்கு	129	கடவுளே போற்றி	68
என்பாலைப் பிறப்	550	கடயவ னேனைக்	105
என்புள் ளுருக்கி	559	கண் களிரண்டும்	633
என்பே யுருக	599	கண்டது செய்து	137
என்றும் பிறந்திறந்	314	கண்ணஞ் சனத்தர்	337
என்னணி யார்முலை	636	கண்ணப்ப னொப்பதோர்	218
என்னப்ப னெம்பிரான்	256	கண்ணார் நுதலோய்	502
என்னாலறியாப்	642	கதியடி யேற்குன்	146
என்னையப் பாவஞ்ச	120	கமலநான் முகனும்	459
எனை நானென்ப	506	கயன்மாண்ட கண்ணி	245
ஏசா நிற்பர்	381	கரணங்க ளெல்லாங்	223
ஏசினும் யானுன்னை	154	கருடக் கொடியோன்	416
ஏதமிலா இன்சொல்	357	கருவா யுலகினுக்	228
ஏய்ந்த மாமல	568	கல்லாத புல்லறிவிற்	476
ஏர்தரு மேமுல	347	கல்லா மனத்துக்	179
ஏரா ரிளங்கிளியே	356	கலந்து நின்னடி	483
ஏழைத் தொழும்பனேன்	325	கள்வன் கடியன்	233
ஏனை யாவரு	42	களிவத்த சிந்தையொ	119
ஐய நின்ன	77	கற்போலு நெஞ்சங்	316
ஒண்ணித் திலநகையா	158	கற்றறியேன் கலை	548
ஒண்மைய னேதிரு	126	கறங்கோலை போல்வ	242
ஒப்பனக் கில்லா	538	கனவேயுந் தேவர்கள்	244
ஒருவனே போற்றி	72	கன்னா ருரித்தென்ன	243
ஒன்றாய் முளைத்தெழுந்	222	காசணி மின்கள்	198
ஒன்றினோடொன்று	634	காட்டகத்து வேடன்	628
ஒன்றும் போதா	496	காணலாம்பர	48

காணுங் கரணங்கள்	631	கொள்ளும் கில்லெனை	50
காணும் தொழிந்தேன்	601	கொள்ளேர் பிளவக	106
காணுமாறு	88	கொள்ளேன் புரந்தரன்	6
காதார் குழையாடப்	168	கொன்றை மதியமும்	345
காப்பாய்	445	கோணிலா வாளி	523
காம னுடலுயிர்	323	கோயில் சுடு	257
காருடைப் பொன்திகழ்	354	கோல மேனிவ	470
காருறு கண்ணிய	107	கோல வரைக்குடுமி	334
காலமுண்டாகவே	528	கோலால மாகிக்	262
கானார் புலித்தோ	266	கோலோ ருள	646
கிஞ்சகவா யங்ககமே	360	கோழி சிலம்பச்	162
கிளியனார் கிளவி	517	கோற்றே னெனக்	511
கிளிவந்த மென்மொழி	192	கோற்றேன் மொழக்	362
கிற்ற வாமன	38	சங்க மரற்றச்	208
கீத மினிய	346	சங்கரா போற்றிச்	69
குதுகுதுப் பின்றிநின்	138	சங்கு திரண்டு	640
குலங்கைளத் தாய்களை	133	கச்சைய னேமிக்க	135
குலம்பாடிக் கொக்கிற	254	சட்டோ நினைக்க	221
குழைத்தாற் பண்டைக்	494	சடையானே தழலாட	525
குறியும் நெறியும்	560	சதுரை மறந்தறி	555
குறைவிலா நிறைவே	390	சந்திரனைத் தேய்த்	189
கூடிக் கூடி	493	சலமுடைய சலந்தரன்	272
கூவின பூங்குயில்	368	சாடிய வேள்வி	298
கூற்றை வென்றாங்	533	சாதல் பிறப்பென்னுந்	655
கூறு நாவே	498	சாதிகுலம் பிறப்	477
கெடுவேன் கெடுமா	644	சாவமுன் னாட்டக்கன்	8
கேட்டாயோ தோழி	180	சித்த மேபுகுந்	582
கேட்டாரு மறியாதான்	32	சிந்தனைநின் றனக்காக்கி	30
கையார் வளைசிலம்பக்	187	சிந்தை செய்கை	83
கையாற் றொழுதுன்	423	சிரிப்பார் களிப்பார்	384
கொந்த ணவும் பொழிற்	355	சிரிப்பிப்பன் சீறும்	153
கொம்பரில் லாக்கொடி	124	சீரார் திருவடித்	292
கொம்பி லரும்பாய்க்	562	சீரார் பவளங்கால்	327
கொம்மை வரிமுலைக்	566	சீல மின்றி	643
கொழுமணி யேர்நகை	131	சீவார்ந்தீமொய்த்	418

சுடர்பொற் குன்றைத்	436	தறிசெறி களிறும்	521
சுந்தரத் தின்பக்	350	தனித்துணை நீநிற்க	143
சுந்தர நிறணிந்	197	தனியனேன் பெரும்பிற	31
சுருள்புரி கூழையர்	410	தனமை பிறரா	63
சூடகந் தோள்வளை	201	தாதாடு பூஞ்சோலைத்	358
சூடுவேன் பூங்கொன்றை	191	தாதாய் மூவே	444
சூரியனார் தொண்டை	308	தாமே தமக்குச்	605
செங்க ணவன்பால்	171	தாயாய் முலையைத்	645
செங்க ணெடுமாலுஞ்	175	தாரகை போலுந்	152
செடியா ராக்கைத்	424	தாரா வருளொன்	491
செப்பார் முலைபங்கன்	185	தாரா யுடையா	91
செம்மை நலமறியாத	656	தாளி யறுகினர்	343
செய்த பிழையறியேன்	617	தானந்த மில்லான்	264
செய்யவாய்ப் பைஞ்சிற	359	திகழத் திகழும்	440
செய்வதறியாச்	56	திண்போர் விடையான்	290
செல்ல நல்குர	52	திருந்துவார் பொழில்குழ்	465
செழிகின்ற தீப்புரு	109	திருமாலும் பன்றியாய்ச்	235
செழுக்கமலத் திரளன	406	திருவார் பெருந்துறை	236
செறியும் இப்பிறப்	576	தில்லைமுதூர்	2
செறியும் பிறவிக்கு	527	தினைத்தனையுள்ளதோர்	217
சேரக் கருதிச்	611	தீதில்லை மாணிசிவ	319
சொல்லிய லாதெழு	639	தீர்க்கின்றவாறென்	112
சோதியாய்த் தோன்றும்	394	தீர்ந்த அன்பாய	73
சோதியே கடரே	456	துடிக்கொணை ரிடையாள்	460
சோலைப் பசங்கினியே	365	துடியே ரிடுகிடைத்	558
ஞால மிந்திரன்	404	துண்டபிறையான்	183
ஞானக் கரும்பின்	209	துணியா வருகா	490
ஞான வாளேந்துமையர்	613	துடியே ரிடுகிடைத்	558
தக்கனா ரன்றே	309	துப்பனே தூயாய்	461
தக்கனையு மெச்சனையும்	259	தூவெள்ளை நீறணி	595
தகைவிலாப் பழியும்	520	தெங்குலவு சோலைத்	335
தச்சு விடுத்தலுந்	296	தென்பா லுகந்தாடுந்	263
தந்துன் றன்னைக்	395	தேரை நிறத்தி	312
தரிக்கிலேன் காய	65	தேவ தேவன்மெய்ச்	577
தவமே புரிந்திலன்	9	தேவர்கோ வறியாத	34
		தேன்பழிச் சோலை	349

தேன்புக்க தண்பணை	268	நினைப்பதாக	80
தேனக மாமலர்க்	211	நினையப் பிறருக்	442
தேனாடு கொன்றை	279	நீக்கி முன்னெனைத்	433
தேனைப் பாலைக்	62	நீண்ட கரத்தர்	340
தையலார் மையலிலே	654	நீண்ட மாலும்	438
தையலோர் பங்கினர்	344	நீதி யாவன	427
தொண்டர் காதாசி	614	நீரின்ப வெள்ளத்து	526
தோலுந் துகிலும்	232	நீலவுருவின்	348
நங்காயி தென்னதவம்	265	நெக்கு நெக்குள்	443
நங்கை மீரெனை	579	நெடுந்தகை நீயென்னை	116
நஞ்சமர் கண்டத்தன்	330	நெறிசெய் தருளித்தன்	282
நடித்து மண்ணிடைப்	569	நெறியல்லாநெறி	649
நண்ணிப் பெருந்துறை	630	நோயுற்று மூத்துநான்	224
நமச்சிவாய வா அழக	1	பங்கய மாயிரம்	322
நரியைக் குதிரைப்	647	பச்சைத் தாவர வாட்டி	547
நல்கா தொழியான்	385	பஞ்சாய (திருவே)	549
நல்ல மலரின்மேல்	311	பஞ்சாய (அச்சோ)	652
நன்றாக நால்வர்க்கும்	270	பஞ்சின் மெல்லடியாள்	451
நாடகத்தா லுன்னடியார்	15	படமாக வென்னுள்ளே	288
நாதமுடைய தோர்	593	பண்குந்த பாடற்	182
நாமகணாசி	306	பண்டாய நான்மறையும்	626
நாயிற் கடைப்பட்ட	277	பண்ணார்ந்த மொழி	545
நாயிற் கடையா	501	பண்ணினேர் மொழி	450
நாயேனைத் தன்னடிகள்	226	பண்பட்ட தில்லைப்	278
நான்மறை யோனும்	307	பணிவார் பிணி தீர்த்	93
நான்முகன் முதலா	4	பத்தர் சூழப்	580
நான்றனக் கன்பின்மை	227	பத்திமையும் பரிசுமிலாப்	479
நானடி யணைவானொரு	505	பத்தில னேனும்	600
நானாரென்னுள்ளமார்	216	பந்தணை விரலாள்	453
நனுமென் சிந்தையும்	229	பந்த விகார	635
நானேயோ தவஞ்செய்	553	பப்பற வீட்டிருந்	371
நித்த மணாளர்	338	பரந்துபல் லாய்மல	10
நிருத்தனே நிமலா	457	பரம்பர னேநின்	139
நிலநீர் நெருப்புயிர்	317	பரவு வாரவர்	430
நிற்பார் நிற்க	609	பரவு வாரிமையோர்கள்	21

பரிந்து வந்து	441	பிறவி யென்னுமிக்	583
பருதிவா மொளியாய்	452	பிறிவறியா அன்பர் நின்	414
பருவரை மங்கைதன்	524	புகவே தகேனுனக்	14
பவனெம் பிரான்பனி	13	புகவே வேண்டா	604
பழிப்பினின் பாதப்	151	புகழ்மின் தொழுமின்	608
பழுதிறொல் புகழான்	455	புகுவதாவதும்	40
பற்றாங் கவையற்றீர்	508	புகுவே னெனதே	64
பன்னாட் பரவிப்	283	புணர்ப்ப தொக்க	75
பாங்கினொடு பரிசொன்	481	புத்தன் புரந்தராதியர்	250
பாசம் பரஞ்சோதிக்	156	புத்தன் முதலாய	318
பாசவே ரறுக்கும்	540	புரந்தரனா ரொரு	302
பாடவேண்டு நான்	104	புரள்வார் தொழுவார்	612
பாடிமால் புகழும்	448	புலன்க டிகைப்பிக்க	132
பாடிற்றிலேன்பணி	149	புலய னேனையும்	398
பாதாள மேழினுங்கீழ்	164	புவனியிற் போய்ப்பிற	375
பார்பத மண்ட	393	புழுவி னாற்பொதிந்	584
பார்பாடும் பாதாளர்	247	புற்றில்வா ளரவும்	514
பார்ப்பதி யைப்பகை	301	புற்று மாய்மர	397
பாரார் விசும்புள்ளார்	176	புறமே போந்தோம்	90
பாருரு வாய	597	புன்புலால் யாக்கை	543
பாரோடு விண்ணாய்ப்	446	பூங்கமலத் தயனொடு	554
பாரோர் விண்ணோர்	422	பூசுவதும் வெண்ணீறு	255
பாலக னார்க்கன்று	310	பூனொ ணாததோ	469
பாலு மமுதமுந்	285	பூத்தாரும் பொய்கைப்	313
பாவநா சாவன்	454	பூதங்க டோறுநின்	370
பாழ்ச்செய் விளாவிப்	565	பூதங்க ளைந்தாகிப்	482
பாற்றிரு நீற்றெம்	602	பூமே லயனொடு	234
பானினைந் தூட்டுந்	542	பூவலர் கொன்றைய	594
பிட்டு நேர்பட	467	பூவார் சென்னி	603
பிணக்கிலாத	466	பூவியல் வார்சடை	196
பிணியெலாம் வரினும்	518	பூவேறு கோனும்	215
பித்த னென்றெனை	429	பெருநீ ரறச்சிறு	130
பித்தென்னை யேற்றும்	620	பெருமான் பேரா	610
பிரம னரியென்	324	பெரும்பெருமா னென்	408
பிறவிதனை யறமாற்றிப்	478	பெற்றது கொண்டு	127

பெற்றி பிறர்க்கரிய	194	மண்ணினின் மாயை	637
பேசப் பட்டே	86	மத்துறு தண்டயி	134
பேசிற்றா மீசனே	28	மதிக்குந் திறலுடைய	563
பேசும் பொருளுக்	632	மருவினிய மலர்ப்பாத	552
பேதமில்லதோர்	471	மருளனேன் மனத்தை	464
பேராசையாமிந்தப்	284	மலங்கினேன் கண்ணி	468
பேருங் குணமும்	561	மலைமகளை யொருபாகம்	261
பைங் குவளைக்	167	மலையரையன் பொற்	267
பைந்நாப்பட வர	504	மறுத்தனன் யானுன்	110
பொச்சை யானவிப்	575	மன்னவ னேயொன்று	147
பொத்தையுன்கவர்	432	மன்ன வெம்பிரான்	103
பொதும்புறு தீப்போற்	140	மாடுஞ் சுற்றமும்	571
பொய்யவனேனைப்	111	மாடு நகைவாள்	205
பொய்யனே கைநெகப்	396	மாதாடு பாகத்தன்	332
பொய்யாய செல்வத்தே	231	மாதிவர் பாகன்	587
பொய்யெல்லாம் மெய்	650	மாய வனப்பரி	530
பொருட்பற்றிச் செய்	315	மாய வாழ்க்கையை	581
பொருத்த மின்மையேன்	97	மாயனே மறி	402
பொருந்து மிப்பிறப்	570	மாலயன் மானவர்	588
பொருளே தமிழேன்	121	மாலறியா நான்முகனுங்	159
பொலிகின்ற நின்றான்	114	மாலே பிரமனே	248
பொழிகின்ற துன்பப்	409	மாவடு வகிரன்ன	413
பொன்னிய லுந்திரு	638	மாழைமைப்பாவிய	411
போகம் வேண்டி	76	மாறி நின்றெனைக்	37
போது சேரயன்	403	மாறிநின் றென்னை	386
போரே றேநின்	57	மாறிலாதமாக்	95
போற்றி யருளுகநின்	174	மாறுபட் டஞ்சென்னை	115
போற்றியிப் புவன	74	மான மழிந்தோம்	320
போற்றியென் போலும்	67	மானேந் நென்னலை	160
போற்றியென் வாழ்முத	366	மானோர் நோக்கிமண	497
போற்றி யென்றும்	49	மானோர் நோக்கியுடை	89
போற்றியோ நமச்சிவாய	66	மானோர் நோக்கியுமை	59
மஞ்சலா முருமும்	522	மானோர் பங்கா	492
மடங்கவென் வல்வினைக்	123	மிடைந்தெலும் பூத்தை	419
மண்ணதனிற் பிறந்தெய்	651	மின்கணினார் நுடங்கு	412

மின்னிடைச் செந்துவர்	207	மொய்யார் தடம்	165
மின்னே ரனைய	641	யாவார்க்கும் மேலாம்	622
முடித்த வாறும்	61	யானேதும் பிறப்பஞ்சேன்	16
முத்தணி கொங்கை	204	யானே பொய்யென்	94
முத்ததனே முதல்வா	463	வட்ட மலர்க் கொன்றை	213
முத்தனை முதற்	586	வணங்கத் தலைவைத்து	281
முத்தன்ன வெண்ணகை	157	வணங்க நின்னை	79
முத்திக் குழன்று	246	வணங்கு மிப்பிறப்	572
முத்திநெறி யறியாத	648	வண்ணந்தான் சேயதன்று	29
முத்துநற் றாமம்	195	வந்திமை யோர்கள்	591
முதலைச் செவ் வாய்ச்சி	145	வம்ப னாய்த்திரி	585
முந்திய முதனடு	373	வம்பனேன் றன்னை	447
முமுதயில் வேற்கண்	148	வருந்துவனின் மலர்ப்பாத	17
முமுமுத லேயைம்	379	வல்லையவா ளரக்கர்	449
முமுவுதங் கண்ட	11	வலைத்தலை மானன்ன	144
முன்னாய மாலயனும்	291	வழங்குகின்றாய்க்குன்	415
முன்னானை மூவர்க்கு	193	வளர்கின்ற நின்கரு	108
முன்னிக் கடலைச்	170	வளைக்கையானொடு	405
முன்னின் றாண்டா	377	வளைந்தது வில்லு	294
முன்னீறு மாதியும்	329	வன்புலால் வேலும்	516
முன்னைப் பழம்பொருட்கு	163	வன்னெஞ்சக் கள்வன்	225
முன்னை யென்னுடை	428	வாட்டடங் கண்மட	202
முன்னை வினையிரண்டும்	618	வாரா வழியருளி	621
முத்தானே மூவாத	551	வாவிங்கே நீ குயிற்	353
மூவரும் முப்பத்து	623	வாழ்கின்றாய் வாழாத	24
மூன்றங் கிலங்கு	328	வாழ்த்துவதும் வானவர்	20
மெய்தா னரும்பி	5	வாழ்ந்தார்க ளாவாரும்	629
மெய்யனே விகிர்தா	462	வாளுலாம் எரியும்	519
மேலை வானவ	47	வான்கெட்டு மாருத	252
மேவு முன்றன்	487	வான்பாவிய வுலகத்	513
மைப்பொலியு ங்கண்ணி	186	வான்வந்த தேவர்களும்	178
மையமர் கண்டனை	206	வானநாடும்	99
மைய லாயிந்த	567	வானவன் மாலயன்	286
மையி லங்குநற்	96	வானாகி மண்ணாகி	19
மொய்ப்பா னரம்பு	417	விச்சதின்றியே	100

விச்சுக்கேடு	85	வெள்ளத்துணாவற்றி	118
விச்சை தானிதுவொப்ப	33	வெள்ளந்தாழ் விரிசடை	25
விடுமின் வெகுளி	607	வெள்ளைக் கலிங்கத்தர்	342
விடைவிடா துகந்த	535	வெறுப்பனவே செய்யு	407
விண்ணகத் தேவரு	374	வேடுரு வாகி	590
விண்ணாளுந் தேவர்க்கு	184	வேண்டத்தக்க	499
விண்ணோர் முழுமுதல்	253	வேண்டு நின்க	78
விரவிய தீவினை	532	வேண்டும் வேண்டும்	486
வினைக்கேடரு முளரோ	507	வேண்டேன் புகழ்	510
வினைப்பிறவி யென்	474	வேதமும் வேள்வியும்	214
வினையிலே கிடந்தேனைப்	26	வேத மொழியர்	336
வினையென் போலுடை	41	வேவத் திரிபுரஞ்	592
வெஞ்சின வேள்வி	303	வேனில்வேள்கணை	44
வெஞ்சே லனைய	425	வேனில்வேள் மலர்க்	23
வெந்துவிழ முடற்பிறவி	653	வைத்த நிதி பெண்டிர்	220
வெய்யவனங்கி	300	வைப்புமா டென்று	426
வெய்ய வினையிரண்டும்	615	வையக மெல்லாம்	203
வெருவரேன்	515		

மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள்
அருளிச் செய்த

திருக்கோவையார்

25 பதிகங்கள் - 400 பாடல்கள்

உள்ளுறை

1. இயற்கைப் புணர்ச்சி	199
2. பாங்கற் கூட்டம்	204
3. இடந்தலைப்பாடு	212
4. மதியுடம் படுத்தல்	212
5. இருவரும் உள்வழி அவன் வர உணர்தல்	215
6. முன்னுற உணர்தல்	215
7. குறையும் உணர்தல்	216
8. நாண நாட்டம்	217
9. நடுங்க நாட்டம்	218
10. மடற்றியம்	218
11. குறைநயப்புக் கூறல்	221
12. சேட்படை	223
13. பகற்குறி	229
14. இரவுக்குறி	238
15. ஒருவழித் தணத்தல்	246
16. உடன்போக்கு	250
17. வரைவு முடுக்கம்	264
18. வரைபொருள் பிரிதல்	268
19. மணம் சிறப்புரைத்தல்	276
20. ஓதற் பிரிவு	279
21. காவற் பிரிவு	280
22. பகை தணிவினைப் பிரிவு	280
23. வேந்தர்க்கு உற்றுழிப் பிரிவு	281
24. பொருள் வயின் பிரிவு	285
25. பரத்தையர் பிரிவு	291
பாட்டு முதற் குறிப்பு அகராதி	304

உ-
கணபதி துணை
திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கோவையார்

விநாயக வணக்கம்

எண்ணிறைந்த தில்லை யெழுகோ புரந்திகழக்
கண்ணிறைந்து நின்றருளுங் கற்பகமே - நண்ணியசீர்த்
தேனூறு செஞ்சொல் திருக்கோவை யென்கின்ற
நானூறு மென்மனத்தே நல்கு.

நூற்சிறப்பு

ஆரணங் காணென்பர் அந்தணர் யோகியர் ஆகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் நூலதென்பர்
ஏரணங் காணென்பர் எண்ணர் எழுத்தென்பர் இன்புலவொர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே.

இவ்விரண்டு செய்யுளும் பிற்காலத்தானோராற்
செய்யப்பட்டன.

1. இயற்கைப்புணர்ச்சி

காட்சி

மதிவாணுதல் வளர்வஞ்சியைக்
கதிர்வேலவன் கண்ணுற்றது.

திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிகள் ஈசர்தில்லைக்
குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள்கொண்டு ஓங்குதெய்வ
மருவளர் மாலையொர் வல்லியின் ஒல்கி அனநடைவாய்ந்து
உருவளர் காமன்தன் வென்றிக் கொடிபோன்று ஒளிர்கின்றதே. (1)

ஐயம்

தெரிய அரியதோர் தெய்வம் என்ன
அருவரை நாடன் ஐயுற்றது.

போதோ! விசம்போ! புனலோ! பணிக எதுபதியோ!
யாதோ அறிகுவ(து) ஏதும் அரிதி யமன்விடுத்த
தூதோ அனங்கன் துணையோ இணையிலி தொல்லைத்தில்லை
மாதோ மடமயிலோ என நின்றவர் வாழ்பதியே. (2)

தெளிதல்

அணங்கல்லள்ளன்(று) அயில்வேலவன்
குணங்களை நோக்கிக் குறித்துரைத்தது.

பாயும் விடையரன் தில்லையன் னாள்படைக் கண்ணிமைக்கும்
தோயும் நிலத்தடி தூமலர் வாடும் துயரமெய்தி
ஆயும் மனனே அணங்கல்லள் அம்மா முலைசுமந்து
தேயும் மருங்குல் பெரும்பணைத் தோளிச் சிறுநுதலே (3)

நயப்பு

வண்டமர் புரிசுழல் ஒண்டொடி மடந்தையை
நயந்த அண்ணல் வியந்துள் ளியது.

அகல்கின்ற அல்குல் தடமது கொங்கை அவைஅவம்நீ
புகழ்கின்ற(து) என்னை நெஞ்(சு) உண்டே இடைஅடை யார்புரங்கள்
இகல்குன்ற வில்லில்செற் றோன்தில்லை ஈசன்எம் மான்எதிர்த்த
பகல்குன்றப் பல்உகுத் தோன்பழ னம்அன்ன பல்வளைக்கே. (4)

உட்கோள்

இறைதிருக் கரத்து மறிமான் நோக்கி
உள்ளக் கருத்து வள்ளல் அறிந்தது.

அணியும் அமிழ்துஎன் ஆவியும் ஆயவன் தில்லைச்சிந்தா
மணிஉம்ப ரால்அறி யாமறை யோன்அடி வாழ்த்தலரிற்
பிணியும் அதற்கு மருந்தும் பிறழப் பிறழமின்னும்
பணியும் புரைமருங் குல்பெருந் தோளி படைக்கண்களே. (5)

தெய்வத்தை மகிழ்தல்

அன்ன மென்னடை அரிவையைத் தந்த
மன்னிருந் தெய்வத்தை மகிழ்ந்து ரைத்தது.

வளைபயில் கீழ்கடல் நின்றிட மேல்கடல் வான்நுகத்தின்
துளைவழி நேர்கழி கோத்தெனத் தில்லைத்தொல் லோன்கயிலைக்
கிளைவயின் நீக்கிஇக் கெண்டைஅங் கண்ணியைக் கொண்டுதந்த
விளைவையல் லால்விய வேன்றய வேன்தெய்வம் மிக்கனவே. (6)

புணர்ச்சி துணிதல்

கொவ்வைச் செவ்வாய்க் கொடியிடைப் பேதையைத்
தெய்வப் புணர்ச்சி செம்மல் துணிந்தது.

ஏழுடை யான்பொழில் எட்டுடை யான்புயம் என்னைமுன்ஆள்
ஊழுடை யான்புலி யூர்அன்ன பொன்இவ் உயர்பொழில்வாய்ச்
சூழுடை ஆயத்தை நீக்கும் விதிதுணை யாமனனே
யாமுடை யார்மணங் காண்அணங்(கு) ஆய்வந்(து) அகப்பட்டதே. (7)

கலவியுரைத்தல்

கொலைவேலன் கொடியிடையொடு
கலவியின்பம் கட்டுரைத்தது.

சொற்பால் அமுதிவன் யான்சுவை என்னத் துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வம் தந்தின்று நானிவ ளாம்பகுதிப்
பொற்பார் அறிவார் புலியூர்ப் புனிதன் பொதியில்வெற்பில்
கற்பா வியவரை வாய்க்கடி(து) ஓட்ட களவகத்தே. (8)

இருவயின் ஒத்தல்

ஆராவின்பத் தன்பு மீதூர
வாரார் முலையை மகிழ்ந்துரைத்தது.

உணர்ந்தார்க்(கு) உணர்வரி யோன்தில்லைச் சிற்றம் பலத்தொருத்தன்
குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ்வைச்செவ் வாயிக் கொடியிடையோள்
புணர்ந்தால் புணரும் தொறும்பெரும் போகம்பின் னும்புதிதாய்
மணந்தாழ் புரிசூழ லாள்அல்குல் போல வளர்கின்றதே. (9)

கிளவி வேட்டல்

அன்ன மன்னவள் அவயவங் கண்டு

மென்மொழி கேட்க விருப்புற்றது.

அளவியை யார்க்கும் அறி(வு)அரி யோன்தில்லை அம்பலம்போல்
வளவிய வான்கொங்கை வாஸ்தங் கண்நுதல் மாமதியின்
பிள(வு)இயல் மின்இடை பேரமை தோளிது பெற்றியென்றல்
கிளவியை யென்றோ இனிக்கிள்ளை யார்வாயிற் கேட்கின்றதே. (10)

நலம்புனைந்துரைத்தல்

பொங்கி ழையைப் புனைநலம் புகழ்ந்(து)

அங்கதிர் வேலோன் அயர்வு நீங்கியது.

சூம்பலங் கைத்தலத்(து) அன்பர்என்(பு) ஊடுரு கக்குனிக்கும்
பாம்பலங் காரப் பரன்தில்லை அம்பலம் பாடலரின்
தேம்பலம் சிற்றிடை ஈங்கிவள் தீங்கனி வாய்கமழும்
ஆம்பலம் போதுள வோஅளி காள்ளும் அகன்பணையோ (11)

பிரிவுணர்த்தல்

பணிவரல் அல்குலைப் பயிர்ப்பு றுத்திப்

பிணிமலர்த் தாயோன் பிரிவுணர்த் தியது

சிந்தா மணிதெண் கடல்அமிர் தம்தில்லை யான்அருளால்
வந்தால் இகழ்ப் படுமே மடமான் விழிமயிலே
அந்தா மரையன்ன மேநினை யான்அகன்(று) ஆற்றுவனே
சிந்தா குலமுற்றென் னேஎன்னை வாட்டம் திருத்துவதே. (12)

பருவாலறிதல்

பிரிவுணர்ந்த பெண்கொடிதண்

பருவரலின் பரிசு நினைந்தது.

கோங்கின் பொலிஅரும்(பு) ஏய்கொங்கை பங்கன் குறுகலர்ஊர்
நீங்கில் புகச்செற்ற கொற்றவன் சிற்றம்பலம் அனையான்
நீங்கின் புணர்(வு) அரி(து)என்றோ நெடி(து)இங்ங னேயிருந்தால்
ஆங்(கு)இற் பழியாம் எனவோ அறியேன் அயர்கின்றதே. (13)

அருட்குணம் உரைத்தல்

கூட்டிய தெய்வத்தின் அருட்குணம்
வாட்டம் இன்மை வள்ளல் உரைத்தது.

தேவரில் பெற்றநம் செல்வக் கடிவடி வார்திருவே
யாவரின் பெற்றனி யார்சிதைப் பார்இமை யாதமுக்கண்
மூவரின் பெற்றவர் சிற்றம் பலம்அணி மொய்பொழில்வாய்ப்
பூஅரில் பெற்ற குழலின் வாடிப் புலம்புவதே. (14)

இடம் அணித்துக்கூறி வற்புறுத்தல்

மடவரலை வற்புறுத்தி
இடமணித்தது என்று அவன் இயம்பியது

வருங்குன்றம் ஒன்றுரித் தோன்தில்லை அம்பல வன்மலயத்து)
இருங்குன்ற வாணர் இளங்கொடி யேஇடர் எய்தல் எம்மூர்ப்
பருங்குன்ற மானிகை நுண்கள பத்தொளி பாயநுமூர்க்
கருங்குன்றம் வெண்ணிறக் கஞ்சகம் ஏய்க்கும் கனங்குழையே. (15)

ஆடித்துய்த்தல்

வன்புறையின் வற்புறுத்தி
அன்புறு மொழியை அருகு அகன்றது

தெளிவளர் வான்சிலை செங்கனி வெண்முத்தம், திங்களின்வாய்ந்(து)
அளிவளர் வல்லிஅன் னாய்முன்னி யாடுபின் யான்அளவா
வொளிவளர்தில்லையொருவன்கயிலையுகுபெருந்தேன்
துளிவளர் சாரல் கரந்துங்ங னேவந்து தோன்றுவனே. (16)

அருமை அறிதல்

கற்றமும் இடனுஞ் சூழலும் நோக்கி
மற்றவள் அருமை மன்னன் அறிந்தது

புணர்ப்போன் நிலனும் விசம்பும் பொருப்புந்தன் பூங்கழலின்
துணர்ப்போ தெனக்கணி யாக்குந்தொல் லோன்தில்லைச்
சூழ்பொழில்வாய்
இணர்ப்போ(து) அணிசூழல் ஏழைதன் நீர்மைஇந் நீர்மையென்றால்
புணர்ப்போ கனவோ பிறிதோ அறியேன் புகுந்ததுவே. (17)

பாங்கியையறிதல்

கடல்புரை ஆயத்துக் காதல் தோழியை
மடவரல் காட்ட மன்னன் அறிந்தது.

உயிரொன்று உளமும்ஒன்று ஒன்றே சிறப்பு இவட்கு)
என்னோடென்னப்

பயில்கின்ற சென்று செவியுற நீள்படைக் கண்கள் விண்வாய்ச்
செயிர்ஒன்று முப்புரம் செற்றவன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துப்
பயில்கின்ற கூத்தன் அருளென லாகும் பணிமொழிக்கே. (18)

இயற்கைப்புணர்ச்சி முற்றிற்று.

2. பாங்கற் கூட்டம்

பாங்கனை நினைதல்

எய்துதற்(கு) அருமை ஏழையில் தோன்றப்
பையுள் உற்றவன் பாங்கனை நினைந்தது.

பூங்கனை யார்புனல் தென்புலி யூர்புரிந்(து) அம்பலத்துள்
ஆங்கெனை யாண்டுகொண் டாடும் பிராநடித் தாமரைக்கே
பாங்கனை யான்அன்ன பண்பனைக் கண்(டு)இப் பரிசுரைத்தால்
ஈங்கெனை யார்தடுப் பார்மடப் பாவையை எய்துதற்கே. (19)

பாங்கன் வினாதல்

கலிகெழு திரள்தோள் மெலிவது கண்ட
இன்னுயிர்ப் பாங்கன் மன்னனை வினாயது.

சிறைவான் புனல்தில்லைச் சிற்றம் பலத்துஎன் சிந்தையுள்ளும்
உறைவான் உயர்மதில் கூடலின் ஆய்ந்தஒண் தீந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனை யோஅன்றி ஏழிசைச் சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தோட்கென்கொ லாம்புகுந்(து) எய்தியதே. (20)

உற்றது உரைத்தல்

மற்றவன் வினவ,
உற்றது உரைத்தது.

கோம்பிக்கு ஒதாங்கிமே யாமஞ்ஞை குஞ்சரம் கோளிழைக்கும்
பாம்பைப் பிடித்துப் படங்கிழித்(து) ஆங்(கு)அப் பணைமுலைக்கே
தேம்பல் துடியிடை மான்மட நோக்கிதில் லைச்சிவன்தாள்
ஆம்பொன் தடமலர் குடும்என் ஆற்றல் அகற்றியதே. (21)

கழறியுரைத்தல்

வெற்பனைத்தன் மெய்ப்பாங்கன்
கற்பனையில் கழறியது.

உளமாம் வகைநம்மை உய்யவந்(து) ஆண்டுசென்(று) உம்பர்உய்யக்
களமாம் விடம்அமிர்(து) ஆக்கிய தில்லைத்தொல் லோன்கயிலை
வளமாம் பொதும்பரின் வஞ்சித்து நின்றெர்வஞ் சிம்மருங்குல்
இளமான் விழித்ததென் றோஇன்றெம் அண்ணல் இரங்கியதே. (22)

கழற்றெதீர் மறுத்தல்

ஆங்குயி ரன்ன பாங்கன் கழற
வளந்தரு வெற்பன் உளந்தளர்ந்து உரைத்தது.

சேணிற் பொலிசெம்பொன் மாளிகைத் தில்லைச்சிற் றம்பலத்து
மாணிக்கக் கூத்தன் வடவான் கயிலை மயிலைமன்னும்
பூணிற் பொலிகொங்கை யாவியை ஓவியப் பொற்கொழுந்தைக்
காணிற் கழறலை கண்டிலை மென்தோள் கரும்பினையே. (23)

கவன்றுரைத்தல்

கொலைக்களிற் றண்ணல் குறைநயந்(து) உரைப்பக்
கலக்கஞ்செய் பாங்கன் கவன்(று) உரைத்தது.

விலங்கலைக் கால்விண்டு மேன்மேலும் இடவிண்ணும் மண்ணும்
முந்நீர்க்
கலங்கலைச் சென்றஅன் றுங்கலங் காய்கமழ் கொன்றைதுன்றும்
அலங்கலைச் சூழ்ந்தசிற் றம்பலத் தான்அருள் இல்லவர்போல்
துலங்கலைச் சென்றிதென் னோவள்ளல் உள்ளம் துயர்கின்றதே. (24)

வலியழிவுரைத்தல்

நிறைபொறை தேற்றம் நீதியொடு சால்பு
மறியுறு நோக்கிற்கு வாடினேன் என்றது.

தலைப்படு சால்பினுக் கும்தள ரேன்சித்தம் பித்தனென்று
மலைத்தறி வார்இல்லை யாரையும் தேற்றுவன் எத்துணையும்
கலைச்சிறு திங்கள் மிலைத்தசிற் றம்பல வன்கயிலை
மலைச்சிறு மான்விழி யால்அழி வுற்று மயங்கினனே. (25)

விதியொடு வெறுத்தல்

கல்விமிகு பாங்கன் கழற வெள்கிச்
செல்வமிகு சிலம்பன் தெரிந்து செப்பியது.

நல்வினை யும்நயம் தந்தின்று வந்து நடுங்குமின்மேல்
கொல்வினை வல்லன கோங்கரும் பாமென்றுபாங்கன்சொல்ல
வில்லினை மேருவில் வைத்தவன் தில்லை தொழாரின்வெள்கித்
தொல்வினை யால்துய ரும்என(து) ஆருயிர் துப்புறவே. (26)

பாக்கன் நொந்துரைத்தல்

இன்னுயிர்ப் பாங்கன் ஏழையை சுட்டி
நின்னது தன்மை நினைந்திலை என்றது.

ஆலத்தி னால்அமிர்(து) ஆக்கிய கோன்தில்லை அம்பலம்போல்
கோலத்தி னாள்பொருட் டாக அமிர்தம் குணங்கெடினும்
காலத்தி னால்மழை மாறினும் மாறாக் கவிகைநின்பொற்
சீலத்தை நீயும் நினையா(து) ஒழிவதென் தீவினையே. (27)

இயல்இடங் கேட்டல்

கழுமல் எய்திய காதல் தோழன்
செழுமலை நாடனைத் தெரிந்து வினாயது.

நின்னுடை நீர்மையும் நீயும்இவ் வாறு நினைத்தெருட்டும்
என்னுடை நீர்மையி(து) என்னென்ப தேதில்லை யேர்கொண்முக்கண்
மன்னுடை மால்வரை யோமல ரோவிகம் போசிலம்பா
என்னிடம் யாதியல் நின்னையின் னேசெய்த ஈர்ங்கொடிக்கே. (28)

இயலிடங்கூறல்

அழுங்கல் எய்திய ஆருயிர்ப் பாங்கற்குச்
செழுங்கதிர் வேலோன் றெரிந்து செப்பியது.

விழியால் பிணையாம் விளங்கிய லான்மயி லாமிழற்று
மொழியால் கிளியாம் முதுவா னவர்தம் முடித்தொகைகள்
கழியாக் கழற்றில்லைக் கூத்தன் கயிலைமுத் தம்மலைத்தேன்
கொழியாத் திகழும் பொழிற்(கு)எழி லாம்எங் குலதெய்வமே. (29)

வற்புறுத்தல்

பெயர்ந்துரைத்த பெருவரைநாடனை
வயங்கெழு புகழோன் வற்புறுத் தியது.

குயிலைச் சிலம்படிக் கொம்பினைத் தில்லையெங் கூத்தப்பிரான்
கயிலைச் சிலம்பிற்பைம் பூம்புனம் காக்கும் கருங்கண் செவ்வாய்
மயிலைச் சிலம்பகண்(டு) யான்போய் வருவன்வண் பூங்கொடிகள்
பயிலச் சிலம்பெதிர் சுயப்பண்ணை நண்ணும் பளிக்கறையே. (30)

குறிவழிச் சேறல்

அறைகழல் அண்ணல் அருளின வழியே
நிறையுடைப் பாங்கன் நினைவொடு சென்றது.

கொடுங்கால் குலவரை ஏழ்ஏழ் பொழில்எழில் குன்றும்அன்று
நடுங்கா தவனை நடுங்க நுடங்கு நடுவுடைய
விடங்கால் அயிற்கண்ணி மேவுங்கொ லாந்தில்லை ஈசன்வெற்பில்
தடங்கார் தருபெரு வான்பொழில் நீழலம் தண்புனத்தே. (31)

குறிவழிக் காண்டல்

குளிர்வரை நாடன் குறிவழிச் சென்று
தளிர்புரை மெல்லடித் தையலைக் கண்டது.

வடக்கண் இவைவஞ்சி அஞ்சம் இடைஇது வாய்பவளம்
துடிக்கின்ற வாவெற்பன் சொற்பரி சேயான் தொடர்ந்துவிடா
அடிச்சந்த மாமலர் அண்ணல்விண் ணோர்வணங்கு அம்பலம்போல்
படிச்சந் தழும்இது வேஇவ ளேஅப் பணிமொழியே. (32)

தலைவனை வியந்துரைத்தல்

நயந்த உருவம் நலனும் கண்டு
வியந்து அவனையே மிகுத்துரைத்தது.

சுவளைக் களத்து)அம் பலவன் குரைகழல் போற்கமலத்
தவளைப் பயங்கர மாகநின்ற) ஆண்ட அவயவத்தின்
இவளைக்கண்டு இங்குநின்ற) அங்குவந்து அத்துணை யும்பகர்ந்த
கவளக் களிற்றண்ண லேதிண்ணி யான்இக் கடலிடத்தே. (33)

கண்டமைகூறல்

பிடிமிசை வைத்துப் பேதையது நிலைமை
அடுதிறல் அண்ணற்கு அறிய உரைத்தது.

பணந்தாழ் அரவரைச் சிற்றம் பலவர்பைம் பொற்கயிலைப்
புணர்ந்தாங்கு) அகன்ற பொருகரி யுன்னிப் புனத்தயலே
மணந்தாழ் பொழிற்கண் வடிக்கண் பரப்பி மடப்பிடிவாய்
நிணந்தாழ் சுடரிலை வேலகண் டேன்ஒன்று நின்றதுவே. (34)

செவ்வி செப்பல்

அற்புதன் கைலை மற்பொலி சிலம்பற்கு
அவ்வுருக் கண்டவன் செவ்வி செப்பியது.

கயலுள வேகம லத்தலர் மீது கனிபவளத்து)
அயலுள வேழுத்தம் ஒத்த நிரைஅரன் அம்பலத்தின்
இயலுள வேயிணைச் செப்பு வெற் பாநின(து) ஈர்ங்கொடிமேல்
புயலுளவே மலர்கூழ்ந்து இருள் தூங்கிப் புரள்வனவே. (35)

அவ்விடத்து ஏகல்

அரிவையது நிலைமை அறிந்தவன் உரைப்ப
எரிகதிர் வேலோன் ஏகியது.

எயிற்குலம் மூன்று)இரும் தீஎய்த எய்தவன் தில்லையொத்துக்
குயிற்குலம் கொண்டுதொண் டைக்கனி வாய்க்குளிர் முத்தநிரைத்து)
அயிற்குல வேல்கம லத்திற் கிடத்தி அனநடக்கும்
மயிற்குலம் கண்டதுண் டேல்அது என்னுடை மன்னுயிரே. (36)

மின்னிடை மெலிதல்

மன்னனை நினைந்து
மின்னிடை மெலிந்தது.

ஆவியன் னாய்கவ லேல்அக லேம்என்(று) அளித்தொளித்த
ஆவியன் னார்மிக் கவாவின ராய்க்கெழு மற்(கு)அழிவுற்(று)
ஆவியன் னார்மன்னி ஆடிடம் சேர்வர்கொல் அம்பலத்தெம்
ஆவியன் னான்பயி லுங்கயி லாயத்து அருவரையே: (37)

பொழில் கண்டு மகிழ்தல்

மணங்கமழ் பொழிலின் வடிவுகண்(டு)
அணங்கென நினைந்(து) அயர்வு நீங்கியது.

காம்பிணை யால்களி மாமயி லால்கதிர் மாமணியால்
வாம்பிணை யால்வல்லி ஒல்குத லான்மன்னும் அம்பலவன்
பாம்பிணை யாக்குழை கொண்டோன் கயிலைப் பயில்புனமும்
தேம்பிணை வார்குழ லாளெனத் தோன்றும்என் சிந்தனைக்கே. (38)

உயிரென வியத்தல்

வெறியுறு பொழிலின் வியன்பொ தும்பரின்
நெறியுறு குழலி நிலைமை கண்டது.

நேயத்த தாய்நென்னல் என்னைப் புணர்ந்துநெஞ் சம்நெகப்போய்
ஆயத்த தாய்அமிழ் தாய்அணங் காய்அரன் அம்பலம்போல்
தேயத்த தாய்என்றன் சிந்தைய தாய்த்தெரி யிற்பெரிது
மாயத்த தாகி இதோவந்து நின்ற(து)என் மன்னுயிரே. (39)

தளர்வு அகன்று உரைத்தல்

பனிமதி நுதலியைப் பைம்பொ ழிலிடைத்
தனிநிலை கண்டு தளர்வகன்(று) உரைத்தது.

தாதிவர் போதுகொய் யார்தைய லார்அங்கை கூப்பநின்று
சோதி வரிப்பந்(து) அடியார் சுனைப்புனல் ஆடல்செய்யார்
போதிவர் கற்பக நாடுபுல் லென்னத்தம் பொன்அடிப்பாய்
யாதிவர் மாதவம் அம்பலத் தான்மலை எய்துதற்கே. (40)

மொழிபெற வருந்தல்

கூடற்(கு) அரிதென

வாடி யுரைத்தது.

காவிநின்ற(று) ஏர்தரு கண்டர்வண் தில்லைக்கண் ணார்கமலத்
தேவிஎன் றேஐயம் சென்ற(து)அன் றேஅறி யச்சிறிது
மாவியன் றன்னமென் நோக்கிநின் வாய்திற வாவிடிஎன்
ஆவியன் றேஅமிழ் தேஅணங் கேஇன்(று) அழிகின்றதே. (41)

நாணிகண் புதைத்தல்

ஆயிடைத் தனிநின்(று) ஆற்றா(து) அழிந்து

வேயுடைத் தோளியோர் மென்கொடி மறைந்தது.

அகலிடம் தாவிய வானோன் அறிந்திறைஞ்(சு) அம்பலத்தின்
இகலடம் தாவிடை ஈசன் தொழாரின்இன் னற்கிடமாய்
உகலிடம் தான்சென்(று) எனதுயிர் நையா வகையொதுங்கப்
புகலிடம் தாபொழில் வாய்எழில் வாய்தரு பூங்கொடியே. (42)

கண்புதைக்க வருந்தல்

வேல்தரும் கண்ணிணை மிளிர்வன அன்றுநின்

கூற்றரு மேனியே கூற்றெனக்(கு) என்றது.

தாழச்செய் தார்முடி தன்னடிக் கீழ்வைத் தவரைவிண்ணோர்
சூழச்செய் தான்அம் பலங்கை தொழாரின்உள் ளந்துள்ங்கப்
போழ்ச்செய் யாமல்வை வேற்கண் புதைத்துப்பொன் னேஎன்னைநீ
வாழ்ச்செய் தாய்கற்று முற்றும் புதைநின்னை வாணுதலே. (43)

நாண்விட வருந்தல்

ஆங்ஙனம் கண்(டு) ஆற்றா ளாகி

நீங்கின நானொடு நேரிழை நின்றது.

குருநாண் மலர்ப்பொழில் சூழ்தில்லைக் கூத்தனை ஏத்தலர்போல்
வருநாள் பிறவற்க வாழியரோ மற்றென் கண்மணிபோன்(று)
ஒருநாள் பிரியா(து) உயிரின் பழகியுடன் வளர்ந்த
அருநாண் அளிய அழல்சேர் மெழுகொத்த(து) அழிகின்றதே. (44)

மருங்கணைதல்

ஒளிதிகழ் வார்முழல் அளிகுலம் விலக்கிக்
கருங்களிற் றண்ணல் மருங்க ணைந்தது.

கோலத் தனிக்கொம்பர் உம்பர்புக்கு அ.தே குறைப்பவர்தம்
சீலத் தனகொங்கை தேற்றகி லேம்சிவன் தில்லையன்னாள்
நூலொத்த நேரிடை நொய்ம்மையெண் ணாதுநுண் தேன்நசையால்
சாலத் தகாதுகண் டர்வண்டு காள்கொண்டை சார்வதுவே. (45)

இன்றியமையாமை கூறல்

வென்றி வேலவன் மெல்லியல் தனக்கு
இன்றி யமையாமை எடுத்து ரைத்தது.

நீங்கரும் பொற்கழல் சிற்றம் பலவர் நெடுவிகம்பும்
வாங்கிருந் தெண்கடல் வையமும் எய்தினும் யான்மறவேன்
தீங்கரும் பும்அமிழ் துஞ்செழுந் தேனும் பொதிந்துசெப்பும்
கோங்கரும் பும்தொலைத்து என்னையும் ஆட்கொண்ட
கொங்கைகளே. (46)

ஆயத்து உய்த்தல்

தேங்கமழ் சிலம்பன்
பாங்கிற் கூட்டியது

சூளா மணியும்பர்க்கு ஆயவன் சூழ்பொழில் தில்லையன்னாய்க்கு
ஆளா ஒழித்ததென் ஆருயிர் ஆரமிழ் தேஅணங்கே
தோளா மணியே பிணையே பலசொல்லி என்னைதுன்னும்
நாளார் மலர்பொழில் வாய்எழில் ஆயம் நனுகுகவே. (47)

நின்று வருந்தல்

பாங்கிற் கூட்டிப் புதிவையின் பெயர்வேன்
நீங்கற் கு அருமை நின்று நினைந்தது.

பொய்யுடை யார்க்கு அரன் போலஅக லும்மகன் றாற்புணரின்
மெய்யுடை யார்க்கவனம் அம்பலம் போல மிகநனுகும்
மையுடை வாட்கண் மணியுடைப் பூண்முலை வாணுதல்வான்
பையுடை வாளர வத்துதல்குல் காக்கும்பைம் பூம்புனமே. (48)

பாங்கற்கூட்ட முற்றிற்று.

3. இடந்தலைப்பாடு

பொழிலிடைச் சேறல்

ஐயரிக் கண்ணியை ஆடிடத் தேசென்று)
எய்துவன் எனநினைந்து) ஏந்தல் சென்றது.

என்னறி வால்வந்த(து) அன்றிது முன்னும்இன் னும்முயன்றால்
மன்னெறி தந்த(து) இருந்தன்று தெய்வம் வருந்தல் நெஞ்சே
மின்எறி செஞ்சடைக் கூத்தப் பிரான்வியன் தில்லைமுந்நீர்
பொன்னெறி வார்துறை வாய்ச்சென்று மின்தோய் பொழிலிடத்தே. (49)

இடந்தலைப்பாடு முற்றிற்று.

4. மதியுடம்படுத்தல்

பாங்கியிடைச் சேறல்

காந்துறை கிளவியில் காதல் தோழியை
இரந்தகுறை உறுவல்என்று) ஏந்தல் சென்றது.

எளிதன்று) இனிக்கனி வாய்வல்லி புல்லல் எழின்மதிக்கீற்று)
ஒளிசென்ற செஞ்சடைக் கூத்தப் பிரானைஉன் னாரின்என்கண்
தெளிசென்ற வேற்கண் வருவித்த செல்லல்எல் லாம்தெளிவித்து)
அளிசென்ற பூங்குழல் தோழிக்கு வாழி அறிவிப்பனே. (50)

குறையுறத்துணிதல்

ஓரிடத்தவரை ஒருங்கு கண்டுதன்
பேரிடர் பெருந்தகை பேசத் துணிந்தது.

சுவளைக் கருங்கண் கொடியேர் இடையிக் கொடிகடைக்கண்
உவளைத் தனதுயிர் என்றது தன்னோடு) உவமையில்லா
தவளைத்தன் பால்வைத்த சிற்பம் பலத்தான் அருளிலர்போல்
துவளைத் தலைவந்த இன்னலின் னேயினிச் சொல்லுவனே. (51)

வேழம் வினாதல்

ஏழையர் இருவரும் இருந்த செவ்வியுள்
வேழம் வினாய் வெற்பன் சென்றது

இருங்களி யாய்இன்று யான்இறு மாப்பின் பம்பணிவோர்
மருங்(கு)அளி யாஅனல் ஆடவல் லோன்தில்லை யான்மலையிங்(கு)
ஒருங்(கு)அளி யார்ப்ப உமிழ்மும் மதத்(து)இரு கோட்(டு)ஒருநீள்
கருங்களி யார்மத யானையுண் டோவரக் கண்டதுவே. (52)

கலைமான் வினாதல்

சிலைமான் அண்ணல்
கலைமான் வினாயது.

கருங்கண் ணனையறி யாமைநின் றோன்தில்லைக் கார்ப்பொழில்வாய்
வருங்கண் நனையவண் டாடும் வளரிள வல்லியன்னீர்
இருங்கண் அனைய கணைபொரு புண்புண ரிப்புனத்தின்
மருங்கண் அனையதுண் டோவந்த(து) ஈங்கொரு வான்கலையே. (53)

வழி வினாதல்

கலைமான் வினாய கருத்து வேற்றிய
மலைமா அண்ணல் வழி வினாயது.

சிலம்பணி கொண்டசெஞ் சீறடி பங்கன்தன் சீரடியார்
குலம்பணி கொள்ள எனைக்கொடுத் தோன்கொண்டு தான்அணியும்
கலம்பணி கொண்டிடம அம்பலம் கொண்டவன்கார்க்கையிலைச்
சிலம்பணி கொண்டநும் சீறார்க்(கு) உரைமின்கள் செல்நெறியே. (54)

பதி வினாதல்

பதியொடு பிறவினாய் மொழிபல மொழிந்து
மதியுடம் படுக்க மன்னன் வலிந்தது.

ஒருங்(கு)அட முவெயில் ஒற்றைக் கணைகொள்சிற் றம்பலவன்
கருங்கடம் முன்றுகு நால்வாய்க் கரியுரித் தோன்கயிலை
இருங்கடம் மூடும் பொழில்எழில் கொம்பர்அன் னீர்களின்னே
வருங்கள்தம் ஊர்பகர்ந் தால்பழி யோஇங்கு வாழ்பவர்க்கே. (55)

பெயர் வினாதல்

பேரமைத் தோளியர்

பேர் வினாயது.

தாரென்ன வோங்கும் சடைமுடி மேல்தனித் திங்கள்வைத்த
காரென்ன ஆரும் கறைமிடற்(று) அம்பல வன்கயிலை
ஊரென்ன என்னவும் வாய்திற வீர்ஓழி வீர்பழியேல்
பேரென்ன வோஉரை யீர்விரை யீர்ங்குழற் பேதையரே. (56)

மொழி பெறாது கூறல்

தேமொழி யவர் வாய்மொழி பெறாது

மட்டவிழ் தாரோன் கட்டு ரைத்தது.

இரதம் உடைய நடம்ஆட்(டு) உடையவர் எம்முடையர்
வரதம் உடைய அணிதில்லை அன்னவர் இப்புனத்தார்
விரதமும் உடையர் விருந்தொடு பேச்சின்மை மீட்டதன்றேல்
சரத முடையர் மணிவாய் திறக்கில் சலக்கென்பவே. (57)

கருத்தறிவித்தல்

உரைத்தருரையாது

கருத்தறிவித்தது

வின்னிற வாணுதல் வேல்நிறக் கண்மெல் லியலைமல்லல்
தன்னிறம் ஒன்றில் இருத்திநின் றோன்தன(து) அம்பலம்போல்
மன்னிற நுண்ணிடைப் பேரெழில் வெண்ணகைப் பைந்தொடியீர்
பொன்னிற அல்குலுக்(கு) ஆமோ மணிநிறப் பூந்தழையே. (58)

இடை வினாதல்

வழிபதி பிறவினாய்

மொழிபல மொழிந்தது.

கலைக்கீழ் அகல்அல்குல் பாரம(து) ஆரம்கண் ஆர்ந்(து) இலங்கு
முலைக்கீழ்ச் சிறிதின்றி நின்றல்முற் றா(து)அன்(று) இலங்கையர்கோன்
மலைக்கீழ் விழ்ச்செற்ற சிற்றம் பலவர்வண் பூங்கயிலைச்
சிலைக்கீழ்க் கணையன்ன கண்ணீர் எதுநாங்கள் சிற்றிடையே. (59)

மதியுடம்படுத்தல் முற்றிற்று.

5. இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல்

ஐயறுதல்

அடற்கதிர் வேலோன் தொடர்ச்சி நோக்கித்
தையல் பாங்கி ஐயம் உற்றது.

பல்இல னாகப் பகலைவென் றோன்தில்லை பாடலர்போல்
எல்இலன் நாகத்தொ(டு) ஏனம் வினா இவன் யாவன்கொலாம்
வில்இலன் நாகத் தழைகையில் வேட்டைகொண் டாட்டமெய்ஓர்
சொல்இலன் ஆகற்ற வாகட வான்இச் சுனைப்புனமே. (60)

அறிவு நாடல்

வெற்பன் வினாய சொற்பதம் நோக்கி
நெறிசூழற் பாங்கி அறிவு நாடியது

ஆழமன் னோவுடைத்(து) இவ்வையர் வார்த்தை அனங்கன்னைந்து
வீழமுன் நோக்கிய அம்பலத் தான்வெற்பின் இப்புனத்தே
வேழமுன் னாய்க்கலை யாய்ப்பிற வாய்ப்பின்னும் மென்தழையாய்
மாழைமென் நோக்கி யிடையாய்க் கழிந்தது வந்தே. (61)

இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல் முற்றிற்று.

6. முன்னுற உணர்தல்

வாட்டம் வினாதல்

மின்னிடைமடந்தைதன்னியநோக்கி
விங்குமென்முளைப்பாங்கிபகர்ந்தது

நிருத்தம் பயின்றவன் சிற்றம் பலத்துநெற் றித்தனிக்கண்
ஒருத்தன் பயிலும் கயிலை மலையின் உயர்குடுமித்
திருத்தம் பயிலும் சுனைகுடைந்(து) ஆடிச் சிலம்பெதிர்சூய்
வருத்தம் பயின்றுகொல் லோவல்லி மெல்லியல் வாடியதே. (62)

முன்னுறவுணர்தல் முற்றிற்று.

7. குறையுற வுணர்தல்

குறையுற்று நின்றல்

கறையுற்ற வேலவன்
குறையுற்றது.

மடுக்கோ கடலின் விடுதிமில் அன்றி மறிதிரைமீன்
படுக்கோ பணிலம் பலகுளிக் கோபரன் தில்லைமுன்றில்
கொடுக்கோ வலைமற்று நும்ஐயர்க்கு ஆயகுற் றேவல் செய்கோ
தொடுக்கோ பணியீர் அணியீர் மலர்நும் கரிசுழற்கே. (63)

அவன் குறிப்பறிதல்

பொற்றொடித் தோளிதன் சிற்றிடைப் பாங்கி,
வெறிப்பூஞ் சிலம்பன் குறிப்பறிந்தது.

அளியமன் னும்மொன்று உடைத்து அண்ணல் எண்ணரன்
தில்லையன்னாள்
கிளியைமன் னுங்கடியச் செல்ல நிற்பின் கிளர்அளகத்து
அளியமர்ந்தது ஏறின் வறிதே யிருப்பின் பழிங்கடுத்த
ஒளியமர்ந்த தாங்கொன்று போன்றுஒன்று தோன்றும் ஒளிமுகத்தே. (64)

அவள் குறிப்பறிதல்

ஆங்கவள் குறிப்புப் பாங்கி பகர்ந்தது.

பிழைகொண்டு ஒருவிக்கெடாது அன்பு செய்யின் பிறவியென்னும்
முழைகொண்டு ஒருவன்செல் லாமைநின்று அம்பலத்து ஆடுமுன்னோன்
உழைகொண்டு ஒருங்கு இரு நோக்கம் பயின்றளம் ஒண்ணுதல்மாந்
தழைகொண்டு ஒருவன்என் னாமுன்னம் உள்ளம் தழைத்திடுமே. (65)

இருவர் நினைவும் ஒருவழி உணர்தல்

அன்புறு நோக்கு ஆங்குஅறிந்து
இன்புறு தோழி எண்ணியது.

மெய்யே இவற்கு இல்லை வேட்டையின் மேல்மனம் மீட்டு இவளும்
பொய்யே புனத்தினை காப்பது இறைபுலி யூர்அனையாள்
மையேர் குவளைக்கண் வன்டினம் வாழும்செந் தாமரைவாய்
எய்யேம் எனினும் குடைந்தின்பத் தேனுண்டு எழில்தருமே. (66)

குறையுறவுணர்தல் முற்றிற்று.

8. நாணநாட்டம்

பிறைதொழுகென்றல்

பிறைதொழு கென்று பேதை மாதரை

நறுநுதற் பாங்கி நாண நாட்டியது

மைவார் கருங்கண்ணி செங்கரம் கூப்பு மறந்துமற்றப்

பொய்வா னவரிற் புகாதுதன் பொற்கழற் கேயடியேன்

உய்வான் புகவொளிர் தில்லைநின் றோன்சடை மேல(து)ஒத்துச்

செவ்வான் அடைந்த பசங்கதிர் வெள்ளைச் சிறுபிறைக்கே. (67)

வேறுபடுத்துக் கூறல்

வேய்வளைத் தோளியை வேறுபாடு கண்டு

ஆய்வளைத் தோழி அணங்கென்றது.

அக்கின்ற வாமணி சேர்கண்டன் அம்பல வன்மலையத்(து)

இக்குன்ற வாணர் கொழுந்திச் செழுந்தண் புனமுடையாள்

அக்குன்ற ஆ(று)அமர்ந்(து) ஆடச்சென் றாள்அங்கம் அவ்வவையே

ஒக்கின்ற ஆரணங் கேஇணங் காகும் உனக்கவளே. (68)

சுனையாடல் கூறி நகைத்தல்

மாண நாட்டிய வர்குழல் பேதையை

நாண நாட்டி நகை செய்தது.

செந்நிற மேனிவெண் ணீறனி வோன்தில்லை அம்பலம்போல்

அந்நிற மேனிநின் கொங்கையில் அங்கழி குங்குமமும்

மைந்நிற வர்குழல் மாலையும் தாதும் வளாய் மதஞ்சேர்

இந்நிற மும்பெறின் யானும் குடைவன் இருஞ்சுனையே. (69)

புணர்ச்சியுரைத்தல்

மணக்குறி நோக்கிப்

புணர்ச்சி உரைத்தது.

பருங்கண் கவர்கொலை வேழப் படையோன் படப்படர்தீத்

தருங்கண் னுதல்தில்லை அம்பலத் தோன்தட மால்வரைவாய்க்

கருங்கண் சிவப்பக் கனிவாய் விளர்ப்பக்கண் ணார்அளிபின்

வருங்கண் மலைமலர் குட்டவற் றோமற்றவ் வான்குனையே. (70)

மதியுடன் படுதல்

அயில்வேல் கண்ணியொடு ஆடஅவன் தனக்கு உயிர் ஒன்றென
மயிலியல் தோழி மதியுடம் பட்டது.

காகத்(து) இருகண் ணிற்(கு)ஒன்றே மணிகலந் தாங்(கு)இருவர்
ஆகத்து ளோர்உயிர் கண்டனம் யாமின்றி யாவையுமாம்
ஏகத்தொருவன் இரும்பொழில் அம்பல வன்மலையில்
தோகைக்கும் தோன்றற்கும் ஒன்றாய் வரும் இன்பத் துன்பங்களே.(71)

நாணநாட்டம் முற்றிற்று.

9. நடுங்க நாட்டம்

புலமிசை வைத்து உரைத்தது

நுடங்கிடைப் பாங்கி

நடுங்க நாடியது.

ஆவா இருவர் அறியா அடிதில்லை அம்பலத்து
முவா யிரவர் வணங்கநின் றோனையுன் னாரின்முன்னித்
தீவாய் உழுவை கிழித்த(து)அந் தோசிறி தேபிழைப்பித்(து)
ஆவா மணிவேல் பணிகொண்ட வாறின்றோர் ஆண்டகையே. (72)

நடுங்கநாட்டம் முற்றிற்று.

10. மடற்றிறம்

ஆற்றாது உரைத்தல்

மல்லல் திரள் வரைத்தோளவன்

சொல்லாற்றாது சொல்லியது.

பொருளா எனைப்புகுந்(து) ஆண்டு புரந்தரன் மாலயன்பால்
இருளாய் இருக்கும் ஒளிநின்ற சிற்றம் பலமெனலாம்
சுருளார் கருங்குழல் வெண்ணகைச் செவ்வாய்த் துடியிடையீர்
அருளா(து) ஒழியின் ஒழியா(து) அழியும்என் ஆருயிரே. (73)

உலகின் மேல் வைத்துரைத்தல்

புலவேல் அண்ணல் புனைமடல் ஏற்று)

உலகின்மேல் வைத்து உய்த்துரைத்தது.

காய்சின வேலன்ன மின்னயல் கண்ணின் வலைகலந்து
வீசின போதுள்ள மீனிழந் தார்வியன் தென்புலியூர்
ஈசன சாந்தும் எருக்கும் அணிந்தோர் கிழிபிடித்துப்
பாய்சின மாவென ஏறுவர் சீறூர்ப் பனைமடலே.

(74)

தன்றுணிபுரைத்தல்

மான வேலவன் மடன்மாமிசை

யானும் ஏறுவன் என்ன உரைத்தது.

விண்ணை மடங்க நீ விரிநீர் பரந்துவெற் பக்கரப்ப
மண்ணை மடங்க வரும்ஒரு காலத்து மன்னிநிற்கும்
அண்ணல் மடங்கல் அதள்அம் பலவன் அருளிலர்போல்
பெண்ணை மடன்மிசை யான்வரப் பண்ணிற்றொர் பெண்கொடியே.(75)

மடலேறும் வகையுரைத்தல்

அடல்வேலவன் அழிவுற்று

மடலேறும் வகையுரைத்தது.

கழிகின்ற என்னையும் நின்றநின் கார்மயில் தன்னையும், யான்
கிழியொன்ற நாடி எழுதிக்கைக் கொண்டேன் பிறவிகெட்டின்(று)
அழிகின்ற(து) ஆக்கிய தாள்அம் பலவன் கயிலையந்தேன்
பொழிகின்ற சாரல்நும் சீறூர்த் தெருவிடைப் போதுவனே.

(76)

அருளால் அரிதென விலக்கல்

அடல்வேல் அண்ணல் அருளு டைமையின்

மடல் ஏற்றுனக்கு அரிதென்றது.

நடனாம் வணங்கும்தொல் லோன்எல்லை நான்முகன் மாலறியாக்
கடனாம் உருவத்து) அரன்தில்லை மல்லற்கண் ணார்ந்தபெண்ணை
உடனாம் பெடையொ(டு)ஆண் சேவலும் முட்டையும் கட்டழித்து
மடனாம் புனைதரின் யார்கண்ண தோமன்ன இன்னருளே.

(77)

மொழிநடை எழுதல் அரிதென விலக்கல்

அவயவம் அரிதின் அண்ணல் தீட்டினும்
இவையிவை தீட்டல் இயலா(து) என்றது.

அடிச்சந்த மால்கண் டிலாதன காட்டிவந்த(து) ஆண்டுகொண்டென்
முடிச்சந்த மாமலர் ஆக்குமுன் னோன்புலி யூர்புரையும்
கடிச்சந்த யாழ்கற்ற மென்மொழிக் கன்னி அனநடைக்குப்
படிச்சந்தம் ஆக்கும் படம்உள வோநும் பரிசுகத்தே. (78)

அவயவம் எழுதல் அரிதென விலக்கல்

அவயவம் ஆனவை
இவைஇவை என்றது.

யாமும் எழுதி, எழில்முத்(து) எழுதி, இருளின்மென்புச்
சூழும் எழுதியொர் தொண்டையும் தீட்டியென் தொல்பிறவி
ஏழும் எழுதா வகைகிதைத் தோன்புலி யூரிளமாம்
போழும் எழுதிற்றொர் கொம்பருண் டேற்கொண்டு போதுகவே. (79)

உடம்படாது விலக்கல்

அடுபடை அண்ணல் அழிதுயர் ஒழிகென
மடநடைத் தோழி மடல் விலக்கியது.

ஊர்வாய், ஒழிவாய் உயர்பெண்ணைத் திண்மடல் நின்குறிப்புச்
சீர்வாய் சிலம்ப திருத்த இருந்திலம் ஈசர்தில்லை
கார்வாய் குழலிக்குன் ஆதர(வு) ஒதிக்கற் பித்துக்கண்டால்
ஆர்வாய் தரின்அறி வார்பின்னைச் செய்க அறிந்தனவே. (80)

உடம்பட்டு விலக்கல்

அரவரு நுண்ணிடைக் குரவரு கூந்தல்என்
உள்ளக் கருத்து விள்ளான் என்றது.

பைந்தாண் அரவன் படுகடல் வாய்ப்படு நஞ்சமுதாம்
மைந்நாண் மணிகண்டன் மன்னும் புலியூர் மணந்தபொன்இம்
மொய்ந்நாண் முதுதிரை வாயான் அழுந்தினும் என்னின்முன்னும்
இந்நாள் இதுமது வார்முழ லாட்(கு) என்கண் இன்னருளே. (81)

மடற்றிறம் முற்றிற்று.

11. குறைநயப்புக் கூறல்

குறிப்பறிதல்

நறைவளர் கோதையைக் குறைநயப்பித்தற்(கு)
உள்ளறி குற்ற ஒள்ளிழை யுரைத்தது.

தாதேய் மலர்க்குஞ்சி அஞ்சிறை வண்டுதண் தேன்பருகித்
தேதே எனும்தில்லை யோன்சேய் எனச்சின வேவ்ஒருவர்
மாதே புனத்திடை வாளா வருவர்வந்(து) யாதும்சொல்லார்
யாதே செயத்தக் கதுமது வார்குழல் ஏந்திழையே. (82)

மென்மொழியால் கூறல்

ஒளிருறு வேலவன் தளர்வுறு கின்றமை
இன்மொழி யவட்கு மென்மொழி மொழிந்தது.

வரிசேர் தடங்கண்ணி மம்மர்கைம் மிக்கென்ன மாயங்கொலோ
எரிசேர் தளிரன்ன மேனியன் ஈர்ந்தழை யன்புலியூர்ப்
புரிசேர் சடையோன் புதல்வன்கொல் பூங்கணை வேள்கொலென்னத்
தெரியேம் உரையான் பிரியான் ஒருவன்இத் தேம்புனமே. (83)

விரவிக் கூறல்

வன்மொழி யின்மனம் மெலிவ(து) அஞ்சி
மென்மொழி விரவி மிகுத்து ரைத்தது

நீகண் டனையெனின் வாழலை நேரிழை அம்பலத்தான்
சேய்கண் டனையன்சென் றாங்கோர் அலவன்தன் சீர்ப்பெடையின்
வாய்கண் டனையதோர் நாவற் கனிநனி நலக்ககண்டு
பேய்கண்(டு) அனையதொன் றாகிநின் றான்அப் பெருந்தகையே. (84)

அறியாள் போறல்

அறியான் போன்று
குறியாள் கூறியது.

சங்கம் தருமுத்தி யாம்பெற வான்கழி தான்கெழுமிப்
பொங்கும் புனற்கங்கை தாங்கிப் பொலிகலிப் பாறுலவு
துங்க மலிதலை யேந்தலின் ஏந்திழை தொல்லைப்பன்மா
வங்கம் மலிகலி நீர்தில்லை வானவன் நேர்வருமே. (85)

வஞ்சித்து உரைத்தல்

நெஞ்சம் நெகிழ்வகை வஞ்சித்(து) இவையிவை
செஞ்சடை யோன்புகழ் வஞ்சிக்(கு) உரைத்தது.

புரங்கடந் தான்அடி காண்பான் புவிவிண்டு புக்கறியா(து)
இரங்கி(டு)எந் தாயஎன்று இரப்பத்தன் ஈரடிக்(கு) என்இரண்டு
கரங்கள்தந்த தான்ஒன்று காட்டமற்(று) ஆங்கதும் காட்டென்று
வரங்கிடந் தான்தில்லை அம்பல முன்றில்அம் மாயவனே. (86)

புலந்து கூறல்

திருந்திய சொல்லில் செவ்வி பெறாது
வருந்திய சொல்லின் வகுத்து ரைத்தது.

உள்ளப் படுவன வுள்ளி உரைத்தக் கவர்க்குரைத்து
மெள்ளப் படிது துணிதுணி யேல்இது வேண்டுலயான்
கள்ளப் படிறர்க்(கு) அருளா அரண்தில்லை காணலர்போல்
கொள்ளப் படாது மறப்ப(து) அறிவிலென் கூற்றுக்களே. (87)

வன்மொழியாற் கூறல்

கடல்உல(கு) அறியக் கமழலந் துறைவன்
மடலே றும்என வன்மொழி மொழிந்தது.

மேவிஅம் தோல்உடுக் கும்தில்லை யான்பொடி மெய்யிற்கையில்
ஓவியம் தோன்றும் கிழிநின் எழில்என்று உரையுளதால்
தூவியம் தோகையன் னாய்என்ன பாவம்சொல் ஆடல்செய்யான்
பாவிஅந் தோபனை மாமடல் ஏறக்கொல் பாவித்ததே. (88)

மனத்தொடு நேர்தல்

அடல்வேலவன் ஆற்றானெனக்
கடல்அமிழ் தன்னவன் காணல் உற்றது.

பொன்னார் சடையோன் புலியூர் புகழார் எனப்பறிநோய்
என்னால் அறிவில்லை யானொன்று உரைக்கிலன் வந்தயலார்
சொன்னார் எனும்இத் துரிசுதுன் னாமைத் துணைமனமே
என்ஆழ் துயர்வல்லை யேற்சொல்லு நீர்மை இனியவர்க்கே. (89)

குறைநயப்பித்தல் முற்றிற்று.

12. சேட்படை

தழை கொண்டு சேறல்

கொய்யம் மலர்க் குழலி குறைந் யந்தபின்
கையுறை யோடு காளை சென்றது.

தேமென் கிளவிதன் பங்கத்(து) இறையுறை தில்லையன்னீர்
பூமென் தழையும்அப் போதும்கொள் ளீர்தமி யேன்புலம்ப
ஆமென்(று) அருங்கொடும் பாடுகள் செய்துநும் கண்மரராம்
காமன் கணைகொண்(டு) அலைகொள்ள வோமுற்றக் கற்றதுவே. (90)

சந்தனத்தழை தகாதென்று மறுத்தல்

பிறை நுதற் பேதையைக் குறைநயப் பித்தபின்
வாட்படை யண்ணலைச் சேட்படுத்தது.

ஆரத் தழையராப் பூண்(டு)அம் பலத்துஅன லாடிஅன்பர்க்(கு)
ஆரத் தழையன்(பு) அருளிநின் றோன்சென்ற மாமலயத்(து)
ஆரத் தழையண்ணல் தந்தால் இவையவள் அல்குல்கண்டால்
ஆரத் தழைகொடு வந்தார் எனவரும் ஐயுறவே. (91)

நிலத்தின்மை கூறி மறுத்தல்

கொங்கலர் தாரோய் கொணர்ந்த கொய்தழை
எங்குலத் தாருக்(கு) ஏலா(து) என்றது.

முன்தகர்த்(து) எல்லா இமையோரை யும்பின்னைத் தக்கன்முத்தீச்
சென்(று) அகத்(து)இல்லா வகைசிதைத் தோன்றிருந்(து) அம்பலவன்
குன்றகத்(து) இல்லாத் தழைஅண் ணல்தந்தால் கொடிச்சியருக்(கு)
இன்(று)அகத்(து) இல்லாப் பழிவந்து கூடும்என்(று) எள்குதுமே. (92)

நினைவறிவுகூறி மறுத்தல்

மைதழைக் கண்ணி மனமறிந்(து) அல்லது
கொய்தழை தந்தால் கொள்ளேம் என்றது.

யாழார் மொழிமங்கை பங்கத்(து) இறைவன் எறிதிரை நீர்
ஏழாய் எழுபொழி லாய்இருந் தோன்றிற்ற தில்லையன்ன
குழார் குழல்எழில் தொண்டைச்செவ் வாய்நவ்வி சொல்லறிந்தால்
தாழா(து) எதிரவந்து கோடும் சிலம்ப தருந்தழையே. (93)

படைத்தமொழியான் மறுத்தல்

அருந்தழை மேன்மேல் பெருந்தகை கொணரப்
படைத்துமொழி கிளவியில் தடுத்தவண் மொழிந்தது.

எழில்வாய் இளவஞ்சி யும்விரும் பும்மற்(று) இறைகுறையுண்(டு)
அழல்வாய் அவிரொளி அம்பலத்(து) ஆடும்அம் சோதிஅம்தீம்
குழல்வாய் மொழிமங்கை பங்கன்குற் றாலத்துக் கோலப்பிண்டிப்
பொழில்வாய் தடவரை வாயல்ல(து) இல்லைஇப் பூந்தழையே. (94)

நாணுரைத்து மறுத்தல்

வாணுதற் பேதையை
நாணுதல் உரைத்தது.

உறுங்கண்ணி வந்த கணையுர வோன்பொடி யாய்ஒடுங்கத்
தெறுங்கண்ணி வந்தசிற் றம்பல வன்மலைச் சிற்றலின்வாய்
நறுங்கண்ணி குட்டினும் நாணும்என் வாணுதல் நாகத்தொண்பூங்
குறுங்கண்ணி வேய்ந்திள மந்திகள் நாணும்இக் குன்றிடத்தே. (95)

இசையாமை கூறி மறுத்தல்

வசைதீர் குலத்திற்கு
இசையாது என்றது.

நறமனை வேங்கையின் பூப்பலில் பாறையை நாகநண்ணி
மறமனை வேங்கை எனநனி அஞ்சும்அஞ் சார்சிலம்பா
குறமனை வேங்கைச் சுணங்கொடு அணங்கலர் கூட்டுபவோ
நிறமனை வேங்கை அதள்தும் பலவன் நெடுவரையே. (96)

செல்வியிலள் என்று மறுத்தல்

நவ்வி நோக்கி
செல்வியிலள் என்றது.

கற்றில கண்டன்னம் மென்னடை கண்டலர் நோக்கருளப்
பெற்றில மென்பிணை பேச்சுப் பெறாகிள்ளை பிள்ளையின்றொன்(று)
உற்றிலள் உற்ற(து) அறிந்திலள் ஆகத்(து) ஒளிமிளிரும்
புற்றில வாளர வன்புலி யூர்ன்ன பூங்கொடியே. (97)

காப்புடைத்தென்று மறுத்தல்

காப்புடைத் தென்று

சேட்ப டுத்தது.

முனிதரும் அன்னையும் என்ஐயர் சாலவும் மூர்க்கர்இன்னே
தனிதருமம இந்நிலத் தன்(று)ஐய குன்றமும் தாழ்சடைமேல்
பனிதரு திங்கள் அணியும் பலவர் பகைசெகுக்கும்
குனிதரு திண்சிலைக் கோடுசென் றான்கடர்க் கொற்றவனே. (98)

நீயே கூறென்று மறுத்தல்

அஞ்சதும் பெரும பஞ்சின் மெல்லடியைக்

கூறுவ நீயே கூறு கென்றது.

அந்தியின் வாயெழில் அம்பலத்(து) எம்பரன் அம்பொன்வெற்பின்
பந்தியின் வாய்ப்பல வின்சளை பைந்தே னொடும்கடுவன்
மந்தியின் வாய்க்கொடுத்(து) ஓம்பும் சிலம்ப மனம்கனிய
முந்தியின் வாய்மொழி நீயே மொழிசென்றம் மொய்குழற்கே. (99)

குலமுறை கூறி மறுத்தல்

தொழுகுலத்தீர் சொற்காகேம்

இழிகுலத்தே எனவுரைத்தது.

தெங்கம் பழங்கழு கின்குலை சாடிக் கதலிசெற்றுக்
கொங்கம் பழனத்(து) ஒளிர்குளிர் நாட்டினை நீயுமைசூர்
பங்கம் பலவன் பரங்குன்றில் குன்றன்ன மாபதைப்பச்
சிங்கம் திரிதரு சீறூர்ச் சிறுமிஎம் தேமொழியே. (100)

நகையாடி மறுத்தல்

வாட்டழை எதிராது சேட்படுத் தற்கு

மென்னகைத் தோழி யின்னகை செய்தது.

சிலையொன்று வாணுதல் பங்கன்சிற் றம்பல வன்கயிலை
மலையொன்று மாமுகத்(து) எம்ஐயர் எய்கணை மண்குளிக்கும்
கலையொன்று வெங்கணை யோடு கடுகிட்ட தென்னிற்கெட்டேன்
கொலையொன்று திண்ணிய வா(று)ஐயர் கையிற் கொடுஞ்சிலையே.(101)

இரக்கத்தொடு மறுத்தல்

கையுறை எதிராது காதல் தோழி
ஐய நீபெரி(து) அயர்த்தனை என்றது.

மைத்தழை யாநின்ற மாமிடற்(று) அம்பல வன்கழற்கே
மெய்த்தழை யாநின்ற அன்பினர் போல விதிர்விதிர்த்துக்
கைத்தழை யேந்திக் கடமா வினாய்க்கையில் வில்லின்றியே
பித்தழை யாநிற்ப ரால்என்ன பாவம் பெரியவரே. (102)

சிறப்பின்மை கூறி மறுத்தல்

மாந்தளிரும் மலர் நீலமும்
ஏந்தல் இம்மலை இல்லை என்றது.

அக்கும் அரவும் அணிமணிக் கூத்தன்சிற் றம்பலமே
ஓக்கும் இவள(து) ஒளிர்உரு வஞ்சிமஞ் சார்சிலம்பா
கொக்கும் கனையும் குளிர்தளி ருங்கொழும் போதுகளும்
இக்குன்றில் என்றும் மலர்ந்தறி யாத வியல்பினவே. (103)

இளமை கூறி மறுத்தல்

முனைஎயிற்(று) அரிவை
விளைவிலள் என்றது.

உருகு தலைச்சென்ற உள்ளத்தும் அம்பலத் தும்ஒளியே
பெருகு தலைச்சென்று நின்றோன் பெருந்துறைப் பிள்ளைகள்ளார்
முருகு தலைச்சென்ற கூழை முடியா முலைபொடியா
ஒருகு தலைச்சின் மழழைக்கென் னோஐய ஓதுவதே. (104)

மறைத்தமை கூறி நகைத்துரைத்தல்

என்னை மறைத்தபின் எண்ணியது அரிதென
நன்னுதல் தோழி நகைசெய்தது.

பண்(டு)ஆல் இயலும் இலைவளர் பாலகன் பார்க்கிழித்துத்
தொண்டால் இயலும் சுடர்க்கழ லோன்தொல்லைத் தில்லையின்வாய்
வண்டால் இயலும் வளர்பூந் துறைவ மறைக்கின்என்னைக்
கண்டாலியல் இயலும் கடனில்லை கொல்லோ கருதியதே. (105)

நகை கண்டு மகிழ்தல்

இன்னகைத் தோழி மென்னகை கண்டு
வண்ணக் கதிர்வேல் அண்ணல் உரைத்தது.

மத்தகம் சேர்தனி நோக்கினன் வாக்கிறந்து ஊறமுதே
ஒத்தகம் சேர்ந்தென்னை உய்யநின் றோன்தில்லை ஒத்திலங்கு
முத்தகம் சேர்மென் னகைப்பெருந் தோளி முகமதியின்
வித்தகம் சேர்மெல்லென் நோக்கமன் றோஎன் விழுத்துணையே. (106)

அறியாள் போன்று நினைவு கேட்டல்

வேந்தன் சொன்ன மாந்தளிர் மேனியை
வெறியார் கோதை யறியேன் என்றது.

விண்ணிறந் தார்நிலம் விண்டவர் என்றுமிக்காரிருவர்
கண்ணிறந்தார்தில்லையம்பலத்தார்கழுக்குன்றினின்று
தண்ணறுந் தா(து)இவர் சந்தனச் சோலைப்பந் தாடுகின்றார்
எண்ணிறந் தார்அவர் யார்கண்ண தோமன்ன நின்னருளே. (107)

அவயவம் கூறல்

அவயவம் அவளுக்கு
இவைஇவை என்றது.

சுவவின கொங்கை குரும்பை, குழல்கொன்றை, கொவ்வைசெவ்வாய்,
கவவின வாணகை வெண்முத்தம் கண்மலர் செங்கழுநீர்
தவவினை தீர்ப்பவன் தாழ்பொழில் சிற்றம் பலம்அணையாட்கு
உவவின நாள்மதி போன்றொளிர் கின்ற(து) ஒளிமுகமே. (108)

கண்நயந்து உரைத்தல்

கண் இணை பிறழ்வன
வண்ணம் உரைத்தது.

ஈசற்(கு) யான்வைத்த அன்பின் அகன்றவன் வாங்கியான்
பாசத்தின் காரென்று அவன்தில்லை யின்ஒளி போன்றவன்தோள்
பூ(சு)அத் திருநீ(று) எனவெளுத்து ஆங்கவன் பூங்கழல்யாம்
பே(சு)அத் திருவார்த்தை யிற்பெரு நீளம் பெருங்கண்களே. (109)

தழையெதிர்தல்

அகன்ற இடத்(து) ஆற்றாமை கண்டு
கவன்ற தோழி கையுறை எதிர்த்தது.

தோலாக் கரிவென்ற தற்கும் துவள்விற்கும் இல்லின்றொன்மைக்(கு)
ஏலாப் பரி(சு)உள வேயன்றி ஏலேம் இருஞ்சிலம்ப,
மாலார்க்(கு) அரிய மலர்க்கழல் அம்பல வன்மலையில்
கோலாப் பிரசம்அன் னாட்(கு)ஐய நீதந்த கொய்தழையே. (110)

குறிப்பறிதல்

தழை எதிரா(து) ஒழிவதற்கோர்
சொல்லறி யேனெனப் பல்வளைக்(கு) உரைத்தது.

கழைகாண் டாலும்சுளி யுங்களி யானையன் னான்கரத்தில்
தழைகாண் டலும்பொய் தழைப்பமுன் காண்பன்இன்று) அம்பலத்தான்
உழைகாண் டலும்நினைப் பாகும்மென் நோக்கிமன் நோக்கங்கண்டால்
இழைகாண் பணைமுலை யாய்அறி யேன்சொல்லும் ஈடவற்கே. (111)

குறிப்பறிந்து கூறல்

ஏழைக்(கு) இருந்தழை
தோழிகொண்டு உரைத்தது.

தவளத்த நீறணி யும்தடந் தோள்அண்ணல், தன்னொருபால்
அவள்அத்த னாம்மக னாம்தில்லை யான்அன்று) உரித்ததன்ன
கவளத்த யானை கடிந்தார் கரத்தகண் ணார்தழையும்
துவளத் தகுவன வோசரும் பார்சுழல் தூமொழியே. (112)

வகுத்துரைத்தல்

கடித்தழை கொணர்ந்த காதல் தோழி
மடக்கொடி மாதர்க்கு வகுத்துரைத்தது.

ஏறும் பழிதழை யேற்பின்மற்ற(து) ஏலாவிடின்மடன்மா
ஏறும் அவன்இட பங்கொடி ஏற்றிவந்(து) அம்பலத்துள்
ஏறு மான்மன்னும் ஈங்கோய் மலைநம் இரும்புனம்காய்ந்(து)
ஏறும் மலைதொலைத் தாற்(கு)என்னை யாம்செய்வ(து) ஏந்திழையே.(113)

தழையேற்பித்தல்

கருங்குழல் மடந்தைக்கு) அரும்பெறல் தோழி
 இருந்தழை கொள்கென விரும்பிக் கொடுத்தது.

தெவ்வரை மெய்யெரி காய்சிலை ஆண்டென்னை ஆண்டுகொண்ட
 செவ்வரை மேனியன் சிற்றும் பலவன் செழுங்கயிலை
 அவ்வரை வேலன்றி யில்லைகண் டாய்உள்ள வா(று)அருளான்
 இவ்வரை மேற்சிலம் பன்னி தில்தந்த ஈந்தழையே. (114)

தழை விருப்புரைத்தல்

விருப்பவன் தோழி
 பொருப்பற்(கு) உரைத்தது.

பாசத் தளையறுத்து) ஆண்டுகொண் டோன்தில்லை அம்பலஞ்சூழ்
 தேசத் தனசெம்மல் நீதந் தனசென்று யான்கொடுத்தேன்
 பேசிற் பெருகும் சுருங்கு மருங்குல் பெயர்ந்தரைத்துப்
 பூசிற் நிலன்அன்றிச் செய்யா தனஇல்லை பூந்தழையே. (115)

சேட்படை முற்றிற்று.

13. பகற்குறி

குறியிடங் கூறல்

வாடிடத்து) அண்ணல் வண்தழை எதிர்த்தவன்
 ஆடிடத்து) இன்னியல்(பு) அறிய உரைத்தது.

வானுழை வாள்அம்ப லத்தரன் குன்றென்று வடகிவெய்யோன்
 தானுழை யாஇரு ளாய்ப்புற நாப்பண்வண் தாரகைபோல்
 றேனுழை நாக மலர்ந்து திகழ்பளிங் கான்மதியோன்
 கானுழை வாழ்வுபெற் றாங்கெழில் காட்டுமொர் கார்ப்பொழிலே. (116)

ஆடிடம் படர்தல்

வண்தழை எதிர்ந்த ஒண்டொடிப் பாங்கி
நீடமைத் தோளியோடு ஆடிடம் படர்ந்தது.

புயல்வளர் ஊசல்முன் ஆடிப்பொன் னோன்பினைப் போய்ப்பொலியும்
அயல்வளர் குன்றில்நின் றேற்றும் அருவி திருவுருவில்
கயல்வளர் வாட்கண்ணி போதரு காதரம் தீர்த்தருளும்
தயல்வளர் மேனியன் அம்பலத் தான்வரைத் தண்புனத்தே. (117)

குறியிடத்துக்கொண்டுசேறல்

அணிவளர் ஆடிடத்துஆய வெள்ளம்
மணிவளர் கொங்கையை மருங்குஅ கன்றது.

தினைவளங் காத்துச் சிலம்பெதிர் கூஉய்ச்சிற்றின் முற்றிழைத்துச்
சுனைவளம் பாய்ந்து துணைமலர் கொய்துதொழுதெழுவார்
வினைவளம் நீழெழ நீறணி அம்பல வந்தன்வெற்பில்
புனைவளர் கொம்பர்அன் னாய்அன்ன காண்டும் புனமயிலே. (118)

இடத்துய்த்து நீங்கல்

மடத்தகை மாதரை இடத்தகத்து உய்த்து
நீங்கல் உற்ற பாங்கி பகர்ந்தது.

நரல்வேய் இனநினை தோட்கு)உடைந்து உக்கநன் முத்தம்சிந்திப்
பரல்வேய் அறையுறைக் கும்பஞ் சடிப்பரன் தில்லையன்னாய்
வரல்வேய் தருவன்திங் கேநிலுங் கேசென்றுன் வார்முழற்(கு)சர்ங்
குரல்வேய் அளிமுரல் கொங்கார் தடமலர் கொண்டுவந்தே. (119)

உவந்துரைத்தல்

களிமயிற் சாயலை ஒருசிறைக் கண்ட
ஒளிமலர்த் தாரோன் உவந்துரைத்தது.

படமா சுணப்பள்ளி இக்குவ டாக்கியப் பங்கயக்கண்
நெடுமால் எனஎன்னை நீநினைந் தோநெஞ்சத் தாமரையே
இடமா இருக்கலுற் றோதில்லை நின்றவன் ஈங்கயிலை
வடமார் முலைமட வாய்வந்து வைகிறுஇவ் வார்பொழிற்கே. (120)

மருங்கணைதல்

வாணுதல் அரிவை நாணுதல் கண்ட
கோதை வேலவன் ஆதர வுரைத்தது.

தொத்தீன் மலர்ப்பொழில் தில்லைத்தொல் லோன்அருள்ளன்முன்னி
முத்தீன் குவளைமென் காந்தளின் மூடித்தன் ஏர்அளப்பாள்
ஒத்(து)ஈர்ங் கொடியின் ஒதுங்குகின் றாள்மருங் குன்னெருங்கப்
பித்தீர் பணைமுலை காள்ளன்னுக்(கு) இன்னும் பெருக்கின்றதே. (121)

பாங்கியறிவுரைத்தல்

நெறிசூழற் பாங்கி
அறிவறி வித்தது.

அளிநீ(டு) அளகத்தின் அட்டிய தாதும் அணியணியும்
ஒளிநீள் சுரிசூழல் சூழ்ந்தஒண் மாலையும் தண்நறவுண்
களிநீ யெனச்செய் தவன்கடல் தில்லையன் னாய்கலங்கல்
தெளிநீ அனையபொன் னேபன்னு கோலம் திருநுதலே. (122)

உண்மகிழ்துரைத்தல்

தண் மலர்க் கோதையை
உண் மகிழ்ந்து உரைத்தது.

செழுநீர் மதிக்கண்ணிச் சிற்றம் பலவன் திருக்கழலே
கெழுநீர் மையில்சென்று கிண்கிணி வாய்க்கொள்ளும் கள்ளகத்த
கழுநீர் மலரிவள், யானதன் கண்மரு விப்பிரியாக்
கொழுநீர் நறப்பரு கும்பெரு நீர்மை அளிகுலமே. (123)

ஆயத்து உய்த்தல்

கனைகடல் அன்ன கார்மயில் கணத்துப்
புனைமட மானைப் புகவிட்டது.

கொழுந்தா ரகைமுகை கொண்டலம் பாசடை விண்மடுவில்
எழுந்தார் மதிக்கமலம் எழில் தந்தென இப்பிறப்பில்
அழுந்தா வகையெனை ஆண்டவன் சிற்றம் பலம்அனையாய்
செழுந்தா(து) அவிழ்பொழில் ஆயத்துச் சேர்க திருத்தகவே. (124)

தோழி வந்து கூடல்

நெறியுறு குழலியை நின்றிடத்(து) உய்த்துப்
பிறைநுதற் பாங்கி பெயர்ந்தவட்(கு) உரைத்தது.

பொன்அனை யான்தில்லைப் பொங்கர வம்புன் சடைமிடந்த
மின்னனை யான்அருள் மேவலர் போன்மெல் விரல்வருந்த
மென்னனை யாய்மறி யேபறி யேல்வெறி யார்மலர்கள்
இன்னன யான்கொணர்ந் தேன்மணந் தாழ்குழற்(கு) ஏய்வனவே. (125)

ஆடிடம் புகுதல்

தனிவினை யாடிய, தாழ்குழல் தோழி
பனிமதி நுதலியொ(டு) ஆடிடம் படர்ந்தது.

அறுகால் நிறைமலர் ஐம்பால் நிறை யணிந் தேன்அணியார்
துறுகான் மலர்த்தொத்துத் தோகைதொல் லாயம்மெல் லப்புகுக
சிறுகால் மருங்குல் வருந்தா வகைமிக என்சிரத்தின்
உறுகால் பிறர்க்(கு)அரி யோன்புலி யூரன்ன ஒண்ணுதலே. (126)

தனிகண்டுரைத்தல்

வேயொத்த தோளியை ஆயத்து உய்த்துக்
குனிசிலை அண்ணலைத் தனிகண்டு உரைத்தது.

தழங்கும் அருவிளம் சீறார் பெரும இதுமதுவும்
கிழங்கும் அருத்தி இருந்(து)எம்மோ(டு) இன்று கிளர்ந்துகுன்றர்
முழங்கும் குரவை இரவிற்கண்(டு) ஏகுக, முத்தன்முத்தி
வழங்கும் பிரான்ளி யாடிதென் தில்லை மணிநகர்க்கே. (127)

பருவங் கூறி வரவு விலக்கல்

மாந்தளிர் மேனியை வரைந்(து) எய்தா(து)
ஏந்தல் இவ்வா(று) இயங்கல் என்றது.

தள்ளி மணிச்சந்தம் உந்தித் தறுகண் கரிமருப்புத்
தெள்ளி நறவந் திசைதிசை பாயும் மலைச்சிலம்பா
வெள்ளி மலையன்ன மால்விடை யோன்புலி யூர்விளங்கும்
வள்ளி மருங்குல் வருத்துவ போன்ற வனமுலையே. (128)

வரைவுடம்படாது மிகுத்துக்கூறல்

வரைவு கடாய வாணுதல் தோழிக்கு
விரை மலர்த் தாரோன் மிகுத்துரைத்தது.

மாடஞ்செய் பொன்னக ருந்நிக ரில்லைஇம் மாதர்க்கென்னப்
பீடஞ்செய் தாமரை யோன்பெற்ற பிள்ளையை உள்ளரைக்
கீடஞ்செய் தென்பிறப் புக்கெடத் தில்லைநின் றோன்கயிலைக்
கூடஞ்செய் சாரல் கொடிச்சியென் றோநின்று கூறுவதே. (129)

உண்மை கூறி வரைவு கடாதல்

கல்வரை நாடன் இல்ல(து) உரைப்ப
ஆங்கவள் உண்மை பாங்கி பகர்ந்தது.

வேய்தந்த வெண்முத்தம் சிந்துபைங் கார்வரை மீன்பரப்பிச்
சேய்தந்த வானக மானும் சிலம்பதன் சேவடிக்கே
ஆய்தந்த அன்புதந் தாட்கொண்ட அம்பல வன்மலையில்
தாய்தந்தை கானவர் ஏனல்எங் காவல்இத் தாழ்வரையே. (130)

வருத்தங் கூறி வரைவு கடாதல்

கனங்குழை முகத்தவன் மனங்குழை உணர்த்தி
நிரைவளைத் தோளி வரைவு கடாயது.

மன்னுந் திருவருந் தும்வரை யாவிடின், நீர்வரைவென்(று)
உன்னும் அதற்குத் தளர்ந்தொளி வாடுதிர் உம்பரெல்லாம்
பன்னும் புகழ்ப்பர மன்பரஞ் சோதிசிற் றம்பலத்தான்
பொன்னங் கழல்வழுத் தார்புலன் என்னப் புலம்புவனே. (131)

தாய் அச்சங் கூறி வரைவு கடாதல்

மடத்தகை மாதர்க்கு அடுப்பன அறியா
வேற்கண் பாங்கி ஏற்க உரைத்தது.

பனித்துண்டம் சூடும் படர்ச்சடை அம்பல வன்உலகம்
தனித்துண் டவன்தொழும் தானோன் கயிலைப் பயில்சிலம்பா
கனித்தொண்டை வாய்ச்சி கதிர்முலைப் பாரிப்புக் கண்டழிவுற(று)
இனிக்கண் டிலம்பற்றுச் சிற்றிடைக்(கு) என்றஞ்சம் எம்மனையே. (132)

இற்செறி அறிவித்து வரைவு கடாதல்

விற்செறி நுதலியை

இற்செறி உரைத்தது.

ஈவினை யாட நறவினை(வு) ஓர்ந்தெமர் மல்பியற்றும்
வேய்வினை யாடும்வெற் பாவுற்று நோக்கிஎம் மெல்லியலைப்
போய்வினை யாடல்என் றாள்அன்னை அம்பலத் தான்புறத்தில்
தீவினை யாடநின் றேவினை யாடி திருமலைக்கே.

(133)

தமர் நினைவு உரைத்து வரைவு கடாதல்

விற்செறி நுதலியை இற்செறி விப்பரென்(று)

ஓளிவே லவற்கு வெளியே உரைத்தது.

சுற்றும் சடைக்கற்றைச் சிற்றம் பலவன் தொழாதுதொல்சீர்
கற்றும் அறியல ரின்சிலம் பாஇடை நைவதுகண்(டு)
எற்றும் திரையின் அமிர்தை இனித்தமர் இற்செறிப்பார்
மற்றும் சிலபல சீறார் பகர்பெரு வார்த்தைகளே.

(134)

எதிர்கோள் கூறி வரைவு கடாதல்

ஏந்திழைத் தோழி ஏந்தலை முன்னிக்

கடியா மாறு நொடிக என்றது.

வழியும் அதுஅன்னை என்னின் மகிழும்வந்(து) எந்தையும்நின்
மொழியின் வழிநிற்கும் சுற்றமுன் னேவயம் அம்பலத்துக்
குழிஉம்பர் ஏத்தும்எம் கூத்தன்குற் றாலமுற் றும்அறியக்
கெழிஉம்ம வேபணைத் தோள்பல என்னோ கிளக்கின்றதே.

(135)

ஏறுகோள் கூறி வரைவு கடாதல்

என்னையர் துணிவு

இன்ன(து) என்றது.

படையார் கருங்கண்ணி வண்ணப் பயோதரப் பாறமும்நுண்
இடையார் மெலிவும்கண்(டு) அண்டர்கள் ஈர்முல்லை வேலிஎம்மார்
விடையார் மருப்புத் திருத்திவிட் டார்வியன் தென்புலியூர்
உடையார் கடவி வருவது போலும் உருவினதே.

(136)

அயல் உரைத்து வரைவு கடாதல்

கயல்புரை கண்ணியை

அயலுரை உரைத்தது.

உருப்பனை அன்னகைக் குன்றொன்று உரித்து உர ஊர்ளித்த
நெருப்பனை அம்பலத்து ஆதியை உம்பர்சென்று ஏத்திநிற்கும்
திருப்பனை யூர்அனை யாளைப்பொன் னாளைப்புனைதல் செப்பிப்
பொருப்பனை முன்னின்று என் னோவினை யேன்யான்

புகல்வதுவே. (137)

தினையுதிர்வு உரைத்து வரைவு கடாதல்

ஏனல் விளையாட்டு இனிஇல்லை என

மானல் தோழி மடந்தைக்கு உரைத்தது.

மாதிடம் கொண்டு அம் பலத்துநின் றோன்வட வான்கயிலைப்
போதிடம் கொண்டபொன் வேங்கை தினைப்புனம் கொய்களன்று
தாதிடம் கொண்டு பொன்வீசித்தன் கள்வாய் சொரியநின்று
சோதிடம் கொண்டிதெம் மைக்கெடு வித்தது மொழியே. (138)

பகல்வரல் விலக்கி வரைவு கடாதல்

அகல்வரை நாடனைப்

பகல்வரல் என்றது.

வடிவார் வயல்தில்லை யோன்மல யத்துநின் றும்வருதேன்
கடிவார் களிவண்டு நின்றலர் தூற்றப் பெருங்கணியார்
நொடிவார் நமக்கினி நோதக, யான்உமக்கு என்னுரைக்கேன்
தடிவார் தினைஎமர் காவேம் பெருமதித் தண்புனமே. (139)

தினையொடு வெறுத்து வரைவு கடாதல்

தண்புனத் தோடு தளர்வுற்றுப்

பண்புனை மொழிப் பாங்கி பகர்ந்தது.

நினைவித்துத் தன்னைஎன் நெஞ்சத்து இருந்து அம் பலத்துநின்று
புனைவித்த ஈசன் பொதியின் மலைப்பொருப் பன்விருப்பில்
நினைவித்திக் காத்துச் சிறந்துநின் றேமுக்குச் சென்றுசென்று
வினைவித்திக் காத்து விளைவுண்ட தாகி விளைந்ததுவே. (140)

வேங்கையொடு வெறுத்து வரைவு கடாதல்

நீங்குக இனிநெடுந் தகையென

வேங்கை மேல்வைத்து விளம்பியது.

கனைகடற் செய்தநஞ் சண்டுகண் டார்க்(கு)அம் பலத்(து)அமிழ்த்தாய்
வினைகெடச் செய்தவன் விண்தோய் கயிலை மயிலனையாய்
நனைகெடச் செய்தனம் ஆயின் நமைக்கெடச் செய்திடுவான்
தினைகெடச் செய்திடு மாறும்உண் டோஇத் திருக்கணியே. (141)

இரக்கமுற்று வரைவு கடாதல்

செழுமலை நாடற்குக்

கழுமலுற்று) இரங்கியது.

வழுவா இயல்எம் மலையர் விதைப்பமற்று) யாம்வளர்த்த
கொழுவார் தினையின் குழாங்கள்எல் லாம்எம் குழாம்வணங்கும்
செழுவார் கழற்றிலலைச் சிற்றம் பலவரைச் சென்றுநின்று
தொழுவார் வினைநிற்கி லேநிற்ப தாவ(து)இத்தொல்புனத்தே. (142)

கொய்தமை கூறி வரைவு கடாதல்

நீடிரும் புனத்தினி ஆடேம் என்று

வரைவு தோன்ற உரை செய்தது.

பொருப்பர்(கு) யாம்ஒன்று மாட்டோம் புகலப் புகல்எமக்காம்
விருப்பர்க்(கு) யாவர்க்கும் மேலர்க்கு மேல்வரும் ஊரளரித்த
நெருப்பர்க்கு நீ(டு)அம் பலவருக்(கு) அன்பர் குலநிலத்துக்
கருப்பற்று விட்டெனக் கொய்தற்ற தின்றிக் கடிப்புனமே. (143)

பிரிவு அருமை கூறி வரைவு கடாதல்

மறைபுறக் கிளவியின்

சிறைப்புறத்து உரைத்தது.

பரிவுசெய்(து) ஆண்(டு)அம் பலத்துப் பயில்வோன் பரங்குன்றின்வாய்
அருவிசெய் தாழ்புனத்து) ஐவனம் கொய்யவும் இவ்வனத்தே
பிரிவுசெய் தால்அரி தேகொள்க பேயொடும் என்னும்பெற்றி
இருவிசெய் தாளின் இருந்(து)இன்று காட்டும் இளங்கிளியே. (144)

மயிலொடு கூடி வரைவு கடாதல்

நீங்கரும் புனம்விடு நீள்பெருந் துயரம்
பாங்கி பகர்ந்து பருவரல் உற்றது.

கணியார் கருத்தின்று முற்றிற்று யாம்சென்றும் கார்ப்புனமே
மணியார் பொழில்காள் மறத்திற்கண் டீர்மன்னும் அம்பலத்தோன்
அணியார் கயிலை மயில்காள் அயில்வேல் ஒருவர்வந்தால்
துணியா தனதுணிந் தார்என்னும் நீர்மைகள் சொல்லுமினே. (145)

வறும்புனம் கண்டு வருந்துதல்

மென்புனம் விடுத்து மெல்லியல் செல்ல
மின்பொலி வேலோன் மெலிவுற்றது.

பொதுவினில் தீர்த்(து) என்னை யாண்டோன் புலியூர் அரன்பொருப்பே
இதுவெனில் என்னின்று இருக்கின்ற வா(று)எம் இரும்பொழிலே
எதுநுமக்(கு) எய்திய(து) என்உற் றனிரஅறை ஈண்டருவி
மதுவினில் கைப்புவைத் தாலொத்த வாமற்(று)இவ் வான்புனமே. (146)

பதிநோக்கி வருந்தல்

மதிநுதல் அரிவை பதிபுகல் அரிதென
மதிநனி கலங்கிப் பதிமிக வாடியது.

ஆனந்த மாக்கடல் ஆடுசிற் றம்பலம் அன்னபொன்னின்
தேனுந்து மாமலைச் சீறார் இதுசெய்ய லாவதில்லை
வானுந்து மாமதி வேண்டி அமும்மழப் போலுமன்றோ
நானுந் தளர்ந்தனன் நீயும் தளர்ந்தனை நன்னெஞ்சமே. (147)

பகற்குறி முற்றிற்று.

14. இரவுக்குறி

இரவுக்குறி வேண்டல்

நள்ளிருள் குறியை வள்ளள் நினைந்து

வீங்கு மென்முலைப் பாங்கிக்கு உரைத்தது.

மருந்துநம் அல்லற் பிறவிப் பிணிக்(கு)அம் பலத்(து) அமிர்தாய்
இருந்தனர் குன்றின்நின்(று) ஏங்கும் அருவிசென்(று) ஏர்திகழப்
பொருந்தின மேகம் புதைந்திருள் தூங்கும் புனை இறும்பின்
விருந்தினன் யான்உங்கள் சீறார் அதனுக்கு வெள்வளையே. (148)

வழி அருமை கூறி மறுத்தல்

இரவரல் ஏந்தல் கருதி உரைப்பப்

பருவரல் பாங்கி அருமை உரைத்தது.

விசம்பினுக்கு ஏணி நெறியன்ன சின்னெறி மேன்மழைதூங்கு
அசம்பினில் துன்னி அளைநுழைந் தால்ஒக்கும், ஐயமெய்யே
இசம்பினில் சிந்தைக்கும் ஏற்ற(கு) அரி(து)எழில் அம்பலத்துப்
பசும்பனிக் கோடு மிலைந்தான் மலயத்(து)எம் வாழ்பதியே. (149)

நின்று நெஞ்சுடைதல்

பாங்கி விலங்கப் பருவரை நாடன்

நீங்கி விலங்காது நெஞ்சுடைந்தது.

மாற்றேன் எனவந்த காலனை ஓலம் இடஅடர்த்த
கொற்றேன் குளிர்தில்லைக் கூத்தன் கொடுங்குன்றின் நீள்குடும்பி
மேற்றேன் விரும்பு முடவனைப் போல மெலியும்நெஞ்சே
ஆற்றேன் அரிய அரிவைக்கு நீவைத்த அன்பினுக்கே. (150)

இரவுக்குறி நேர்தல்

தடவரை நாடன் தளர்வு தீர

மடநடைப் பாங்கி வகுத்துரைத்தது.

சுளி நிரைக்கநின்(று) அம்பலத்(து) ஆடி குரைகழற்கீழ்த்
தூளி நிறைத்த சுடர்முடி யோஇவள் தோள்நசையால்
ஆளி நிரைத்தடல் ஆனைகள் தேரும் இரவில்வந்து
மீளி யுரைத்தி வினையேன் உரைப்பதென் மெல்லியற்கே. (151)

உட்கோள வினாதல்

நெறிவிலக்(கு) உற்றவன் உறுதுயர் நோக்கி
யாங்கொரு சூழல் பாங்கி பகர்ந்தது.

வரையன்(று) ஒருகால் இருகால் வளைய நிமிர்த்துவட்கார்
நிரையன்(று) அழல்எழ எய்துநின் றோன்தில்லை அன்னநின்னூர்
விரையென்ன மென்னிழல் என்ன வெறியுறு தாதிவர்போ(து)
உரையென்ன வோசிலம் பாநலம் பாவி ஒளிர்வனவே. (152)

உட்கொண்டுவினாதல்

தன்னை வினவத்தான் அவள் குறிப்பறிந்(து)
என்னை நின்னாட்(டு) இயல்அணி என்றது.

செம்மலர் ஆயிரம் தூய்க்கரு மால்திருக் கண்அணியும்
மொய்ம்மலர் ஈரங்கழல் அம்பலத் தோன்மன்னு தென்மலயத்(து)
எம்மலர் சூடிநின்(று) எச்சாந்(து) அணிந்(து) என்ன நன்னிழல்வாய்
அம்மலர் வாட்கண்நல் லாய்எல்லி வாய்நுமர் ஆடுவதே. (153)

குறியிடங்கூறல்

இரவுக் குறியிவண் என்று பாங்கி
அரவக் கழலவற்(கு) அறிய உரைத்தது.

பனைவளர் கைம்மாப் படாத்(து)அம் பலத்தரன் பாதம்விண்ணோர்
புனைவளர் சாரல் பொதியில் மலைப்பொலி சாந்தணிந்து
கனைவளர் காவிகள் சூடிப்பைந் தோகை துயில்பயிலும்
சினைவளர் வேங்கைகள் யாங்கள்நின்(று) ஆடும் செழும்பொழிலே. (154)

இரவுக்குறி ஏற்பித்தல்

அரவக் கழலவன் ஆற்றானென
இரவுக் குறி ஏற்பித்தது.

மலவன் குரம்பையை மாற்றிஅம் மால்முதல் வானர்க்குஅப்பால்
செலஅன்பர்க்(கு) ஒக்கும் சிவத்தில்லைக்கானலிற் சீர்ப்பெடையோ(டு)
அலவன் பயில்வது கண்(டு)அஞர் கூர்ந்(து) அயில் வேல்உரவோன்
செலஅந்தி வாய்க்கண் டவனன்என்ன(து) ஆங்கொல்மன் சேர்துயிலே. (155)

இரவரவு உரைத்தல்

குரவருகு குழலிக்(கு)

இரவர வுரைத்தது

மோட்டங் கதிர்முலைப் பாங்குடைத் தில்லைமுன் னோன்கழற்கே
கோட்டந் தரும்நம் குருமுடி வெற்பன் மழைகுழுமி
நாட்டம் புதைத்தன்ன நள்ளிருள் நாகம் நடுங்கச்சிங்கம்
வேட்டம் திரிசரி வாய்வரு வான்சொல்லும் மெல்லியலே. (156)

ஏதங்கூறி மறுத்தல்

இழுக்கம் பெரி(து)இர வரின்ன

அழுக்கம் எய்தி அரிவை உரைத்தது.

செழுங்கார் முழவதிர் சிற்றம் பலத்துப் பெருந்திருமால்
கொழுங்கான் மலரிடக் கூத்தயர் வோன்கழல் ஏத்தலர்போல்
முழங்கார் அரிமுரண் வாரண வேட்டைசெய் மொய்இருள்வாய்
வழங்கா அதரின் வழங்கென்று மோஇன்றுளம் வள்ளலையே. (157)

குறை நேர்தல்

அலைவேல் அண்ணல் நிலைமை கேட்டுக்

கொலைவேற் கண்ணி குறைநயந்தது.

ஓங்கும் ஒருவிடம் உண்(டு)அம் பலத்துஉம்பர் உய்யஅன்று
தாங்கும் ஒருவன் தடவரை வாய்த்தழங் கும்அருவி
வீங்கும் சுனைப்புனல் வீழ்ந்(து)அன்(று) அழுங்கப் பிடித்தெடுத்து
வாங்கும் அவர்க்(கு)அறி யேன்சிறி யேன்சொல்லும் வாசகமே. (158)

குறைநேர்ந்தமை கூறல்

குறைந யந்தனள் நெறிகு ழலியென

எறிவேல் அண்ணற்(கு) அறிய உரைத்தது.

ஏனற் பசங்கதிர் என்றாழ்க் கழிய எழிலியுன்னிக்
கானக் குறவர்கள் கம்பலை செய்யும்வம் பாரசிலம்பா
யான்இற்றை யாமத்து நின்னருள் மேல்நிற்க லுற்றுச் சென்றேன்
தேனக்க கொன்றையன் தில்லை யுறார்செல்லும் செல்லல்களே. (159)

வரவுணர்ந்து உரைத்தல்

வனமயில் எடுப்ப இளமயிற் பாங்கி
செருவேல் அண்ணல் வரவு ரைத்தது.

முன்னும் ஒருவர் இரும்பொழில் முன்றற்கும் முற்றும்இற்றால்
பின்னும் ஒருவரசிற் றம்பலத் தார்தரும் பேரருள்போல்
துன்னுமொர் இன்பஎன் தோகைதம் தோகைக்குச் சொல்லுவபோல்
மன்னும் அரவத்த வாய்த்துயில் பேரு மயிலினமே. (160)

தாய் துயில் அறிதல்

ஊசன் மிசைவைத்(து) ஒளஅ மளியில்
தாயது துயில் தான் அறிந்தது.

கூடார் அரண்நெரி கூடக் கொடுஞ்சிலை கொண்டஅண்டன்
சேடார் மதின்மல்லல் தில்லைஅன் னாய்சிறு கண்பெருவெண்
கோடார் கரிருரு மாமணி ஊசலைக் கோப்பழித்துத்
தோடார் மதுமலர் நாகத்தை நூக்கும்நம் சூழ்பொழிதற்கே. (161)

துயிலெடுத்துச் சேறல்

தாய்துயில் அறிந்(து)ஆய் தருபவள்
மெல்லியற்குச் சொல்லியது.

விண்ணுக்கு மேல்வியன் பாதலக் கீழ்விரி நீர்உடுத்த
மண்ணுக்கு நாப்பண் நயந்துதென் தில்லைநின் றோன்மிடற்றின்
வண்ணக் குவளை மலர்கின் றனசின வாண்மிளிர் நின்
கண்ணொக்கு மேற்கண்டு காண்வண்டு வாழும் கருங்குழலே. (162)

இடத்துய்த்துநீங்கல்

மைத்தடங்கண்ணியை யுய்த்திடத்தொருபா
னீங்கலுற்ற பாங்கிபகர்ந்தது.

நந்தீ வரமென்னு நாரணன் நாண்மலர்க் கண்ணிற்(கு) எ.கம்
தந்தீ வரன்புலி யூரனை யாய்தடங் கண்கடந்த
இந்தீ வரமிவை காணின் இருள்சேர் குழற்கெழில்சேர்
சந்தீ வரமுறி யும்வெறி வீயும் தருகுவனே. (163)

தளர்வகன்று உரைத்தல்

வடுவகிர் அனைய வரிநெடுங் கண்ணியைத்
தடுவரி அன்பொடு தளர்வகன் றுரைத்தது.

காமரை வென்றகண் ணோன்தில்லைப் பல்கதி ரோன்அடைத்த
தாமரை இல்லின் இதழ்க்கத வம்திறந் தோதமியே
பாமரை மேகலை பற்றிச் சிலம்பொதுக் கிப்பையவே
நாமரை யாமத்(து)என் னோவந்து வைகி நயந்ததுவே. (164)

மருங்கணைதல்

அன்பு மிகுதியின் அளவளாய் அவளைப்
பொன்புனை வேலோன் புகழ்ந்துரைத்தது.

அகழின் புகைவிம்மி ஆய்மலர் வேய்ந்(து)அஞ் சனம்எழுதத்
தகிலும் தனிவடம் பூட்டத் தகாள்சங் கரன்புலியூர்
இகலும் அவரில் தளரும்இத் தேம்பல் இடைஞெயியப்
புகிலும் மிகஇங்ங னேயிறு மாக்கும் புணர்முலையே. (165)

முகங்கண்டு மகிழ்தல்

முகையவிழ் குழலி முகமதி கண்டு
திகழ்வேல் அண்ணன் மகிழ்வுற்றது.

அழுந்தேன் நரகத்து யானென்(று) இருப்பவந்(து) ஆண்டுகொண்ட
செழுந்தேன் திகழ்பொழில் தில்லைப் புறவில் செறுவகந்த
கொழுந்தேன் மலர்வாய்க் குமுதம் இவள்யான் குருஉச்சுடர்கொண்(டு)
எழுந்(து)ஆங் கதுமலர்த் தும்உயர் வானத்து இளமதியே. (166)

பள்ளியிடத்து உய்த்தல்

பிரிவது கருதிய பெருவரை நாடன்
ஒள்ளிழைப் பாங்கியொடு பள்ளிகொள்க என்றது

சுரும்புறு நீலம் கொய்யல் தமிழின்று துயில்பயின்மோ
அரும்பெறல் தோழியொ(டு) ஆயத்து நாப்பண் அமரதுஒன்னார்
இரும்புறு மாமதில் பொன்இஞ்சி வெள்ளிப் புரிசையன்றோர்
துரும்புற் செற்றகொற் றத்(து)எம் பிரான்தில்லைச் சூழ்பொழிற்கே.(167)

வரவு விலக்கல்

தெய்வம்அன் னாளைத் திருந்(து) அமளிசேர்த்தி
மைவரைநாடனை வரவுவிலக்கியது.

நற்பகல் சோமன் எரிதரு நாட்டத்தன் தில்லையன்ன
விற்பகைத்(து) ஓங்கும் புருவத்(து) இவளின் மெய்யேஎளிதே
வெற்பகச் சோலையின் வேய்வளர் தீச்சென்று விண்ணினின்ற
கற்பகச் சோலை கதுவுங்கல் நாடிக் கல்லதரே. (168)

ஆற்றாது உரைத்தல்

வரைவு கடாய வாணுதல் றோழிக்(கு)
அருவரை நாடன் ஆற்றா(து) உரைத்தது.

பைவாய் அரவுஅரை அம்பலத்(து) எம்பரன் பைங்கயிலைச்
செவ்வாய்க் கருங்கண் பெரும்பணைத் தோள்சிறி றிடைக்கொடியை
மொய்வார் கமலத்து முற்றிழை இன்றென்முன் னைத்தவத்தால்
இவ்வா(று) இருக்கும்என் றேநிற்ப(து) என்றும்என் இன்னுயிரே. (169)

இரக்கம் கூறி வரைவு கடாதல்

அதிர்க முலவன் அகன்றவழி
எதிர்வ(து) அறியா(து) இரங்கி உரைத்தது.

பைவாய் அரவும் மறியும் மழுவும் பயின்மலர்க்கை
மொய்வார் சடைமுடி முன்னவன் தில்லையின் முன்னினக்கால்
செவ்வாய் கருவயிர்ச் சேர்த்திச் சிறியாள் பெருமலர்க்கண்
மைவார் குவளை விடுமன்ன நீண்முத்த மாலைகளே. (170)

நிலவு வெளிப்பட வருந்தல்

தனிவே லவற்குத் தந்தளர்(வு) அறியப்
பனிமதி விளக்கம் பாங்கி பகர்ந்தது.

நாகம் தொழஎழில் அம்பலம் நண்ணி நடம்நவில்வோன்
நாகம் இதுமதி யேமதி யேநவில் வேற்கைஎங்கள்
நாகம் வரஎதிர் நாங்கொள்ளும் நள்ளிருள் வாய்நறவார்
நாகம் மலிபொழில் வாயெழில் வாய்த்தநின் நாயகமே. (171)

அல்லகுறி அறிவித்தல்

வல்லி யன்னவள் அல்ல குறிப்பாடு

அறைப்புனல் துறைவற்குச் சிறைப்புறத்து உரைத்தது.

மின்அங்(கு) அலரும் சடைமுடி யோன்வியன் தில்லையன்னாய்
என்அங்(கு) அலமரல் எய்திய தோழில் முத்தம் தொத்திப்
பொன்அங்(கு) அலர்புன்னைச் சேக்கையின் வாய்ப்புலம் புற்றுமுற்றும்
அன்னம் புலரும் அளவும் துயிலா(து) அழுங்கினவே. (172)

கடலிடை வைத்துத் துயர் அறிவித்தல்

எறிகடல் மேல் வைத்து இரவருதுயரம்

அறைக ழலவற்(கு) அறிய உரைத்தது.

சோத்துன் அடியம்என் றோரைக் குழுமித்தொல் வானவர்குழ்ந்(து)
ஏத்தும் படிநிற்ப வன்தில்லை யன்னாள் இவள்துவள
ஆர்த்துன் அமிழ்தும் திருவும் மதியும் இழந்தவம்நீ
பேர்த்தும் இரைப்பொழி யாய்ப்பழி நோக்காய் பெருங்கடலே. (173)

காமம்மிக்க கழிபடர்களிவி

தாமம் மிக்க தாழ்குழல் ஏழை

காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி

மாதூற்ற மேனி வரையுற்ற வில்லிதில் லைநகர்குழ்
போதுற்ற பூம்பொழில் காள்கழி காள்எழிற் புள்ளினங்காள்
ஏதுற்று அழிதிஎன் னீர்மன்னும் ஈர்ந்துறை வர்க்(கு)இவளோ
தீதுற்ற(து) என்னுக்(கு)என் னீர்இது வோநன்மை செப்புமினே. (174)

காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவி

மெய்யுறு காவலில்

கையறு கிளவி.

இன்னற வார்பொழில் தில்லை நகரிறை கீர்விழுவில்
பன்னிற மாலைத் தொகைபக லாம்பல் விளக்கிருளின்
துன்னற வுய்க்கும்இல் லோரும் துயிலில் துறைவார்மிக்க
கொன்னிற வேலொடு வந்திடின ஞாளி குரைதருமே. (175)

ஆறு பார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி

நாறு வார்துழல் நவ்வி நோக்கி

ஆறு பார்த் துற்ற அச்சக்கிளவி

தாருறு கொன்றையன் தில்லைச் சடைமுடி யோன்கயிலை
நீருறு கான்யா(று) அளவில நீந்திவந் தால்நினது
போருறு வேல்வயப் பொங்குரும் அஞ்சுகம் அஞ்சிவரும்
சூருறு சோலையின் வாய்வரற் பாற்றன்று தூங்கிருளே.

(176)

தன்னுள் கையாறு எய்திடு கிளவி

மின்னுப் புரையும் அந்நுண் மருங்குல்

தன்னுட் கையா(று) எய்திடு கிளவி.

விண்டலை யாவர்க்கும் வேந்தர்வண் தில்லைமெல் லங்கழிசூழ்
கண்டலை யேகரி யாக்கன்னிப் புன்னைக் கலந்தகள்வர்
கண்டிலை யேவரக் கங்குல்எல் லாம்மங்குல் வாய்விளக்கும்
மண்டல மேபணி யாய்தமி யேற்கொரு வாசகமே.

(177)

நிலைகண்டு உரைத்தல்

நின்னின் அழிந்தனள் மின்னிடை மாதென

வரைவு தோன்ற வுரை செய்தது.

பற்றொன்றி லார்பற்றும் தில்லைப் பரன்பரங் குன்றிநின்ற
புற்றொன்று(று) அரவன் புதல்வ னெனநீ புகுந்துநின்றால்
மற்றொன்று மாமலர் இட்டுன்னை வாழ்த்திவந் தித்தலன்றி
மற்றொன்று சிந்திப்ப ரேல்வல்ல னோமங்கை வாழ்வகையே.

(178)

இரவறு துயரம் கடலொடு சேர்த்தல்

எறிவேற் கண்ணி இரவரு துயரம்

செறிக டலிடைச் சேர்த்தி யுரைத்தது.

பூங்கணை வேளைப் பொடியாய் விழவிழித் தோன்புலியூர்
ஓங்கணை மேவிப் புரண்டு விழுந்தெழுந்(து) ஓலமிட்டுத்
தீங்கணைந் தோர்அல்லும் தேறாய் கலக்கிச் செறிகடலே
ஆங்கணைத்தார் நின்னை யும்முள ரோசென் றகன்றவரே.

(179)

அலர் அறிவுறுத்தல்

அலைவேல் அண்ணல் மனம கிழருள்
பலரால் அறியப் பட்ட(து) என்றது.

அலர்ஆ யிரம்தந்து வந்தித்து மால்ஆ யிரங்கரத்தால்
அலரார் கழல்வழி பாடுசெய் தாற்(கு)அள வில்ஒளிகள்
அலரா விருக்கும் படைகொடுத் தோன்தில்லை யான்அருள்போன்(று)
அலராய் விளைகின்ற(து) அம்பல்கைம் மிக்குஐய மெய்யருளே. (180)

இரவுக்குறி முற்றிற்று.

15. ஒருவழித் தணத்தல்

அகன்று அணைவு கூறல்

வழிவேறு படமன்னும்
பழிவேறு படும் என்றது.

புகழும் பழியும் பெருக்கில் பெருகும், பெருகிநின்று
நிகழும் நிகழா நிகழ்த்தின்அல் லால்இது நீதினைப்பின்
அகழும் மதிலும் அணிதில்லை யோன்அடிப் போதுசென்னித்
திகழும் அவர்செல்லல் போலில்லை யாம்பழி சின்மொழிக்கே. (181)

கடலொடு வரவு கேட்டல்

மணந்தவர் ஒருவழித் தணத்தற்(கு) இரங்கி
மறிதிரை சேரும் எறிகடற்(கு) இயம்பியது.

ஆரம் பரந்து திரைபொரு நீர்முகில் மீன்பரப்பிச்
சீரம் பரத்தின் திகழ்ந்தொளி தோன்றும் துறைவர்சென்றார்
போரும் பரிசு புகன்றன ரோபுலி யூர்ப்புனிதன்
சீரம்பர் சுற்றி எற்றிச் சிறந்தார்க்கும் செறிகடலே. (182)

கடலொடு புலத்தல்

செறிவளைச் சின்மொழி
எறிகடற்(கு) இயம்பியது.

பாணிகர் வண்டினம் பாடப்பைம் பொன்தரு வெண்கிழிதம்
சேணிகர் காவின் வழங்கும்புன் னைத்துறைச் சேர்ப்பர்திங்கள்
வாணிகர் வெள்வளை கொண்டகன் றார்திறம் வாய்திறவாய்
பூணிகர் வாளர வன்புலி யூர்கற்றும் போர்க்கடலே. (183)

அன்னமோடு ஆய்தல்

மின்னிடை மடந்தை
அன்னமோடு(டு) ஆய்ந்தது.

பகன்தா மரைக்கண் கெடக்கடந் தோன்புலி யூர்ப்பழனத்(து)
அகன்தா மரையன்ன மேவண்டு நீல மணியணிந்து
முகன்தாழ் குழைச்செம்பொன் முத்தணி புன்னையின் னும்உரையா(து)
அகன்றார் அகன்றே ஒழிவர்கொல் லோநம் அகன்றுறையே. (184)

தேர்வழி நோக்கிக் கடலொடு கூறல்

மீன்தோய் துறைவர் மீளும் அளவு
மான்தேர் வழியை அழியேல் என்றது.

உள்ளும் உருகி, உரோமம் சிலிர்ப்ப உடையவன்ஆட்
கொள்ளும் அவரிலோர் கூட்டந்தந் தான்குனிக் கும்புலியூர்
விள்ளும் பரிசுசென் றார்வியன் தேர்வழி தூரல்கண்டாய்
புள்ளும் திரையும் பொரச்சங்கம் ஆர்க்கும் பொருகடலே. (185)

கூடல் இழைத்தல்

நீடலந் துறையில்
கூடல் இழைத்தது.

ஆழி திருத்தும் புலியூர் உடையான் அருளின்அளித்(து)
ஆழி திருத்தும் மணற்குன்றின் நீத்தகன் றார்வருகென்(று)
ஆழி திருத்திச் சுழிக்கணக்(கு) ஒதிநை யாமல்ஐய
வாழி திருத்தித் தரக்கிற்றி யோஉள்ளம் வள்ளலையே. (186)

சுடரொடு புலம்பல்

குணகடல் எழுசுடர் குடகடல் குளிப்ப
மணமலி குழலி மனம்புலம் பியது.

கார்த்தரங் கம்கதிரை தோணி சுறாக்கடல் மீன்எறிவோர்
போர்த்த(ரு)அங் கம்துறைமானும் துறைவர்தம் போக்குமிக்க
தீர்த்தர்அங் கன்தில்லைப் பல்பூம் பொழிற்செப்பும் வஞ்சினமும்
ஆர்த்தர்அங் கம்செய்யு மால்உய்யு மா(று)என்கொல் ஆழ்சுடரே. (187)

பொழுது கண்டு மயங்கல்

மயல்தரு மாலை வருவது கண்டு
கயல்தரு கண்ணி கவலை யுற்றது.

பகலோன் கரந்தனன் காப்பவர் சேயர்பற் றற்றவர்க்குப்
புகலோன் புகுநர்க்குப் போக்கரி யோன்எவ ரும்புகலத்
தகலோன் பயில்தில்லைப் பைம்பொழிற் சேக்கைகள் நோக்கினவால்
அகலோங்(கு) இருங்கழி வாய்க்கொழு மீனுண்ட அன்னங்களே. (188)

பறவையொடு வருந்தல்

செறிபிணி கைம்மிகச் சிற்றிடைப் பேதை
பறவைமேல் வைத்துப் பையுள்ளய் தியது.

பொன்னும் மணியும் பவளமும் போன்று பொலிந்திலங்கி
மின்னும் சடையோன் புலியூர் விரவா தவரினுள்ளோய
இன்னும் அறிகில வால்என்னை பாவம் இருங்கழிவாய்
மன்னும் பகலே மகிழ்ந்திரை தேரும்வண் டானங்களே. (189)

பங்கயத்தோடு பரிவுற்று உரைத்தல்

முருகவிழ் கான
லொடுபரி வுற்றது.

கருங்கழி காதற்பைங் கானலில் தில்லைஎம் கண்டர்விண்டார்
ஒருங்(கு)அழி காதர மூவெயில் செற்றஒற் றைச்சிலைகுழ்ந்(து)
அருங்கழிகாதம் அகலும்என் றூழ்என்(று) அலந்துகண்ணீர்
வருங்கழி காதல்வனசங்கள் கூப்பும் மலர்க்கைகளே. (190)

அன்னமோடு அழிதல்

இன்ன கையவள் இரவரு துயரம்
அன்னத்தோடு அழிந்து ரைத்தது.

மூவல் தழீஇய அருள்முத லோன்தில்லைச் செல்வன்முந்நீர்
நாவல் தழீஇயஇந் நானிலம் துஞ்சம் நயந்த இன்பச்
சேவல் தழீஇச்சென்று தான்துஞ்சம் யான்துயிலாச் செயிர் எம்
காவல் தழீஇயவர்க்கு) ஓதா(து) அளிய களியன்னமே. (191)

வரவு உணர்ந்து உரைத்தல்

சென்றவர் வரவுணர்ந்து நின்றவள் நிலைமை
சிறப்புடைப்பாங்கி சிறைப்புறத்துரைத்தது.

நில்லா வளைநெஞ்சம் நெக்குரு கும்நெடுங் கண்துயிலக்
கல்லா கதிர்முத்தம் காற்றும் எனக்கட் டுரைக்கதில்லைத்
தொல்லோன் அருள்களில் லாரிற்சென் றார்சென்ற செல்லல்கண்டாய்
எல்லார் மதியே இது நினை யான்இன்று) இரக்கின்றதே. (192)

வருத்தமிகுதி கூறல்

நீங்கி அணைந்தவர்குப்
பாங்கி பகர்ந்தது.

வளரும் கறியறி யாமந்தி தின்றும் மர்க்கு)இடமாய்த்
தளரும் தடவரைத் தண்சிலம் பாதன(து) அங்கம்எங்கும்
விளரும் விழும்எழும் விம்மும் மெலியும்வெண் மாமதிநின்(று)
ஒளிரும் சடைமுடி யோன்புலி யூர்அன்ன ஒண்ணுதலே. (193)

ஒருவழித் தணத்தல் முற்றிற்று.

16. உடன்போக்கு

பருவங்கூறல்

உருவது கண்டவள்

அருமை உரைத்தது.

ஓராகம் இரண்டெழி லாய்ஒளிர் வோன்தில்லை ஒண்ணுதல்அங்
கராகம் பயின்று)அமிழ் தம்பொதிந்(து) ஈரஞ்சுணங்(கு) ஆடகத்தின்
பராகம் சிதர்ந்த பயோதரம் இப்பரி சேபணைத்த
இராகங்கண் டால்வள்ள லேஇல்லை யேஎமர் எண்ணுவதே. (194)

மகட் பேச்சுரைத்தல்

படைத்துமொழி கிளவியில் பணிமொழிப் பாங்கி

அடற்கதிர் வேலோற்(கு) அறிய உரைத்தது.

மணிஅக்(கு) அணியும் அரன்நஞ்சம் அஞ்சி மறுகிவிண்ணோர்
பணியக் கருணை தரும்பரன் தில்லையன் னாள்திறத்துத்
துணியக் கருதுவ(து) இன்றே துணிதுறை வாநிறைபொன்
அணியக் கருதுகின் றார்பலர் மேன்மேல் அயலவரே. (195)

பொன்னணி உரைத்தல்

பலபரி சினாலும் மலர்நெடுங் கண்ணியை

நன்னுதற் பாங்கி பொன்னணிவர் என்றது.

பாப்பணி யோன்தில்லைப் பல்பு மருவுசில் ஓதியைநற்
காப்பணிந் தார்பொன் அணிவார் இனிக்கமழ் பூந்துறைவ
கோப்பணிவான் தோய்கொடி முன்றில் நின்றிவை ஏர்குழுமி
மாப்பணி லங்கள் முழங்கத் தழங்கு மணமுரசே. (196)

அருவிலை உரைத்தல்

பேதையர் அறிவுபேதமை உடைத்தென

ஆதரத் தோழி அருவிலை உரைத்தது.

எலும்பால் அணியிறை அம்பலத் தோன்எல்லை செல்குறுவோர்
நலம்பா வியமுற்றும் நல்கினும் கல்வரை நாடர்அம்ம
சிலம்பா வடிக்கண்ணி சிற்றிடைக் கேவிலை செப்பஓட்டார்
கலம்பா வியமுலை யின்விலை என்நீ கருதுவதே. (197)

அருமை கேட்டழிதல்

பெருமைநாட் டத்தவள்
அருமைகேட்(டு) அழிந்தது.

விசம்புற்ற திங்கட்(கு) அழும்மழப் போன்றுஇனி விம்மிவிம்மி
அசம்புற்ற கண்ணோ(டு) அலறாய் கிடந்துஅரன் தில்லையன்னாள்
குயம்புற் றர(வு)இடை கூர்எயிற்று) ஊறல் குழல்மொழியின்
நயம்பற்றி நின்று நடுங்கித் தளர்கின்ற நன்றெஞ்சமே. (198)

தளர்வறிந்து உரைத்தல்

தண் துறைவன் தளர்வறிந்து
கொண்டு நீங்கெனக் குறித்துரைத்தது.

மையதயங் கும்திரை வாரியை நோக்கி மடல்அவிழ்பூங்
கைதைஅங் கானலை நோக்கிக்கண் ணீர்கொண்(டு)எங் கண்டர்தில்லைப்
பொய்தயங் கும்நுண் மருங்குல்நல் லாரையெல் லாம்புல்லினாள்
பைதயங் கும்அர வம்புரை யும்அல்குல் பைந்தொடியே. (199)

குறிப்புரைத்தல்

நரைக் குழலி
குறிப் புரைத்தது

மாவைவந் தாண்டமென் நோக்கித்தன் பங்கர்வண் தில்லைமல்லற்
கோவைவந் தாண்ட செவ்வாய்க்கருங் கண்ணி குறிப்பறியேன்
பூவைதந் தாள்பொன்னம் பந்துதந் தாள்என்னைப் புல்லிக்கொண்டு
பாவைதந் தாள்பைங் கிளியளித் தாள்இன்றென் பைந்தொடியே. (200)

அருமை உரைத்தல்

கானின் கடுமையும் மானின் மென்மையும்
பதியின் சேட்சியும் இதுவென உரைத்தது.

மெல்லியல் கொங்கை பெரியமின் நேரிடை மெல்லடிபூக்
கல்லியல் வெம்மைக் கடங்கடும் தீக்கற்று வானம்எல்லாம்
சொல்லிய சீர்ச்சுடர்த் திங்கள்அங் கண்ணித்தொல் லோன்புலியூர்
அல்லியங் கோதைநல் லாய்எல்லை சேய்த்துளம் அகல்நகரே. (201)

ஆதாரங்கூறல்

அழல்தடம் புரையும் அருஞ்சரம் அதுவும்
நிழல்தடம் அவட்கு நின்னொ(டு) ஏகின் என்றது.

பிணையும் கலையுமவண் பேய்த்தேரினைப் பெருநீர்நசையா
அணையும் முரம்பு நிரம்பிய அத்தமும் ஐயமெய்யே
இணையும் அளவும்இல் லாஇறை யோன்உறை தில்லைத் தண்பூம்
பணையும் தடமும்அன் றேநின்னொ(டு) ஏகின்எம் பைந்தொடிக் கே. (202)

இறந்துபாடு உரைத்தல்

கார்த் தடமும் கயலும் போன்றீர்
வார்த்தட முலையும் மன்னனும் என்றது

இங்(கு)அயல் என்நீ பணிக்கின்ற(து) ஏந்தல் இணைப்பதில்லாக்
கங்கைஅம் செஞ்சடைக் கண்ணுதல் அண்ணல் கடிகொள்தில்லைப்
பங்கயப் பாசடைப் பாய்தடம் நீஅப் படர்தடத்துச்
செங்கயல் அன்றே கருங்கயல் கண்ணித் திருநுதலே. (203)

கற்பு நலன் உரைத்தல்

பொய்யொத்த இடை போக்குத்துணிய
வையத்திடை வழக்குரைத்தது.

தாயிற் சிறந்தன்று நாண்தைய லாருக்(கு)அந் நாண்தகைசால்
வேயிற் சிறந்தமென் தோளிதிண் கற்பின் விழுமிதன்(று)ஈங்
கோயிற் சிறந்துசிற் றம்பலத்(து) ஆடுஎம் கூத்தப்பிரான்
வாயிற் சிறந்த மதியில் சிறந்த மதிநுதலே. (204)

துணிந்தமை கூறல்

பொருவேல் அண்ணல் போக்குத் துணிந்தமை
செருவேற் கண்ணிற்குத் சென்று செப்பியது.

குறப்பாவை நின்குழல் வேங்கையம் போதோடு கோங்கம்விராய்
நறப்பா டலம்புனை வார்நினை வார்தம் பிரான்புலியூர்
மறப்பான் அடுப்பதொர் தீவினை வந்திடின சென்றுசென்று
பிறப்பான் அடுப்பினும் பின்னும்துன் னத்தகும் பெற்றியரே. (205)

துணிவொடு வினாவல்

சிலம்பன் துணிவொடு செல்கரம் நினைந்து
கலம்புனை கொம்பர் கலக்க முற்றது.

நிழல்தலை தீநெறி நீரில்லை கானகம் ஓரிகத்தும்
அழல்தலை வெம்பரற் றென்பர்என் னோதில்லை அம்பலத்தான்
கழல்தலை வைத்துக்கைப் போதுகள் கூப்பக்கல் லாதவர்போல்
குழல்தலைச் சொல்லிசெல் லக்குறிப் பாகும்நம் கொற்றவர்க்கே. (206)

போக்கு அறிவித்தல்

பொருசுடர் வேலவன் போக்குத் துணிந்தமை
அரிவைக்கு அவள் அறிய உரைத்தது.

காயமும் ஆவியும் நீங்கள் சிற் றம்பல வன்கயிலைச்
சீயமும் மாவும் வெரீஇவரல் என்பல் செறிதிரைநீர்த்
தேயமும் யாவும் பெறினும் கொடார்நமர் இன்னசெப்பில்
தோயமும் நாடும் இல்லாச்சுரம் போக்குத் துணிவித்தவே. (207)

நாணிழந்து வருந்தல்

கற்பு நாணினும் முற்சிற்ற தமையின்
சேண்நெறி செல்ல வாணுதல் துணிந்தது.

மற்பாய் விடையோன் மகிழ்புலி யூர்என் னொடும்வளர்ந்த
பொற்பார் திருநாண் பொருப்பர் விருப்புப் புகுந்துநுந்தக்
கற்பார் கடுங்கால் கலக்கிப் பறித்தெறி யக்கழிக
இற்பாற் பிறவற்க ஏழையர் வாழி எழுமையுமே. (208)

துணிவெடுத்து உரைத்தல்

செல்வ மாதர் செல்லத் துணிந்தமை
தொல்வரை நாடற்குத் தோழிசொல்லியது.

கம்பம் சிவந்த சலந்தரன் ஆகம் கறுத்ததில்லை
நம்பன் சிவநகர் நற்றளிர் கற்கரம் ஆகும்நம்பா
அம்பஞ்சி ஆவம் புகமிக நீண்டு அரி சிந்துகண்ணாள்
செம்பஞ்சி யின்மிதிக் கிற்பதைக் கும்மலர்ச் சீறடிக்கே. (209)

குறியிடங் கூறல்

மன்னிய இருளில் துன்னிய குறியில்
கோங்கிவர் கொங்கைய நீங்குகொண் டென்றது.

முன்னோன் மணிகண்டம் ஒத்தவன் அம்பலம் தம்முடிதாழ்த்து)
உன்னா தவர்வினை போல்பரந்(து) ஓங்கும், எனதுயிரே
அன்னாள் அரும்பெறல் ஆவியன் னாய்அருள் ஆசையினால்
பொன்னார் மணிமகிழ்ப் பூவிழ யாம்விழை பொங்கிருளே. (210)

அடியொடு வழி நினைந்து அவன் உளம் வாடல்

நெறியுறு குழலியொடு நீங்கத் துணிந்த
உறுசுடர் வேலோன் உள்ளம் வாடியது

பனிச்சந் திரனொடு பாய்புனல் சூடும் பரன்புலியு
அனிச்சம் திகழும்அம் சீறடி ஆவ அழல்பழுத்த
கனிச்செந் திரளன்ன கற்கடம் போந்து கடக்குமென்றால்
இனிச்சந்த மேகலையாட்(கு) என்கொ லாம்புகுந்(து) எய்துவதே. (211)

கொண்டு சென்று உய்தல்

வண்டமர் குழிலியைக்
கண்டுகொள் கென்றது

வைவந்த வேலவர் சூழ்வரத் தேர்வரும் வள்ளல்உள்ளம்
தெய்வம் தரும்இருள் தூங்கும் முழுதும் செழுமிடற்றின்
மைவந்த கோன்தில்லை வாழ்ந்தார் மனத்தின் லமுந்துநர் போல்
மொய்வந்த வாவி தெளியும் துயிலும் இம்முதெயிலே. (212)

ஓம்படுத்துரைத்தல்

தேம்படு கோதையை
ஓம்படுத்தது.

பறந்திருந்(து) உம்பர் பதைப்பப் படரும் புரங்கரப்பச்
சிறந்(து) எரியாடிதென தில்லையன் னாள்திறத் துச்சிலம்பா
அறந்திருந்(து) உன்னரு ளும்பிறி தாயின் அருமறையின்
திறம்திரிந் தார்கலி யும்முற்றும் வற்றும்இச் சேணிலத்தே. (213)

வழிப்படுத்துரைத்தல்

மதிநுதலியை வழிப்படுத்துப்

பதிவயிற் பெயரும் பாங்கி பகர்ந்தது

ஈண்டொல்லை ஆயமும் ஓளவையும் நீங்கஇவ் வூர்க்கவ்வைதீர்த்(து)
 ஆண்டொல்லை கண்டிடக் கூடுக நுண்மைஎம் மைப்பிடித்தின்(று)
 ஆண்டெல்லை தீர்இன்பம் தந்தவன் சிற்றம்பலம் நிலவு
 சேண்தில்லை மாநகர் வாய்ச்சென்று சேர்க திருத்தகவே. (214)

மெல்லக் கொண்டேகல்

பஞ்சின் மெல்லடி பணைத் தோளியை

வெஞ்சுரத்திடை மெலிவு அகற்றியது.

பேணத் திருத்திய சீறடி மெல்லச்செல் பேரரவம்
 பூணத் திருத்திய பொங்கொளி யோன்புலி யூர்புரையும்
 மாணத் திருத்திய வாள்பதி சேரும் இருமருங்கும்
 காணத் திருத்திய போலும்முன் னாமன்னு கானங்களே. (215)

அடலெடுத்து உரைத்தல்

வரிசிலையவர் வருகுவரெனப்

புரிதரு குழலிக்(கு) அருளவன் உரைத்தது.

கொடித்தேர் மறவர் குழாம்வெங் கரிநிறை கூடினன்கை
 வடித்தேர் இலங்கெ.கின் வாய்க்குத வாமன்னும் அம்பலத்தோன்
 கடித்தேர் அலரென்ன அஞ்சவன் நின்னையர் என்னின்மன்னும்
 கடித்தேர் குழன்மங்கை கண்டிடுஇவ் விண்தோய் கனவரையே. (216)

அயர்வு அகற்றல்

இன்னல் வெங் கடந்தெறி வேலவன்

அன்னம் அன்னவள் அயற்(வு)அ கற்றியது.

முன்னோன் அருள்முன்னும் உன்னா வினையின் முனகர்துன்னும்
 இன்னாக் கடறி(து)இப் போழ்தே கடந்தின்று காண்டும்சென்று
 பொன்னார் அணிமணி மாளிகைத் தென்புலி யூர்ப்புகழ்வார்
 தென்னா எனஉடை யான்நட மாடுசிற் றம்பலமே. (217)

நெறி விலக்கிக் கூறல்

சுரத்திடைக் கண்டவர் சுடர்க்குழை மாதொடு
சுரத்தணி வில்லோய் தங்கு கென்றது.

விடலைஉற் றாரில்லை வெம்முனை வேடர் தமிழைமென்பு
மிடலையுற் றார்குழல் வாடினள் மன்னுசிற் றம்பலவர்க்கு)
அடலையுற் றாரின் எறிப்(பு)ஓழிந் தாங்கு)அருக் கன்சுருக்கிக்
கடலையுற் றான்கடப் பாரில்லை இன்றிக் கடுஞ்சுரமே. (218)

கண்டவர் மகிழ்தல்

மண்டழற் கடத்துக்
கண்டவர் உரைத்தது.

அன்பணைத்(து) அம்சொல்லி பின்செல்லும் ஆடவன் நீடவன்தன்
பின்பணைத் தோளி வரும்இப் பெருஞ்சுரம் செல்வதன்று
பொன்பணைத் தன்ன இறையுறை தில்லைப் பொலிமலர்மேல்
நன்பணைத் தண்ணற(வு) உண்அளி போன்றொளிர் நாடகமே. (219)

வழி விளையாடல்

வன்தழற் கடத்து வடிவேல் அண்ணல்
மின்தங்(கு) இடையொடு விளையா டியது.

கண்கள்தம் மாற்பயன் கொண்டனம் கண்டினிக் காரிகைநின்
பண்கடமென்மொழி ஆரப் பருக வருகஇன்னே
விண்கள்தம் நாயகன் தில்லையின் மெல்லியல் பங்கன் எங்கோன்
தண்கடம் பைத்தடம் போற்கடுங் கானகம் தண்ணெனவே. (220)

நகரணிமை கூறல்

வண்டமர் குழலியொடு
கண்டவர் உரைத்தது.

மின்தங்(கு) இடையொடு நீவியன் தில்லைச் சிற்றம்பலவர்
குன்றம் கடந்துசென் றால்நின்று தோன்றும் குருஉக்கமலம்
துன்று)அம் கிடங்கும் துறைதுறை வள்ளைவெள் ளைநகையார்
சென்று)அங்(கு) அடைதட மும்புடை சூழ்தரு சேணகரே. (221)

நகர் காட்டல்

கொடுங்கடம் கடந்த குழைமுக மாதர்க்குத்
தடங்கி டங்குகூழ் தன்னகர் காட்டியது.

மின்போல் கொடிநெடு வானக் கடலுள் திரைவிரிப்பப்
பொன்போல் புரிசை வடவரை காட்டப் பொலிபுலியூர்
மன்போற் பிறையணி மாளிகை குலத்த வாய்மடவாய்
நின்போல் நடைஅன்னம் துன்னிமுன் தோன்றும்நல் நீர்நகரே. (222)

பதிபரிசுரைத்தல்

கண்ணிவர் வளநகர் கண்டுசென்று அடைந்து
பண்ணிவர் மொழிக்குப் பதிபரி(சு) உரைத்தது.

செய்குன்று உவைஇவை சீர்மலர் வாவி விசும்பியங்கி
நைகின்ற திங்கள் எய்ப்பு ஆறும் பொழில்அவை ஞாங்கர்எங்கும்
பொய்குன்ற வேதியர் ஓதிடம் உந்திடம் இந்திடமும்
எய்குன்ற வார்சிலை அம்பல வற்கு)இடம் ஏந்திழையே. (223)

செவிலி தேடல்

கவலை யுற்ற காதல் தோழியைச்
செவிலி யுற்றுத் தெரிந்து வினாயது.

மயிலெனப் பேர்ந்து)இள வல்லியின் ஒல்கிமென் மான்விழித்துக்
குயிலெனப் பேசும்எங் குட்டன்எங் குற்றதென் னெஞ்சகத்தே
பயிலெனப் பேர்ந்தறி யாதவன் தில்லைப்பல் பூங்குழலாய்
அயிலெனப் பேருகண் ணாய்என் கொலாம்இன்று) அயர்கின்றதே.(224)

அறத்தோடு நின்றல்

சுடர்க்குழைப் பாங்கி படைத்துமொழி கிளவியில்
சிறப்புடைச் செவிலிக்(கு) அறத்தொடு நின்றது.

ஆளரிக் கும்அரி தாய்த்தில்லை யாவருக் கும்எளிதாம்
தாளரிக் குன்றில்தன் பாவைக்கு மேவித் தழல்திகழ்வேல்
கோளரிக் குமநிகர் அன்னார் ஒருவர் குருஉமலர்த்தார்
வாளரிக் கண்ணிகொண் டாள்வண்டல் ஆயத்து)எம் வாணுதலே.(225)

கற்பு நிலைக்கு இரங்கல்

விற்புரை நுதலி கற்புநிலை கேட்டுக்
கோடா யுள்ள நீடாய் அழுங்கியது.

வடுத்தான் வகிர்மலர் கண்ணிக்குத் தக்கின்று தக்கன்முத்தீக்
கெடுத்தான் கெடலிஸ்தொல் லோன்தில்லைப் பன்மலர் கேழ்கிளர
மடுத்தான் குடைந்தன் றழுங்க அழுங்கித் தழீஇமகிழ்வுற்ற(று)
றெடுத்தாற்கு) இனியன வேயினி யாவன எம்மனைக்கே. (226)

கவன்றுரைத்தல்

அவள்நிலை நினைந்து
செவிலி கவன்றது.

முறுவல்அக் கால்தந்து வந்தென் முலைமுழு வித்தழுவிச்
சிறுவலக் காரங்கள் செய்தஎல் லாமுழு தும்சிதையத்
தெருவலக் காலனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலஞ்சிந்தியார்
உறுவலக் கானகம் தான்படர் வானாம் ஒளியிழையே. (227)

அடிநினைந்திரங்கல்

வெஞ்சரமும் அவள் பஞ்சமெல் அடியும்
செவிலி நினைந்து கவலை யுற்றது.

தாமே தமக்கு) ஒப்பு மற்றில் லவர்தில்லைத் தண்அனிச்சப்
பூமேல் மிதிக்கின் பதைத்தடி பொங்குநங் காய்எரியும்
தீமேல் அயில்போல் செறிபரல் கானிற் சிலம்படிபாய்
ஆமே நடக்க அருவினை யேன்பெற்ற அம்மனைக்கே. (228)

நற்றாய்க்கு உரைத்தல்

முகிழ்முலை மடந்தைக்கு முன்னிய(து) அறியத்
திகழ்மனைக் கிழத்திக்குச் செவிலி செப்பியது.

தழுவின கையிறை சோரின் தமிழம்என் றேதளர்வுற்ற(று)
அழுவினை செய்யுறை யாஅம்சொல் பேதை அறிவுவிண்ணோர்
குழுவினை உய்யநஞ் சுண்டு)அம் பலத்துக் குனிக்கும்பிரான்
செழுவின தாள்பணி யார்பணி யாலுற்றுத் தேய்வித்ததே. (229)

நற்றாய் வருந்தல்

கோடாய் கூற

நீடாய் வாடியது.

யாழியன் மென்மொழி வன்மனப் பேதையொர் ஏதிலன்பின்
தோழியை நீத்(து)என்னை முன்னே துறந்துதுன் னார்கண்முன்னே
வாழிடம் மூதூர் மறுகச்சென் றாள்அன்று மால்வணங்க
ஆழிதந் தான்அம் பலம்பணி யாரின் அருஞ்சுரமே. (230)

கிளிமொழிக்கு இரங்கல்

மெய்தகை மாது வெஞ்சுரம் செல்லத்

தத்தையை நோக்கித் தாய்புலம் பியது.

கொன்னுனை வேல்அம் பலவன் தொழாரின்குன் றம்கொடியோள்
என்னணம் சென்றனள் என்னணம் சேரும் எனஅயரா
என்னனை போயினள் யாண்டையள் என்னைப் பருந்தும்என்(று)
என்னனைப் போக்கன்றிக் கிள்ளைஎன் உள்ளத்தை ஈர்க்கின்றதே. (231)

சுடரோடு இரத்தல்

வெஞ்சுரத் தணிக்கெனச் செஞ்சுடர் அவற்கு

வேயமர் தோளி தாயர் பராயது.

பெற்றே நெடுங்கிள்ளை வாட முதுக்குறை பெற்றிமிக்கு
நற்றேன் மொழியழல் கான்நடந் தாள்முகம் நானணுகப்
பெற்றேன் பிறவி பெறாமற்செய் தோன்தில்லைத் தேன்பிறங்கு
மற்றேன் மலரின் மலர்த்(து)இரந் தேன்சுடர் வானவனே. (232)

பருவம் நினைந்து கவறல்

முற்றா முலைக்கு

நற்றாய் கவன்றது.

வைம்மலர் வாட்படை யூரற்குச் செய்யும்குற் றேவல்மற்றென்
பைம்மலர் வாட்கண்ணி வல்லள்கொல் லாம்தில்லை யான்மலைவாய்
மொய்ம்மலர்க் காந்தளைப் பாந்தளென்(று) எண்ணித்துன்
ணைன்றொளித்துக்
கைம்மல ரால்கண் புதைத்துப் பதைக்கும்எம் கார்மயிலே. (233)

நாடத் துணிதல்

கோடாய் மடந்தையை

நாடத் துணிந்தது.

வேயின தோளி மெலியல்விண் ணோர்தக்கன் வேள்வியின்வாய்ப்
பாயின சீர்த்தியன் அம்பலத் தானைப் பழித்துமும்மைத்
தீயின(து) ஆற்றல் சிரம்கண் இழந்து திசைதிசைதாம்
போயின எல்லையெல் லாம்புக்கு நாடுவன் பொன்னினையே. (234)

கொடிக்குறி பார்த்தல்

நற்றாய் நயந்து

சொற்புட் பராயது.

பணங்கள்அஞ் சாலும் பருஅர(வு) ஆர்த்தவன் தில்லையன்ன
மணங்கொள்அஞ் சாயலும் மன்னனும் இன்னே வரக்கரைந்தால்
உணங்கல்அஞ் சா(து)உண்ண லாம்புள் நிணப்பலி ஓக்குவன்மாக்
குணங்கள்அஞ் சாற்பொலி யுத்நல சேட்டைக் குலக்கொடியே. (235)

சோதிடங் கேட்டல்

சித்தம் தளர்ந்து தேடும் கோடாய்

உய்த்துணர் வோரை உரைமின் என்றது.

முன்னும் கடுவிடம் உண்டதென் தில்லைமுன் னோன்அருளால்
இன்னும் கடியிக் கடிமனைக் கேமற்(றி) யாம்அயர
மன்னும் கடிமலர்க் கூந்தலைத் தான்பெறு மாறும்உண்டேல்
உன்னுங்கள் தீதின்றி ஓதுங்ள் நான்மறை உத்தமரே. (236)

சுவடு கண்டறிதல்

சுவடுபடு கடத்துச்

செவிலி கண் டறிந்தது.

தெள்வன் புனர்சென்னி யோன்அம் பலம்சிந்தி யார்இனஞ்சேர்
முள்வன் பரன்முரம் பத்தின்முன் செய்வினை யேன்எடுத்த
ஒள்வன் படைக்கண்ணி சீறடி இங்கிவை உங்குவைஅக்
கள்வன் பகட்டுர வோன்அடி யென்று கருதுவனே. (237)

சுவடு கண்டு இரங்கல்

கடத்திடைக் காரிகை அடித்தலம் கண்டு
மன்னருள் கோடாய் இன்னல் எய்தியது.

பாலொத்த நீற்றம் பலவன் கழல்பணி யார்பிணிவாய்க்
கோலத் தவிசின் மிதிக்கின் பதைத்தடி கொப்புள்கொள்ளும்
வேலொத்த வெம்பரல் கானத்தின் நின்றொர் விடலைபின்போங்
காலொத் தனவினை யேன்பெற்ற மாணிழை கான்மலரே. (238)

வேட்ட மாதரைக் கேட்டல்

மென்மலர் கொய்யும் வேட்டமாதரைப்
பின்வரு செவிலி பெற்றி வினாயது.

பேதைப் பருவம் பின்சென் றதுமுன்றில் எனைப்பிரிந்தால்
ஊதைக்கு அலமரும் வல்லியொப் பாள்முத்தன் தில்லையன்னாள்
ஏதிற் சுரத்தய லானொடுஇன்று ஏகினள் கண்டனையே
போதிற் பொலியும் தொழிற்புலிப் பல்குரல் பொற்றொடியே. (239)

புறவொடு புலத்தல்

காட்டுப் புறவொடு
வாட்டம் உரைத்தது.

புயலன்று அலர்சடை ஏற்றவன் தில்லைப் பொருப்பரசி
பயலன் தலைப்பணி யாதவர் போல்மிகு பாவம்செய்தேற்கு
அயலன் தமிழன்அம் சொல்துணை வெஞ்சுரம் மாதர்சென்றால்
இயலன்று எனக்கிற் றிலைமற்று வாழி யெழிற்புறவே. (240)

குரவொடு வருந்தல்

தேடிச் சென்ற செவிலித் தாயர்
ஆடற் குரவொடு வாடி உரைத்தது

பாயும் விடையோன் புலியூர் அனையஎன் பாவைமுன்னே
காயும் கடத்திடை யாடிக் கடப்பவும் கண்டுநின்று
வாயும் திறவாய் குழைஎழில் வீசவண்(டு) ஓலுறுத்த
நீயும்நின் பாவையும் நின்று நிலாவிடும் நீள்குரவே. (241)

விரதியரை வினாவல்

வழிவரு கின்ற மாவிர தியரை
மொழிமின்கள் என்று முன்னி மொழிந்தது

சுத்திய பொக்கணத்(து) என்(பு)அணி கட்டங்கம் சூழ்சடைவெண்
பொத்திய கோலத்தி னீர்புலி யூர்அம் பலவர்க்குற்ற
பத்தியர் போலப் பணைத்திறு மாந்த பயோதரத்தோர்
பித்திதன் பின்வர முன்வரு மோஓர் பெருந்தகையே. (242)

வேதியரை வினாவல்

மாதின்பின் வருஞ்செவிலி
வேதியரை விரும்பி வினாயது

வெதிரோய் கரத்துமென் தோல்ஏய் சவல்வெள்ளை நூலிற்கொண்ழு
அதிரேய் மறையின்இவ் வாறுசெல் வீர்தில்லை அம்பலத்துக்
கதிரேய் சடையோன் கரம்மான் எனஒரு மான்மயில்போல்
எதிரே வருமே சுரமே வெறுப்பவொர் ஏந்தலொடே. (243)

புணர்ந்துடன் வருவோரைப் பொருந்தி வினாவல்

புணர்ந்து டன்வரும் புரவலன் ஒருபால்
அணங்கமர் கோதையை ஆராய்ந்தது.

மீண்டார் எனஉவந் தேன்கண்டு நும்மைஇம் மேதகவே
பூண்டார் இருவர்முன் போயின ரேபுலி யூர்எனைநின்று
ஆண்டான் அருவரை ஆளியன் னானைக்கண் டேனயலே
தூண்டா விளக்கனை யாய்என்னை யோஅன்னை சொல்லியதே. (244)

வியந்துரைத்தல்

வேங்கை பட்டதும் பூங்கொடி நிலையும்
நாடா வரும் கோடாய் கூறியது.

பூங்கயி லாயப் பொருப்பன் திருப்புலி யூரதென்னத்
தீங்கை இலாச்சிறி யாள்நின்ற(து) இவ்விடம் சென்றெதிர்ந்த
வேங்கையின் வாயின் வியன்கைம் மடுத்துக் கிடந்தலற
ஆங்கு(அ)யி லாற்பணி கொண்டது திண்திறல் ஆண்டகையே. (245)

இயைபு எடுத்துரைத்தல்

சேயிழையோடு செம்மல் போதர

ஆயிழை பங்கன்என்று அயித்தேம் என்றது.

மின்தொத்து இருகழல் நாபுரம் வெள்ளைசெம் பட்டுமின்ன
ஒன்றுஒத் திடவுடை யாளோடுஒன் றாம்புலி யூரன்என்றே
நன்றுஒத் தொழிலைத் தொழவுற் றனம்என்ன தோர்நன்மைதான்
குன்றத் திடைக்கண் டனம்அன்னை நீசொன்ன கொள்கையரே. (246)

மீள உரைத்தல்

கடுங்கடம் கடந்தமை கைத்தாய்க்கு) உரைத்தது

நடுங்கன்மின் மீண்டும் நடமின் என்றது.

மீள்வது செல்வதன்று அன்னைஇவ் வெங்கடத்து) அக்கடமாக்
கீள்வது செய்த கிழவோ னொடுங்கிளர் கெண்டையன்ன
நீள்வது செய்தகண் ணாள்இந் நெடுஞ்சரம் நீந்தியெம்மை
ஆள்வது செய்தவன் தில்லையின் எல்லை அயனுருவரே. (247)

உலகியல்பு உரைத்தல்

செவிலியது கவலைதீர்

மன்னிய உலகியல் முன்னி உரைத்தது.

சுரும்பிலர் சந்தும் தொடுகடல் முத்தும்வெண் சங்கும்எங்கும்
விரும்பினர் பாற்சென்று மெய்க்கு)அணி யாம்வியன் கங்கையென்னும்
பெரும்புனல் குடும் பிரான்சிவன் சிற்றம் பலம்அனைய
சுரும்பன மென்மொழி யாரும்அந் நீர்மயர் காணுநர்க்கே. (248)

அழுங்கு தாய்க்கு உரைத்தல்

செழும்பணை அணைந்தமை

அழுங்கு தாய்க்கு உரைத்தது.

ஆண்டுஇல் எடுத்தவ ராம்இவர் தாம்அவர் அல்குவர்போய்த்
தீண்டில் எடுத்தவர் தீவினை தீர்ப்பவன் தில்லையின்வாய்த்
தூண்டில் எடுத்தவ ராதெங்கொடு) ஏற்றப் பழம்விழுந்து
பாண்டில் எடுத்தப. றாமரை கீழும் பழனங்களே. (249)

உடன்போக்கு முற்றிற்று.

17. வரைவு முடுக்கம்

வருத்தமிகுதி கூறி வரைவு கடாதல்

இரவுக் குறியிடத்(து) ஏந்திழைப் பாங்கி
வரைவு வேண்டுதல் வரவு ரைத்தது.

எழங்குலை வாழையின் இன்கனி தின்(று)இள மந்திஅந்தன்
செழுங்குலை வாழை நிழலில் துயில்சிலம் பாமுனைமேல்
உழுங்கொலை வேற்றிருச் சிற்றும் பலவரை உன்னலர்போ
அழுங்குலை வேலன்ன கண்ணிக்(கு)என் னோநின் னருள்வகையே. (250)

பெரும்பாண்மை கூறி மறுத்தல்

குலம்புரி கொம்பர்க்குச்
சிலம்பன் செப்பியது.

பரம்பயன் தன்னடி யேனுக்குப் பார்விகம் பூடுருவி
வரம்பயன் மாலறி யாத்தில்லை வானவன் வானகஞ்சேர்
அரம்பையர் தம்மிட மோஅன்றி வேழத்தின் என்புநட்ட
குரம்பையர் தம்மிட மோஇடம் தோன்றும்இக் குன்றிடத்தே. (251)

உள்ளது கூறி வரைவு கடாதல்

இன்மை உரைத்த மன்னனுக்கு
மாமழை நோக்கி தோழி உரைத்தது.

சிறார்கவண் வாய்த்த மணியிற் சிதைபெருந் தேனிமும்என்(று)
இறால்கழி (வு)ற்றுஎம் சிறுகுடில் உந்தும் இடமி(து) எந்தை
உறாவரை யுற்றார் குரவர்பெற் றாளும் கொடிச்சி உம்பர்
பெறாஅருள் அம்பல வன்மலைக் காத்தும் பெரும்புனமே. (252)

ஏதங்கூறி இரவரவு விலக்கல்

இரவரு துயரம் ஏந்தலுக்(கு) எண்ணிப்
பருவரல் எய்திப் பாங்கி பகர்ந்தது.

கடந்தொறும் வாரண வல்சியின் நாடிப்பல் சீயங்கங்குல்
இடந்தோறும் பார்க்கும் இயவொரு நீளழில் வேலின்வந்தால்
படந்தொறும் தீஅர என்னம் பலம்பணி யாரின்எம்மைத்
தொடந்தொறும் துன்(பு)என் பதேஅன்ப நின்னருள் தோன்றுவதே. (253)

பழி வரவுரைத்துப் பகல்வரவு விலக்கல்

ஆங்ஙனம் ஒழுகும் அடல்வேல் அண்ணலைப்
பாங்கி ஐய பகல்வரல் என்றது.

களிறுற்ற செல்லல் களைவயின் பெண்மரங் கைஞ்ஞெமிர்த்துப்
பிளிறுற்ற வானப் பெருவரை நாட பெடைநடையோ(டு)
ஒளிறுற்ற மேனியன் சிற்றம் பலம்நெஞ் கறாதவர்போல்
வெளிறுற்ற வான்பழியாம் பகல் நீசெய்யும் மெய்யருளே. (254)

தொழுதிரந்து கூறல்

இரவரவின் ஏதம் ஆஞ்சிச்
சுரிதருகுழல் தோழி சொல்லியது.

கழிகாண் தலைமலை வோன்புலி யூர்கரு தாதவர்போல்
குழிகண் களிறு வெரீஇஅரி யாளி குழீஇவழங்காக்
கழிகட் டிரவின் வரல்கழல் கைதொழு தேயிரந்தேன்
பொழிகட் புயலின் மயிலில் துவளும் இவள்பொருட்டே. (255)

தாய் அறிவு கூறல்

சிறைப்பு றத்துச் செம்மல் கேட்ப
வெறிக்குழல் பாங்கி மெல்லியற்(கு) உரைத்தது

விண்ணும் செலவறி யாவெறி யார்கழல் வீழ்சடைத்தீ
வண்ணன் சிவன்தில்லை மல்லெழில் கானல் அரையிரவில்
அண்ணல் மணிநெடுந் தேர்வந்த துண்டாம் எனச்சிறிது
கண்ணும் சிவந்தன்னை என்னையும் நோக்கினன் கார்மயிலே. (256)

மந்திமேல் வைத்து வரைவு கடாதல்

வரிவளையை வரைவு கடாலி
அரிவை தோழி உரைபகர்ந்தது.

வான்தோய் பொழில்எழின் மாங்கனி மந்தியின் வாய்கடுவன்
தேன்தோய்த்(து) அருத்தி மகிழ்வகண் டாள்திரு நீண்முடிமேல்
மீன்தோய் புனற்பெண்ணை வைத்துடை யாளையும் மேனிலைத்தான்
வான்தோய் மதில்தில்லை மாநகர் போலும் வரிவளையே. (257)

காவல்மேல் வைத்துக் கண் துயிலாமை கூறல்

நகர் காவலின்
மிகுகழி காதல்.

நறைக்கண் மலிகொன்றை யோன்நின்று நாடக மாடுதில்லைச்
சிறைக்கண் மலிபுனல் சீநகர் காக்கும்செவ் வேவிளைஞர்
பறைக்கண்படும்படுந்தோறும்படாமுலைப்பைந்தொடியாள்
கறைக்கண்மலிகதிர்வேற்கண்படாதுகலங்கினவே.

(258)

பகல் உடன்பட்டாள் போன்று இரவு விலக்கல்

விரை தரு தாரோய்
இரவரல் என்றது.

கலரா யினர்நினை யாத்ததில்லை அம்பலத் தான்கழற்(கு)அன்
பிலரா யினர்வினை போலிருள் தூங்கி முழங்கிமின்னப்
புலரா இரவும் பொழியா மழையும்புண் ணில்நுழைவேன்
மலரா வரும்மருந் தும்இல்லை யோநும் வரையிடத்தே.

(259)

இரவு உடம்பட்டாள் போன்று பகல்வரல் விலக்கல்

இகலநு வேலோய்
பகல்வரல் என்றது.

இறவரை உம்பர்க் கடவுட் பராய்நின்று எழிலியுன்னிக்
குறவரை ஆர்க்கும் குளிர்வரை நாட கொழும்பவள
நிறவரை மேனியன் சிற்றம் பலம்நெஞ்(சு) உறாதவர்போல்
உறவரை மேகலை யாட்(கு) அல ராம்பகல் உன்னருளே.

(260)

இரவும் பகலும் வரவு விலக்கல்

இரவும் பகலும்
வரவொழி கென்றது.

கழியா வருபெரு நீர்சென்னி வைத்தென்னைத் தன்தொழும்பில்
கழியா அருள்வைத்த சிற்றம் பலவன் கரந்தருமான்
விழியா வரும்புரி மென்குழ லாள்திறத்(து) ஐயமெய்யே
பழியாம் பகல்வரில் நீயிர(வு) ஏதும் பயனில்லையே.

(261)

காலங்கூறி வரைவு கடாதல்

முந்திய பொருளைச் சிந்தையில் வைத்து
வரைதரு கிளவியின் தெரிய உரைத்தது.

மையார் கதலி வனத்து வருக்கைப் பழம்விழுதேன்
எய்யா(து) அயின்றன மந்திகள் சோரும் இருஞ்சிலம்பா
மெய்யா அரியதென் அம்பலத் தான்மதி யூர்கொள் வெற்பின்
மொய்யார் வளரிள வேங்கைபொன் மாலையின் முன்னினவே. (262)

கூறுவிக் குற்றல்

ஓத்த(து) ஓவ்வா(து) உரைத்த தோழி
கொத்தவிழ் கோதையால் கூறுவிக் குற்றது.

தேமாம் பொழில்தில்லைச் சிற்றம் பலத்துவிண் ணோர் வணங்க
நாமா தரிக்க நடம்பயில் வோனைநண் ணாதவரின்
வாமாண் கலைசெல்ல நின்றார் கிடந்தநம் அல்லல்கண்டால்
தாமா அறிகில ராயின்என் நாம்சொல்லும் தன்மைகளே. (263)

செலவு நினைந்து உரைத்தல்

பாங்கி நெருங்கப் பணிமொழி மொழிந்து,
தேங்கமழ் சிலம்பதற்குச் சிறைப்புறக் கிளவி.

வல்சியின் என்கு வளர்புற்(று) அகழமல் கும்இருள்வாய்ச்
செல்(வ)அரி தன்றுமன் சிற்றம் பலவரைச் சேரலற்போல்
கொல்கரி சீயங் குறுகா வகைபிடி தானிடைச்செல்
கல்லதர் என்வந்த வாறென் பவர்ப்பெறின் கார்மயிலே. (264)

பொலிவழிவு வரைத்து வரைவு கடாதல்

வரைவு விரும்பும் மன்னுயிர் பாங்கி
விரைதரு குழலி மெலிவு உரைத்தது.

வாரிக் களிற்றின் மருப்புகு முத்தம் வரைமகளிர்
வேரிக்கு) அளிக்கும் விழுமலை நாட விரிதிரையின்
நாரிக்(கு) அளிக்கமர் நன்மாச் சடைமுடி நம்பர்தில்லை
ஏரிக் களிக்கரு மஞ்ஞைஇந் நீர்மைஎன் எய்துவதே. (265)

வரைவுமுடுக்க முற்றிற்று.

18. வரை பொருள் பிரிதல்

முலை விலை கூறல்

கொலைவேற் கண்ணிக்கு

விலை யிலை என்றது.

குறைவிற்கும் கல்விக்கும் செல்விற்கும் நின்குலத்திற்கும் வந்தோர்
 நிறைவிற்கும் மேதகு நீதிக்கும் ஏற்பின்அல் லால்நினையின்
 இறைவிற் குலாவரை யேந்திவண் தில்லையன் ஏழ்பொழிலும்
 உறைவிற் குலாநுத லாள்விலை யோமெய்ம்மை யோதுநர்க்கே. (266)

வருமது கூறி வரைவுடம் படுத்தல்

தொடுத்தன விடுத்துத் தோகை தோளெய்து

இடுக்கண் பெரிது இரவரின் என்றது.

வடுத்தன நீள்வகிர்க் கண்ணிவெண் நித்தில வாணகைக்குத்
 தொடுத்தன நீவிடுத் தெய்தத் துணிபென்னைத் தன்தொழும்பிற்
 படுத்தநன் நீள்கழல் ஈசர்சிற் றம்பலம் தாம்பணியார்க்(கு)
 அடுத்தன தாம்வரின் பொல்லா(து) இரவரின்நின் ஆரருளே. (267)

வரைபொருட் பிரிவை உரையெனக் கூறல்

ஆங்க வள்வயின் நீங்கல் உற்றவன்

இன்னுயிர்த் தோழிக்கு முன்னி மொழிந்தது.

குன்றங் கிடையும் கடந்துமர் கூறும் நிதிகொணர்ந்து
 மின்தங் கிடையும் மையும்வந்து மேவுவன் அம்பலம்சேர்
 மனதங்(கு) இடைமரு(து) ஏகம்பம் வாஞ்சியம் அன்னபொன்னைச்
 சென்றுஅங்(கு) இடைகொண்டு வாடா வகைசெப்பு தேமொழியே. (268)

நீயே கூறு என்றல்

காய்கதிர் வேலோய் கனங்குழை அவட்கு

நீயே உரை நின்செலவு என்றது.

கேழே வரையும்இல் லோன்புலி யூர்ப்பயில் கிள்ளையன்ன
 யாமேற் மொழியாள் இரவரி னும்பகற் சேறியென்று
 வாழேன் எனஇருக் கும்வரிக் கண்ணியை நீவருட்டித்
 தாமேன் எனவிடைக் கண்சொல்லி ஏகு தனிவள்ளலே. (269)

சொல்லாது ஏகல்

நிரைவனை வாட

உரையா(து) அகன்றது.

வருட்டின் திகைக்கும் வசிக்கின் துளங்கும் மனமகிழ்ந்து
தெருட்டின் தெளியலன் செப்பும் வகையில்லை சீருக்கன்
குருட்டின் புகச்செற்ற கோன்புலி யூர்குறு கார்மனம் போன்று
இருட்டின் புரிசுழ லாட்(கு) எங்ங னேசொல்லி ஏகுவனே. (270)

பிரிந்தமை கூறல்

தேங்கமிழ் குழலிக்குப்

பாங்கி பகர்ந்தது.

நல்லாய் நமக்குற்ற(து) என்னென்று உரைக்கேன் நமர்தொடுத்த
எல்லா நிதியும் உடன்விடுப் பான்இமை யோர்இறைஞ்சும்
மல்லார் கழல்அழல் வண்ணர்வண் தில்லை தொழார்கள்அல்லால்
செல்லா அழற்கடம் இன்றுசென் றார்நம் சிறந்தவரே. (271)

நெஞ்சொடு கூறல்

கல்வரை நாடன் சொல்ல(து) அகல்

மின்னொளி மருங்குல் தன்னொளி தளர்ந்தது.

அருந்தும் விடஅணி யாம்மணி கண்டன்மற்று அண்டர்க்கெல்லாம்
மருந்தும் அமிர்தமும் ஆகுமுன் னோன்தில்லை வாழ்த்தும்வள்ளல்
திருந்தும் கடன்நெறி செல்லும்இவ் வாறு சிதைக்குமென்றால்
வருந்தும் மடநெஞ்ச மேயென்ன யாம்இனி வாழ்வகையே. (272)

நெஞ்சொடு வருந்தல்

வெற்பன் நீங்கப் பொற்பு வாடியது.

ஏர்ப்பின்னை தோள்முன் மணர்ந்தவன் ஏத்த எழில்திகழும்
சீர்ப்பொன்னை வென்ற செறிகழ லோன்தில்லைச் சூழ்பொழில்வாய்க்
கார்ப்புன்னை பொன்னவிழ் முத்த மணலிற் கலந்தகன்றார்
தேர்ப்பின்னைச் சென்றஎன் நெஞ்சு(சு)என் கொலாம்இன்று
செய்கின்றதே. (273)

வருத்தம் கண்டு உரைத்தல்

அழலுறு கோதையின் விழுமுறு பேதையை
நீங்கலரெனப் பாங்கி பகர்ந்தது.

கானமர் குன்றர் செவியுற வாங்கு கணைதுணையா
மானமர் நோக்கியர் நோக்கென மான்நல் தொடைமடக்கும்
வானவர் வெற்பர்வண் தில்லையின் மன்னை வணங்கலர்போல்
தேனமர் சொல்லிசெல் லார்செல்லல் செல்லல் திருநுதலே. (274)

வழியொழுகி வற்புறுத்தல்

சூழிருங் கூந்தலைத்
தோழி தெருட்டியது.

மதுமலர்ச் சோலையும் வாய்மையும் அன்பும்மருவி வெங்கான்
கதுமெனப் போக்கும் நிதியின் அருக்குமுன் னிக்கலுழந்தால்
நொதுமலர் நோக்கமொர் மூன்றுடை யோன்தில்லை நோக்கலர்போல்
இதுமலர்ப் பாவைக்(கு)என் னோவந்த வாறென்பர் ஏந்திழையே. (275)

வன்புறை எதிர் அழிந்து இரங்கல்

வன்கறை மேலோன் வரைவு நீட
வன்புறை அழிந்தவன் மனம்அமுங் கியது.

வந்(து)ஆய் பவரைஇல் லாமயில் முட்டை இளையமந்தி
பந்தா(டு) இரும்பொழிற் பல்வரை நாடன்பண் போஇனிதே
கொந்தார் நறுங்கொன்றைக் கூத்தன்தென் தில்லை தொழார் குழுப்போல்
சிந்தா குலமுற்றுப் பற்றின்றி நையும் திருவினர்க்கே. (276)

வாய்மை கூறி வருத்தம் தணித்தல்

வேற்றடங் கண்ணியை
ஆற்று வித்தது.

மொய்யென் பதேஇழை கொண்டவன் என்னைத்தன் மொய்கழற்(கு)ஆட்
செய்என் பதேசெய் தவன்தில்லைச் சூழ்கடற் சேர்ப்பர்சொல்லும்
பொய்என்ப தேகருத்தாயின் புரிசூழற் பொற்றொடியாய்
மெய்என்ப(து) ஏதுமற்(று) இல்லைகொ லாம்இவ் வியலிடத்தே. (277)

தேறாது புலம்பல்

தீதறு கண்ணி தேற்றத் தேறாது
போதுறு குழலி புலம்பியது.

மன்செய்த முன்னாள் மொழிவழி யேஅன்ன வாய்மைகண்டு
மென்செய்த நெஞ்சம் நிறையும்நில் லாஎன(து) இன்னுயிரும்
பொன்செய்த மேனியன் தில்லை யுறாரின் பொறைஅரிதாம்
முன்செய்த தீங்குகொல் காலத்து நீர்மைகொல் மொய்குழலே. (278)

காலம் மறைத்துரைத்தல்

காந்தள் கருவுறக் கடவுள் மழைக்கென்று
ஏந்திழைப் பாங்கி இனிதியம் பியது

கருந்தினை ஓம்பக் கடவுள் பராவி நமர்கலிப்பச்
செரிந்தன கொண்மூச் சுரந்ததன் பேரரு ளால்தொழும்பிற்
பரிந்தெனை யாண்டசிற் றம்பலத் தான்பரங் குன்றில்துன்றி
விரிந்தன காந்தள் வெருவரல் காரென வெள்வளையே. (279)

தூதுவர உரைத்தல்

ஆங்கொரு தூதுவரப்
பாங்கிகண் டுரைத்தது.

வென்றவர் முப்புரம் சிற்றம் பலத்துள்ளின் றாடும்வெள்ளிக்
குன்றவர் குன்றா அருள்தரக் கூடினர் நம்மகன்று
சென்றவர் தூதுகொல் லோஇருந் தேமையும் செல்லல்செப்பா
நின்றவர் தூதுகொல் லோவந்து தோன்றும் நிரைவளையே. (280)

தூது கண்டலுங்கல்

அயலுற்ற தூதுவரக்
கயலுற்ற கண்ணி மயலுற்றது.

வருவன செல்வன தூதுகள் ஏதில வான்புலியூர்
ஒருவனது அன்பரின் இன்பக் கலவிகள் உள்ளருகத்
தருவன செய்தென(து) ஆவிக்கொண்டு ஏகிஎன் நெஞ்சில்தம்மை
இருவன காதலர் ஏதுசெய் வான்இன்று இருக்கின்றதே. (281)

மெலிவு கண்டு செவிலி கூறல்

வண்டமர் புரிசுழல் ஒண்டொடி மெலிய
வாடா நின்ற கோடாய் கூறியது.

வேயின மென்தோள் மெலிந்தொளி வாடி விழிப்பிறிதாய்ப்
பாயின மேகலை பண்டையள் அல்லள் பவளச்செல்வி
ஆயின ஈசன் அமரர்க்கு(கு) அமரன்சிற் றம்பலத்தான்
சேயின(து) ஆட்சியில் பட்டன ளாம்இத் திருந்திழையே. (282)

கட்டு வைப்பித்தல்

மால்கொண்ட கட்டுக்
கால் கொண்டது.

சுணங்குற்ற கொங்கைகள் சூதுற் றிலசொல் தெளிவுற்றில
குணங்குற்றம் கொள்ளும் பருவமு றாள்குறு காஅசுரர்
நிணங்குற்ற வேற்சிவன் சிற்றம் பலநெஞ் சுறாதவர்போல்
அணங்குற்ற நோய்அறி வுற்றுரை யாடுமின் அன்னையரே. (283)

கலக்கமுற்று நின்றல்

தெய்வத்தில் தெரியுமென
எவ்வத்தின் மெலிவுற்றது.

மாட்டியன் றேளம் வயன்பெரு நாணினி மாக்குடிமா
குட்டியன் றேநிற்ப(து) ஓடிய வா(று)இவள் உள்ளமெல்லாம்
காட்டியவன் றேநின்ற தில்லைத்தொல் லோனைக்கல் லாதவர்போல்
வாட்டியவன்(று) ஏர்குழ லார்மொழி யாதன வாய்திறந்தே. (284)

கட்டுவித்தி கூறல்

கட்டு வித்தி
விட்டு வைத்தது.

குயிலிதன் றேயென்ன லாம்சொல்லி கூறன்சிற் றம்பலத்தான்
இயலிதன் றேயென்ன லாகா இறைவிற் றச் சேய்கடவும்
மயிலிதன் றேகொடி வாரணம் காண்வன் சூர்தடிந்த
அயிலிதன் றேயிதன் றேநெல்லில் தோன்றும் அவன்வடிவே. (285)

வேலனை அழைத்தல்

வெறியாடிய வேலனைக் கூஉய்

நெறியார் குழலி தாயர் நின்றது.

வேலன் புகுந்து வெறியா டுகவெண் மறியறுக்க
காலன் புகுந்(து) அவியக்கழல் வைத்தொழில் தில்லைநின்ற
மேலன் புகுந்தென்கண் நின்றான் இருந்தவெண் காடனைய
பாலன் புகுந்திப் பரிசினின் நிற்பித்த பண்பினுக்கே.

(286)

இன்னல் எய்தல்

ஆடிய வெறியிற் கூடுவ(து) அறியாது

நன்னறுங் கோதை இன்னல் எய்தியது.

அயர்ந்ததும் வெறிமறி ஆவி செகுத்தும் விளர்ப்(பு) அயலார்
பெயர்ந்தும் ஒழியா விடினென்னை பேசுவ பேர்ந்திருவர்
உயர்ந்தும் பணிந்தும் உணரான(து) அம்பலம் உன்னலரின்
துயர்ந்தும் பிறிதின் ஒழியினென் ஆதும் துறைவனுக்கே.

(287)

வெறி விலக்குவிக்க நினைத்தல்

அயல்தரு வெறியின் மயல்தரு மென

விலக்கல் உற்ற குலக்கொடி நினைந்தது.

சென்றார் திருந்திய செல்லநின் றார்கள் திரைப்பரென்றால்
நன்றா அவழகிதன் றேஇறை தில்லை தொழாரின்நைந்தும்
ஒன்றாம் இவர்க்கு மொழிதல்கில் லேன்மொழி யாதும்உய்யேன்
குன்றார் துறைவர்க்கு) உறுவேன் உரைப்பன்இக் கூர்மறையே. (288)

அறத்தொடு நின்றலை உரைத்தல்

வெறித்தலைவெறரீஇ வெருவருதோழிக்

கறத்தொடுநின்ற வாயிழையுரைத்தது.

யாயும் தெறுகவயலவரேசுகவுந்கு

நீயும் முனிக நிகழ்ந்ததுகூறுவலென்னுடைய

வாயும் மனமும் பிரியா இறைதில்லை வாழ்த்துநர்போல்

தூயன் நினக்குக் கடுஞ்சூன் தருவன் சுடர்க்குழையே.

(289)

அறத்தொடு நின்றல்

செய்த வெறியின் எய்துவது அறியாது
நிறத்தொடித் தோளிக்(கு) அறத்தொடு நின்றது.

வண்டலுற் றேம்எங்கண் வந்தொரு தோன்றல் வரிவளையீர்
உண்டலுற் றேமென்று நின்றதொர் போழ்(து)உடை யான்புலியூர்க்
கொண்டலுற்(று) ஏறும் கடல்வர எம்உயிர் கொண்டுதந்து
கண்டலுற்(று) ஏர்நின்ற சேரிச்சென் றான்ஓர் கழலவனே. (290)

ஐயந்தீரக் கூறல்

விலங்குதல் விரும்பு மேதகு தோழி
அலங்கற் குழலிக்(கு) அறிய உரைத்தது.

குடிக்கலர் கூறினுன் கூறா வியன்தில்லைக் கூத்தனதான்
முடிக்(கு)அல ராக்கும்மொய் பூந்துறை வற்கு முரிபுருவ
வடிக்கலர் வேற்கண்ணி வந்தன சென்றுநம் யாம்அறியும்
படிக்கல ராம்இவை என்நாம் மறைக்கும் பரிசுகளே. (291)

வெறி விலக்கல்

அறத்தொடு நின்ற திறந்தினிற் பாங்கி
வெறி விலக்கிப் பிறிதுரைத்தது.

விதியுடை யார்உண்க வேரி விலக்கலம் அம்பலத்துப்
பதியுடை யான்பரங் குன்றினில் பாய்புனல் யாம்ஓழுகக்
கதியுடை யான்கதிர்த் தோள்நிற்க வேறு கருது நின்னின்
மதியுடை யார்தெய்வ மேயில்லை கொல்இனி வையகத்தே. (292)

செவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றல்

சிறப்புடைச் செவிலிக்கு
அறத்தொடு நின்றது.

மனக்களி யாய்இன் றியான்மகிழ் தூங்கத்தன் வார்கழல்கள்
எனக்களி யாநிற்கும் அம்பலத் தோன்இருந் தன்கயிலைச்
சினக்களி யானை கடிந்தார் ஒருவர்செவ் வாய்ப்பசிய
புனக்கிளி யாங்கடி யும்வரைச் சாரற் பொருப்பிடத்தே. (293)

நற்றாய்க்குச் செவிலி அறத்தொடு நின்றல்

கற்பினின் வழாமை நிற்பித்(து) எடுத்தோள்
குலக்கொடி தாயர்க்(கு) அறத்தொடு நின்றது.

இளையாள் இவளைஎன் சொல்லிப் பரவுதும் ஈர்வயிறு
முளையா அளவின் முதுக்குறைந் தாள்முடி சாய்த்திமையோர்
வளையா வழத்தா வருதிருச் சிற்றம் பலத்துமன்னன்
திளையா வரும்அரு விக்கய லைப்பயில் செல்வியையே. (294)

தேர்வரவு கூறல்

மணிநெடுந் தேரோன் அணிதினின் வருமென
யாழியல் மொழிக்குத் தோழி சொல்லியது.

கள்ளினம் ஆர்த்துண்ணும் வண்கொன்றை யோன்தில்லைக்
கார்க்கடல்வாய்ப்
புள்ளினம் ஆர்ப்பப் பொருதிரை யார்ப்பப் புலவர்கள்தம்
வள்ளினம் ஆர்ப்ப மதுகரம் ஆர்ப்ப வலம்புரியின்
வெள்ளினம் ஆர்ப்ப வரும்பெரும் தேரின்று மெல்லியலே. (295)

மணமுரசு கேட்டு மகிழ்ந்துரைத்தல்

நிலங்காவலர் நீண்மணத்தி
நலங்கண்டவர் நயந்துரைத்தது

பூரண பொற்குடம் வைக்க மணிமுத்தம் பொன்பொதிந்த
தோரணம் நீடுக தூரியம் ஆர்க்கதொன் மால்அயற்கும்
காரணன் ஏரணி கண்ணுத லோன்கடல் தில்லையன்ன
வாரண வும்முலை மன்றலென்று ஏங்கும் மணமுரசே. (296)

ஐயுற்றுக் கலங்கல்

நல்லவர் முரசுமற்ற(று) அல்லவர் முரசெனத்
தெரி வரிதென அரிவை கலங்கியது.

அடற்களி யாவர்க்கும் அன்பர்க்(கு) அளிப்பவன் துன்பஇன்பம்
படக்களி யாவண் டறைபொழில் தில்லைப் பரமன்வெற்பில்
கடக்களி யானை கடிந்தவர்க் கோஅன்றி நின்றவர்க்கோ
விடக்களி யாம்நம் விழுநகர் ஆர்க்கும் வியன்முரசே. (297)

நிதிவரவு கூறா நின்றல்

மகிழ்தரு மனத்தொடு வண்புகழ்த் தோழி
நிகழ்நிதி மடந்தைக்குத் தெரிய உரைத்தது.

என்கடைக் கண்ணினும் யான்பிற ஏத்தா வகையிரங்கித்
தன்கடைக் கண்வைத்த தண்தில்லைச் சங்கரன் தாழ்கயிலைக்
கொன்னடைக் கண்தரும் யானை கடிந்தார் கொணர்ந்திறுத்தார்
முன்கடைக் கண்ணிது காண்வந்து தோன்றும் முழுநிதியே. (298)

வரைபொருட் பிரிதல் முற்றிற்று.

19. மணம் சிறப்புரைத்தல்

மணமுரசு கூறல்

வரைவுதோன்ற மகிழ்வுறுதோழி
நிரைவளைக்கு நின்றுரைத்தது.

பிரசம் திகழும் வரைபுரை யானையின் பீடழித்தார்
முரசம் திகழு முருகியம் நீங்கும் எவர்க்கும் முன்னாம்
அர(சு)அம் பலத்துநின்று ஆடும் பிரானருள் பெற்றவரின்
புரைசந்த மேகலை யாய்துயர் தீரப் புகுந்துநின்றே. (299)

மகிழ்ந்துரைத்தல்

மன்னியகடிற் பொன்னறுங்கோதையை
நன்னுதற்றோழி தன்னின்மகிழ்ந்தது.

இருந்துதி என்வயின் கொண்டவன் யானெப்பொழுதுமுன்னு
மருந்து திசைமுகன் மாற்கரி யோன்தில்லை வாழ்த்தினர்போல்
இருந்து திவண்டன வால்எரி முன்வலம் செய்(து)இடப்பால்
அருந்துதி காணும் அளவும் சிலம்பன் அருந்தழையே. (300)

வழிபாடு கூறல்

மணமனை காண வந்தசெவிலிக்குத்
துணைமலர்க் குழலி தோழி சொல்லியது.

சீரியல் ஆவியும் யாக்கையும் என்னச் சிறந்தமையால்
காரியல்வாட்கண்ணியெண்ணகலார்கமலங்கலந்த
வேரியும் சந்தும் வியல்தந் தெனக்கற்பின் நிற்பர்அன்னே
காரியல் கண்டர்வண் தில்லை வணங்கும்எம்காவலரே. (301)

வாழ்க்கை நலங்கூறல்

மணனைச் சென்று மகிழ்தரு செவிலி
அணிமனைக் கிழத்திக்(கு) அதன்சிறப்(பு) உரைத்தது.

தொண்டினம் மேவும் சுடர்க்கழ லோன்தில்லைத் தொல்நகரில்
கண்டின மேவும்இல் நீஅவள் நின்கொழு நன்செழுமென்
தண்டின மேவுதிண் தோளவன் யானவள் தற்பணிவோள்
வண்டின மேவும் குழலாள் அயல்மன்னும் இவ்அயலே. (302)

காதல்கட்டுரைத்தல்

சோதி வேலவன்
காதல் கட்டுரைத்தது.

பொட்டணி யான்நுதல் போயிறும் பொய்போல் இடையெனப்பூண்
இட்டணி யான்றவி சின்மலர் அன்றி மிதிப்பக் கொடாள்
மட்டணி வார்சுழல் வையான் மலர்வண் டுறுதல்அஞ்சிக்
கட்டணி வார்சடை யோன்தில்லை போலிதன் காதலனே. (303)

கற்பறிவித்தல்

விற்பொலி நுதலி
கற்பறி வித்தது.

தெய்வம் பணிசுழ லோன்தில்லைச் சிற்றம்பலம் அனையாள்
தெய்வம் பணிந்தறி யாள்என்று நின்று திறைவழங்காத்
தெய்வம் பணியச்சென் றாலுமன் வந்தன்றிச் சேர்ந்தறியான்
பெளவம் பணிமணி யன்னார் பரி(சு)இன்ன பான்மைகளே. (304)

கற்புப் பயப்புரைத்தல்

கற்புப் பயந்த

அற்புத முரைத்தது.

சிற்பம் திகழ்தரு திண்மதில் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துப்
பொற்பந்திய யன்ன சடையவன் பூவணம் அன்னபொன்னின்
கற்பந்தி வாய்வட மீனும் கடக்கும் படிகடந்தும்
இற்பந்தி வாயன்றி வைகல்செல் லாதவன் ஈரங்களிறே.

(305)

மருவுதல் உரைத்தல்

இருவர் காதலும்

மருவுதல் உரைத்தது.

மன்னவன் தெம்முனை மேற்செல்லு மாயினும் மாலரியே(று)
அன்னவன் தேர்புறத்(து) அல்கல்செல் லாது வரகுணனாம்
தென்னவன் ஏத்துசிற் றம்பலத் தான்மற்றைத் தேவர்க்கெல்லா
முன்னவன் மூவல்அன் னாளும்மற்(று) ஓர்தெய்வம் முன்னலளே. (306)

கலவி இன்பம் கூறல்

நன்னுதல் மடந்தை தன்னலங் கண்டு

மகிழ்தூங்(கு) உளத்தோ(டு) இகுளை கூறியது.

ஆனந்த வெள்ளத்(து) அமுந்தும்ஓர் ஆருயிர் ஈருருக்கொண்(டு)
ஆனந்த வெள்ளத் திடைத்திளைத் தால்ஓக்கும் அம்பலஞ்சேர்
ஆனந்த வெள்ளத்(து) அறைகழ லோன்அருள் பெற்றவரின்
ஆனந்த வெள்ளம்வற் றாதுமுற் றா(து)இவ் வணிநலமே. (307)

மணம் சிறப்புரைத்தல் முற்றிற்று.

20. ஓதற்பிரிவு

கல்வி நலங்கூறல்

கல்விக்(கு) அகல்வர் செல்வத் தவரெனச்
செறிசூழற் பாங்கிக்(கு) அறிவறி வித்தது.

சீரள வில்லாத் திகழ்தரு கல்விச்செம் பொன்வரையின்
ஆரள வில்லா அளவுசென் றார்அம் பலத்துள்ளிற்ற
ஓரள வில்லா ஒருவன் இருங்கழல் உன்னினர்போல்
ஏரள வில்லா அளவினர் ஆகுவர் ஏந்திழையே.

(308)

பிரிவு நினைவுரைத்தல்

கல்விக்கு அகல்வர் செல்வத் தவரெனப்
பூங்குழல் மடந்தைக்குப் பாங்கி பகர்ந்தது.

வீதலுற் றார்தலை மாலையன் தில்லைமிக் கோன்கழற்கே
காதலுற் றார்நன்மை கல்விசெல் வீதரும் என்பதுகொண்டு
ஓதலுற் றார்உற் றுணர்தலுற் றார்செல்லல் மல்லழற்கான்
போதலுற் றார்நின் புணர்முலை யுற்ற புரவலரே.

(309)

கலக்கம் கண்டுரைத்தல்

ஓதற்(கு) அகல்வர் மேதக் கவரெனப்
பூங்கொடி கலக்கம் பாங்கிகண்(டு) உரைத்தது.

கற்பா மதில்தில்லைச் சிற்றம் பலமது காதல்செய்த
விற்பா விலங்கல்எங் கோனை விரும்பலர் போலஅன்பர்
சொற்பா விரும்பினர் என்னமெல் லோதி செவிப்புறத்துக்
கொற்பா இலங்கிலை வேல்குளித் தாங்குக் குறுகியதே.

(310)

வாய்மொழி கூறித் தலைமைகள் வருத்தல்

தீதறு கல்விக்குச் செல்வன் செல்லுமெனப்
போதுறு குழலி புலம்பியது.

பிரியா மையும்உயிர் ஒன்றா வதும்பிரி யிற்பெரிதும்
தரியா மையும்ஒருங் கேதின்று சாற்றினர் தையல் மெய்யிற்
பிரியாமை செய்துநின் றோன்தில்லைப் பேரியல் ஊரர்அன்ன
புரியா மையும்இது வேயினி என்னாம் புகல்வதுவே.

(311)

ஓதற்பிரிவு முற்றிற்று.

21. காவற்பிரிவு

பிரிவு அறிவித்தல்

இருநிலம் காவற்(கு) ஏகுவர் நமரெனப்
பொருசுடர் வேலோன் போக்(கு) அறிவித்தது.

மூப்பான், இளையவன், முன்னவன், பின்னவன், முப்புரங்கள்
வீப்பான், வியன்தில்லை யான்அரு ளால்விரி நீர்உலகம்
காப்பான் பிரியக் கருதுகின் றார்நமர் கார்க்கயற்கண்
பூப்பால் நலம்ஒளி ரும்புரி தாழ்குழல் பூங்கொடியே. (312)

பிரிவு கேட்டு இரங்கல்

மன்னவன் பிரிவு நன்னுதல் அறிந்து
பழங்கண் எய்தி அழுங்கல் சென்றது.

சிறுகண் பெருங்கைத்திண் கோட்டுக் குழைசெவிச் செம்முகமாத்
தெறுகட் டழியமுன் னுய்யச்செய் தோர்கருப் புச்சிலையோன்
உறுகண் தழலுடை யோன்உறை அம்பலம் உன்னலரின்
துறுகண் புரிசுழ லாய்இது வோஇன்று சூழ்கின்றதே. (313)

காவற்பிரிவு முற்றிற்று.

22. பகைதணி வினைப் பிரிவு

பிரிவுகூறல்

துன்னுபகைதணிப்ப மன்னவன்பிரிவு
நன்னுங்கோதைக்கு முன்னிமொழிந்தது.

மிகைதணித் தற்(கு) ரிதாமிருவேந்தர்வெம்போர்மிடைந்த
பகைதணித் தற்குப் படர்ந்தலுற் றார்நமர் பல்பிறவித்
தொகைதணித் தற்(கு)என்னை ஆண்டுகொண் டோன்தில்லைச்
சூழ்பொழில்வாய்
முகைதணித் தற்(கு)அரி தாம்புரி தாழ்தரு மொய்குழலே. (314)

வருத்தம் தணித்தல்

மணிப்பூண் மன்னவன் தணப்ப தில்லை
அஞ்சல் பொய்யென வஞ்சியைத் தணித்தது.

நெருப்புறு வெண்ணெயும் நீருறும் உப்பு மெனஇங்ஙனே
பொருப்புறு தோகை புலம்புறல் பொய்யன்பர் போக்குமிக்க
விருப்புறு வோரைவிண் ணோரின் மிகுத்துநண் ணார்கழியத்
திருப்புறு குலத்தி னோன்தில்லை போலும் திருநதிலே. (315)

பகைதணி வினைப்பிரிவு முற்றிற்று.

23. வேந்தர்க்கு உற்றுழிப் பிரிவு

பிரிந்தமை கூறல்

விறல்வேந்தர் வெம்முனைக்கட்
திறல்வேந்தர் செல்வர் என்றது.

போது குலாய புனைமுடி வேந்தர்தம் போர்முனைமேல்
மாது குலாயமென் நோக்கிசென் றார்நமர் வண்புலியூர்க்
காது குலாய குழைஎழி லோனைக் கருதலர்போல்
ஏதுகொ லாய்வினை கின்ற(து)இன்(று) ஒன்னார் இடுமதிலே. (316)

பிரிவாற்றாமை கார்மிசை வைத்தல்

வேந்தற்கு உற்றுழி விறலோன் பிரிய
ஏந்திழை பாங்கிக்(கு) எடுத்துரைத்தது.

பொன்னி வளைத்த புனல்கூழ் நிலவிப் பொலிபுலியூர்
வன்னி வளைத்த வளர்சடை யோனை வணங்கலர்போல்
துன்னி வளைத்தநம் தோன்றற்குப் பாசறைத் தோன்றுங் கொலோ
மின்னி வளைத்து விரிநீர் கவரும் வியன்முகிலே. (317)

வான்நோக்கி வருந்துதல்

மானோக்கி வடிவு நினைத்தோன்

வானோக்கி வருந்தியது.

கோலித் திகழ்சிற(கு) ஒன்றின் ஒடுக்கிப் பெடைக்குருகு
பாலித் திரும்பனி பார்ப்பொடு சேவல் பயில்இரவின்
மாலித் தனையறி யாமறை யோன்உறை அம்பலமே
போலித் திருநுத லாட்(கு)என்ன தாங்கொல்என் போதரவே. (318)

கூதிரகண்டு கவறல்

இருங்குதிர் எதிர்வுகண்டு

கருங்குழலி கவலையுற்றது.

கருப்பினம் மேவும்பொழில்லை மன்னன்கண் ணார்அருளால்
விருப்பினம் மேவச்சென் றார்க்கும்சென்று அல்குங்கொல் வீழ்பனிவாய்
நெருப்பினம் மேய்நெடு மால்எழில் தோன்றச்சென் றாங்குநின்ற
பொருப்பினம் ஏறித் தமிழரைப் பார்க்கும் புயலினமே. (319)

முன்பனிக்கு நொந்துரைத்தல்

ஆன்றபனிக்(கு) ஆற்றா(து) அழிந்(து)

ஈன்றவளை ஏழை நொந்தது.

சுற்றின வீழ்பனி தூங்கத் துவண்டு துயர்கஎன்று
பெற்றவ ளேயெனைப் பெற்றாள் பெடைசிற கான்ஒடுக்கிப்
புற்றில வாளர வன்தில்லைப் புள்ளும்தம் பிள்ளைதழீஇ
மற்றினம் சூழ்ந்து துயிலப் பெறும்தம் மயங்கிருளே. (320)

பின்பனி நினைந்த இரங்கல்

இரும்பினியின் எதிர்வு கண்டு

சுரும்பிவர் குழலி துயரம் நினைந்தது.

புரமன்று அயரப் பொருப்புவில் ஏந்திப்புத் தேளிர்நாப்பண்
சிரம்அன்று அயனைச்செற் றோன்தில்லைச் சிற்றம் பலம்அனையாள்
பரம்அன்று இரும்பணி பாரித்த வாபரந்(து) எங்கும்வையம்
சரமன்றி வான்தரு மேலொக்கும் மிக்க தமிழருக்கே. (321)

இளவேனிற்கண்டு இன்னல் எய்தல்

இன்னிள வேனில் முன்னுவது கண்டு
மென்னகைப் பேதை இன்னல் எய்தியது.

வாமும் படியொன்றும் கண்டிலம் வாழிஇம் மாம்பொழில்தேன்
சூழும் முகச்சுற்றும் பற்றின வால்தொண்டை யங்கனிவா
யாழின் மொழிமங்கை பங்கன்சிற் றம்பலம் ஆதரியாக்
கூழின் மலிமனம் போன்றுஇரு ளாநின்ற கோகிலமே. (322)

பருவங் காட்டி வற்புறுத்தல்

கார் வருமெனக் கலங்கு மாதரைத்
தேர் வருமெனத் தெளிலித்தது.

பூண்பதென் றேகொண்ட பாம்பன் புலியூர் அரன்மிடற்றின்
மாண்பதென் றேனை வானின் மலரும் மணந்தவர்தேர்
காண்பதன் றேயின்று நாளையிங் கேவரக் கார்மலர்ந்தேன்
பாண்பதன் தேர்குழ லாய்எழில் வாய்த்த பனிமுகிலே. (323)

பருவம் அன்று என்று கூறல்

காரெனக் கலங்கும் ஏரெழில் கண்ணிக்கு
இந்துணைத் தோழி அன்றென்று மறுத்தது.

தெளிதரல் காரெனச் சீரானம் சிற்றம் பலதடியேன்
களிதரக் கார்மிடற் றோன்நட மாடக்கண் ணார்முழுவம்
துளிதரல் காரென ஆர்த்தன, ஆர்ப்பத்தொக்(கு) உன்குழல்போன்று
அளிதரக் காந்தளும் பாந்தளைப் பாரித்(து) அலர்ந்தனவே. (324)

மறுத்துக் கூறல்

பருமன் அன்றென்று பாங்கி பகர
மருவமர் கோதை மறுத்து ரைத்தது.

தேன்றிக்(கு) இலங்கு கழல்அழல் வண்ணன்சிற் றம்பலத்(து)எங்
கோன்றிக்(கு) இலங்குதிண் தோள்கொண்டல் கண்டன் குழைஎழிநாண்
போன்றுஇக் கடிமலர்க் காந்தளும் போந்தவன் கையனல்போல்
தோன்றிக் கடிமல ரும்பொய்மை யோமெய்யில் தோன்றுவதே. (325)

தேர்வரவு கூறல்

பூங்கொடி மருளப்

பாங்கி தெருட்டியது.

திருமால் அறியாச் செறிகழல் தில்லைச்சிற் றம்பலத்(து)எம்
கருமால் விடையுடைய யோன்கண்டம் போற்கொண்டல் எண்டிசையும்
வருமால் உடன்மன் பொருந்தல் திருந்த மணந்தவர்தேர்
பொருமால் அயிற்கண்நல் லாய்இன்று தோன்றுநம்
பொன்னகர்க்கே.(326)

வினைமுற்றி நினைதல்

பாசறை முற்றிப் படைப்போர் வேந்தன்

மாசறு பூண்முலை மதிமுகம் நினைந்தது.

புயலோங்(கு) அலர்சடை ஏற்றவன் சிற்றம் பலம்புகழு
மயலோங்கு இருங்களி யானை வரகுணன் வெற்பின்வைத்த
கயலோங்(கு) இருஞ்சிலை கொண்டுமன் கோபமும் காட்டிவரும்
செயலோங்(கு) எயில்எரி செய்தபின் இன்றோர் திருமுகமே. (327)

நிலைமை நினைந்து கூறல்

பொற்றொடி நிலைமை மற்றவன் நினைந்து

திருத்துதேர்ப் பாகற்கு வருந்துபு புகன்றது.

சிறப்பின் திகழ்சிவன் சிற்றம் பலஞ்சென்று சேர்ந்தவர்தம்
பிறப்பிற் துணைந்து பெருகு க தேர்பிறங் கும்ஒளியார்
நிறப்பொன் புரிசை மறுகினில் துன்னி மடநடைப்புள்
இறப்பின் துயின்றுமுற் றத்(து)இரை தேரும் எழில்நகர்க்கே. (328)

முகிலொடுகூறல்

முனைவற்(கு) உற்றுழி வினைமுற்றி வருவோன்

கழுமல் எய்திச் செழுமுகிற்(கு) உரைத்தது.

அருந்(து)ஏர் அழிந்தனம் ஆலம்என்று ஓலமிடும் இமையோர்
மருந்(து)ஏர் அணிஅம் பலத்தோன் மலர்த்தாள் வணங்கலர்போல்
திருந்(து)ஏர் அழிந்து பழங்கண் தரும்செல்வி சீர்நகர்க்(கு)என்
வரும்தேர் இதன்முன் வழங்கேல் முழங்கேல் வளமுகிலே. (329)

வரவெடுத்து உரைத்தல்

வினை முற்றிய வேந்தன் வரவு

புனையிழைத் தோழி பொற்றொடிக்(கு) உரைத்தது.

பணிவார் குழைஎழி லோன்தில்லைச் சிற்றும் பலம்அனைய
மணிவார் குழன்மட மாதே பொலிகநம் மன்னர்முன்னாப்
பணிவார் திறையும் பகைத்தவர் சின்னமும் கொண்டுவண்தேர்
அணிவார் முரசினொ(டு) ஆலிக்கும் மாவோ(டு) அணுகினரே. (330)

மறவாமைகூறல்

பாசறை முற்றிப் பைந்தொடியோ(டு) இருந்து

மாசறு தோழிக்கு வள்ளள் உரைத்தது.

கருங்குவ னைக்கடி மாமலர் முத்தங் கலந்திலங்க
நெருங்கு வளைக்கிள்ளை நீங்கிற் றிலள்நின்று நான்முகனோ(டு)
ஒருங்கு வளைக்கரத் தான்உணராதவன் தில்லையொப்பாய்
மருங்கு வளைத்துமன் பாசறை நீடிய வைகலுமே. (331)

வேந்தர்க்கு உற்றுழிப் பிரிவு முற்றிற்றும்.

24. பொருள்வயிற்பிரிவு

வாட்டங்கூறல்

பிரிவு கேட்ட வரிவை வாட்டம்

நீங்கல் உற்றவன் பாங்கிக்கு உரைத்தது.

முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவ பொன்னான் முடியுமெனப்
பனிவருங் கண்பர மன்றிருச் சிற்றும் பலமனையாய்
துனிவரு நீர்மையி(து) என்னென்று தூநீர் தெளித்தளிப்ப
நனிவரு நாளிது வோஎன்று வந்திக்கும் நன்னுதலே. (332)

பிரிவு நினைவுரைத்தல்

பொருள்வயின் பிரியும் பொருவே லவனெனச்
சுருளுறு குழலிக்குத் தோழி சொல்லியது.

வறியார் இருமை அறியார் எனமன்னும் மாநிதிக்கு
நெறியார் அருஞ்சரம் செல்லலுற் றார்நமர் நீண்டிருவர்
ரறியா அளவுநின் றோன்தில்லைச் சிற்றும் பலம்அனைய
செறிவார் கருங்குழல் வெண்ணகைச் செவ்வாய்த் திருநுதலே. (333)

ஆற்றாது புலம்பல்

பொருள் பிரியும் அருள்தரு பவனெனப்
பாங்கி பகரப் பூங்கொடி புலம்பியது.

சிறுவாள் உகிருந்(று) உறாமுன்னம் சின்னப் படுங்குவளைக்கு)
எறிவாள் கழித்தனன் தோழி எழுதிற் கரப்பதற்கே
அறிவாள் ஒழிகுவ(து) அஞ்சனம் அம்பல வர்ப்பணியார்
குறிவாழ் நெறிசெல்வர் அன்பரென்(று) அம்ம கொடியவளே. (334)

ஆற்றாமை கூறல்

ஏழை யழுங்கத்
தோழி சொல்லியது.

வானக் கடிமதில் தில்லைஎம் கூத்தனை ஏத்தலர்போல்
கானக் கடஞ்செல்வர் காதலர் என்னக் கதிர்முலைகண்
மானக் கனகம் தருமலர்க் கண்கள்முத் தம்வளர்க்குந்
தேனக்கதார் மன்னன் என்னோ இனிச்சென்று தேர்பொருளே. (335)

திணை பெயர்த்து உரைத்தல்

துணைவன் பிரியத் துயருறு மனத்தொடு
திணைபெயர்த் திட்டுத் தேமொழி மொழிந்தது.

சுருள்தரு செஞ்சடை வெண்குடர் அம்பல வன்மலயத்(து)
இருள்தரு பூம்பொழில் இன்னுயிர் போலக் கலந்திசைத்த
அருள்தரும் இன்சொற்கள் அத்தனை யும்மறந்(து) அத்தம்சென்றோ
பொருள்தரக் கற்கின் றதுவினை யேற்குப் புரவலரே. (336)

பொருத்த மறிந்துரைத்தல்

பொருள்வயின் பிரிவோன் பொருத்த நினைந்து
சுருளுறு குழலிக்குத் தோழி சொல்லியது.

மூவர்நின்(று) ஏத்த முதலவன் ஆடமுப் பத்துமும்மைத்
தேவர்சென்(று) ஏத்தும் சிவன்தில்லை அம்பலம் சீர்வழுத்தாப்
பாவர்சென்(று) அல்கும் நரகம் அனைய புனையழற்கான்
போவர்நம் காதலர் என்நாம் உரைப்பது பூங்கொடியே. (337)

பிரிந்தமை கூறல்

எதிர்நின்று பிரியின் கதிர்நீ வாடுதற்
உணர்த்தா(து) அகன்றான் மணித் தேரோன், என்றது.

தென்மாத் திசைவசை தீர்தரத் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
என்மாத் தலைக்கழல் வைத்தெரி யாடும் இறைதிகழும்
பொன்மாப் புரிசைப் பொழிற்றிருப் பூவணம் அன்னபொன்னே
வன்மாக் களிற்றொடு சென்றனர் இன்றுநம் மன்னவரே. (338)

இரவுறு துயரத்திற்கு இரங்கி உரைத்தல்

அயில்தரு கண்ணியைப் பயில்தரும் இரவினுள்
தாங்குவது அரிதெனப் பாங்கி பகர்ந்தது.

ஆழியொன்(று) ஈர்அடி யும்இலன் பாகன்முக் கண்தில்லையோன்
ஊழியொன் றாதன நான்கும்ஐம் பூதமும் ஆறொடுங்கும்
ஏழியன் றாழ்கட லும்எண் திசையும் திரிந்திளைத்து
வாழியன் றோஅருக் கன்பெருந் தேர்வந்து வைகுவதே. (339)

இகழ்ச்சி நினைந்து அழித்தல்

உணர்த்தாது பிரிந்தாரென
மணித்தாழ் குழலி வாடியது.

பிரியார் எனஇகழ்ந் தேன்முன்னம் யான்பின்னை எற்பிரியின்
தரியாள் எனஇகழ்ந்த தார்மன்னர் தாந்தக்கன் வேள்விமிக்க
எரியார் எழில்அழிக் கும்எழில் அம்பலத் தோன்வர்க்கு
அரியான் அருளிலர் போலன்ன என்னை அழிவித்தவே. (340)

உருவு வெளிப்பட்டு நின்றல்

பொருள்வயின் பிரித்த ஒளியுறு வேலவன்
ஒங்கழற் கடத்துப் பூங்கொடியை நினைந்தது.

சேணும் திகழ்மதில் சிற்றம் பலவன்தெண் ணீர்க்கடல்நஞ்சு
ஊனும் திருத்தும் ஒருவன் திருத்தும் உலகின்னெல்லாம்
கானும் திசைதொறும் கார்க்கய லும்செங் கனியொடுபைம்
பூனும் புணர்முலை யுங்கொண்டு தோன்றுமொர் பூங்கொடியே. (341)

நெஞ்சொடு நோதல்

வல்லழற் கடத்து மெல்லியலை நினைந்து
வெஞ்சுடர் வேலோன் நெஞ்சொடு நொந்தது.

பொன்னணி ஈட்டிய ஓட்டரும் நெஞ்சம்இப் பொங்குவெங்கா
னின்நணி நிற்கும்இ(து) என்னென்ப தேஇமை யோர்இறைஞ்சும்
மன்னணி தில்லை வளநகர் அன்னஅன் னந்நடையாள்
மின்னணி நுண்ணிடைக் கோபொருட் கோநீ விரைகின்றதே. (342)

நெஞ்சொடு புலத்தல்

அழற்கடத் தழுக்கமிக்கு
நிழற்கதிர் வேலோன் நீடுவாடியது.

நாய்வயின் உள்ள குணமும்இல் லேனைநற் தொண்டுகொண்ட
தீவயின் மேனியன் சிற்றம் பலமன்ன சின்மொழியைப்
பேய்வயி னும்அரி தாகும் பிரி(வு)எளி தாக்குவித்துச்
சேய்வயின் போந்தநெஞ் சேஅஞ்சத் துக்க(து)உன் சிக்கனவே. (343)

நெஞ்சொடு மறுத்தல்

நீணெறி சென்ற நாறிணர்த் தாரோன்
சேணெறி யஞ்சி மீணெறி சென்றது.

தீமே வியநிருத் தன்றிருச் சிற்றம் பலம்அனைய
பூமே வியபொன்னை விட்டுப்பொன் தேடியிப் பொங்குவெங்கான்
நாமே நடக்க ஒழிந்தனம் யாம்நெஞ்சம் வஞ்சியன்ன
வாமே கலையைவிட் டோபொருள் தேர்ந்தெம்மை வாழ்விப்பதே. (344)

நாள் எண்ணி வருந்தல்

சென்றவர் திறத்து நின்றநனிவாடும்
குழிருங் கூந்தற்குத் தோழிநனி வாடியது.

தெண்ணீர் அணிசிவன் சிற்றம் பலம்சிந்தி யாதவரின்
பண்ணீர் மொழியிவ னைப்பையுள் எய்தப் பனித்தடங்கண்
உண்ணீர் உகஒளி வாடிட நீடுசென் றார்சென்றநாள்
எண்ணீர் மையினன்றில னுங்குழி யும்விரலிட்டறவே. (345)

ஏறு வரவுகண்டு இரங்கி உரைத்தல்
நீடிய பொன்னின் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து
வாடியவன் வரவுற்றது.

சுற்றம் பலம்இன்மை காட்டித்தன் தொல்கழல் தந்ததொல்லோன்
சிற்றம் பலமனை யாள்பர மன்றுதிண் கோட்டின்வண்ணப்
புற்றங்(கு) உதர்ந்துநல் நாகொடும் பொன்னார் மணிபுலம்பக்
கொற்றம் மருவுகொல் ஏறுசெல் லாநின்ற கூர்ஞ்செக்கரே. (346)

பருவங்கண்டு இரங்கல்

மன்னிய பருவம் முன்னிய செலவின்
இன்னல் எய்தி மன்னன் ஏகியது.

கண்ணுழை யாதுவிண் மேகம் கலந்து கணமயில்தொக்(கு)
எண்ணுழை யாத்தழை கோலிநின்று ஆலும் இனமலர்வாய்
மண்ணுழை யாவும் அறிதில்லை மன்னன(து) இன்னருள்போல்
பண்ணுழை யாமொழி யாள்என்ன ளாங்கொல்மன் பாவியற்கே. (347)

முகிலொடுகூறல்

எனைப்பல துயரமோ டேசாநின்றவன்
துனைக்கார் அதற்குத் துணிந்து சொல்லியது.

அற்படு காட்டில் நின்று ஆடிசிற் றம்பலத் தான்மிடற்றின்
முற்படு நீள்முகில் என்னின்முன் னேல்முது வோர்குழுமி
விற்படு வானுத லாள்செல்லல் தீர்ப்பான் விரைமலர்தூய்
நெற்படு வான்பலி செய்(து)அய ராநிற்கும் நீணகர்க்கே. (348)

தேர் வரவு கூறல்

வேந்தன் பொருளோடு விரும்பி வருமென
ஏந்திழைப் பாங்கி இனி(து) இயம்பியது.

பாவியை வெல்லும் பரிசில்லை யேழுகில் பாவையஞ்சீர்
ஆவியை வெல்லக் கறுக்கின்ற போழ்தத்தின் அம்பலத்துக்
காவியை வெல்லும் மிடற்றோன் அருளிற் கதுமெனப்போய்
மேவிய மாநிதி யோ(டு)அன்பர் தேர்வந்து மேவினதே. (349)

இளையர் எதிர்கோடல்

செறிகழலவன் நிருநகர்புகுதா
எறிவேல் இளைஞர் எதிர்கொண்டது.

யாழின் மொழிமங்கை பங்கன்சிற் றம்பலத் தான்அமைத்த
ஊழின் வலியதொன்(று) என்னை ஒளிமே கலையுடனும்
வீழும் வரிவளை மெல்லியல் ஆவிசெல் லாதமுன்னே
சூழும் தொகுநிதி யோ(டு)அன்பர் தேர்வந்து தோன்றியதே. (350)

உள்மகிழ்ந்து உரைத்தல்

பெருநிதி யோடு திருமனை புகுந்தவன்
வளமனைக் கிழத்தியோ(டு) உனமகிழ்ந்து(து) உரைத்தது.

மயில்மன்னு சாயல்தீம் மானைப் பிரிந்து பொருள்வளர்ப்பான்
வெயில்மன்னு வெஞ்சரம் சென்றதெல் லாம்விடை யோன்புலியூர்க்
குயின்மன்னு சொல்லிமென் கொங்கைஎன் அங்கத் திடைக்குளிப்பத்
துயில்மன்னு பூவணை மேலணை யாமுன் துவள்உற்றதே. (351)

பொருள்வயிற்பிரிவு முற்றிற்று.

25. பரத்தையர் பிரிவு

கண்டவர் கூறல்

உரத்தகு வேலோன் பரத்தையிற் பிரியத்
திண்டேர் வீதியில் கண்டோர் உரைத்தது.

உடுத்தணி வாளர வனதில்லை யூரன் வரஒருங்கே
எடுத்தணி கையே றினவளை ஆர்ப்ப இளமயிலேர்
கடுத்தணி காமர் கரும்புரு வச்சிலை கண்மலர்அம்(பு)
அடுத்தணி வாள்இளை யோர்சுற்றும் பற்றினர் மாத்திரமே. (352)

பொறை உவந்து உரைத்தல்

கள்ளவிழ் கோதையைக் காதற்றோழி
உள்ளவிழ் பொறைகண்டு உவந்து ரைத்தது.

சுரும்புறு கொன்றையன் தொல்புலி யூர்ச்சுருங்கும் மருங்குற்
பெரும்பொறை யாட்டியை யென்னின்று பேசுவ பேரொலிநீர்க்
கரும்புறை யூரன் கலந்தகன் றானென்று கண்மணியும்
அரும்பொறை யாகும்என் னாவியும் தேய்வுறு(று) அழிகின்றதே. (353)

பொதுப்படக் கூறி வாடி யழுங்கல்

பொற்றிகழ் அரவன் மற்றிகழ் தில்லைப்
பிரிந்த ஊரனோ(டு) இருந்துவா டியது.

அப்புற்ற சென்னியன் தில்லை உறாரின் அவர்உறுநோய்
ஒப்புற்று(று) எழில்நலம் ஊரன் கவரஉள் ளும்புறம்பும்
வெப்புற்று வெய்துயிர்ப் புற்றுத்தம் மெல்லணை யேதுணையாச்
செப்புற்ற கொங்கையர் யாவர்கொல் ஆருயிர் தேய்பவரே. (354)

கனவிழுந்து உரைத்தல்

சினலில் தடக்கைத் தீம்புனலூரனைக்
கனவில் கண்ட காரிகை உரைத்தது.

தேவா சுரர்இறைஞ் சுங்கழ லோன்தில்லை சேரலர்போல்
ஆவா கனவும் இழந்தேன் நனவென்று(று) அமளியின்மேல்
பூவார் அகலம்வந்து(று) ஊரன் தரப்புலம் பாய்நலம்பாய்
பாவாய் தழுவிற் றிலேன்விழித் தேன்அரும் பாவியனே. (355)

விளக்கொடு வெறுத்தல்

பஞ்சணைத் துயின்ற பஞ்சின் மெல்லடி
அன்புடன் அழுங்கிச் செஞ்சுடர்க்கு) உரைத்தது.

செய்ம்முக நீல மலர்தில்லைச் சிற்றம் பலத்தரற்குக்
கைம்முகங் கூம்பக் கழல்பணி யாரிற் கலந்தவர்க்குப்
பொய்ம்முகங் காட்டிக் கரத்தல் பொருத்தம்அன்று) என்றிலையே
நெய்ம்முக மாந்தி இருள்முகங் கீழும் நெடுஞ்சுடரே. (356)

வாரம் பகர்ந்து வாயில் மறுத்துரைத்தல்

வார்புன லூரன் ஏர்திகழ் தோள்வயின்
கார்புரை குழலி வாரம் பகர்ந்தது.

பூங்கு வளைக்கொலி மாலையும் ஊரன்பொற் றோளிணையும்
ஆங்கு வளைத்துவைத் தாரேனும் கொள்கநன் ளார்அரணம்
தீங்கு வளைத்தவில் லோன்தில்லைச் சிற்றம் பலத்தயல்வாய்
ஒங்கு வளைக்கரத் தார்க்கடுத் தோமன் உறாவரையே. (357)

பள்ளியிடத்து ஊடல்

பீடிவர் கற்பின் தோடிவர் கோதை
ஆண்டவன் தன்னோடு) ஊடி உரைத்தது.

தவஞ்செய் திலாதவெந் தீவினையேம்புன்மைத் தன்மைக்(கு)ள்ளா(து)
எவம்செய்து நின்ற(து)இனி இன்று)உனை நோவ(து)என் அத்தன்முத்தன்
சிவன்செய்த சீரரு ளார்தில்லை யூரநின்னே சயிழையார்
நவம்செய்த புல்லங்கள் மாட்டேம் தொடல்விடு நற்கலையே. (358)

செவ்வணி விடுக்க இல்லோர் கூறல்

பாற்செலு மொழியார் மேற்செல விரும்பல்
பொல்லா தென்ன இல்லோர் புகன்றது.

தணியுறப் பொங்கும்இக் கொங்கைகள் தாங்கித் தளர்மருங்குல்
பிணியுறப் பேதைசென்று) இன்றெய்து மால்அர வும்பிறையும்
அணியுறக் கொண்டவன் தில்லைத்தொல் லாயநல் லார்கண்முன்னே
பணியுறத் தோன்றும் நுடங்கிடை யார்கள் பயின்மனைக்கே. (359)

அயல் அறிவுரைத்தவள் அழுக்கம் எய்தல்

உலகியல் அறியச் செலவிடல் உற்ற
விழுந்தகு மாதர்க்கு அழுக்கஞ் சென்றது.

இரவணை யும்மதி யேர்நுத லார்நுதிக் கோலஞ்செய்து
குரவணை யங்குழல் இங்(கு)இவ ளால்இக் குறியறிவித்(து)
அரவணை யும்சடை யோன்தில்லை பூரணை ஆங்கொருத்தி
தரஅணை யும்பரி சாயின வாறுநம் தன்மைகளே. (360)

செவ்வணி கண்ட வாயிலவர் கூறல்

மணிக்குழை பூப்பியல் உணர்ந்த வந்த
ஆயிழையைக் கண்ட வாயிலவர் உரைத்தது.

சிவந்தபொன் மேனி மணிதிருச் சிற்றம் பலமுடையான்
சிவந்தஅம் தாளணி ஊரற்(கு) உலகிய லாறுரைப்பான்
சிவந்தபைம் போதும்அம் செம்மலர்ப் பட்டடும்கட் டார்முலைமேல்
சிவந்தஅம் சாந்தமும் தோன்றின வந்து திருமனைக்கே. (361)

மனைபுகல் கண்ட வாயிலவர் கூறல்

கடனறிந்(து) ஊரன் கடிமனை புகுதா
வாய்ந்த லாயிலவர் ஆய்ந்(து) உரைத்தது.

குராப்பயில் கூழை இவளின் மிக்(கு) அம்பலத் தான்குழையாம்
அராப்பயில் நுண்ணிடை யார்அடங் கார்எவ ரேயினிப்பண்(டு)
இராப்பகல் நின்றுணங்(கு) ஈரங்கடை யித்துணைப் போழ்திற்சென்று
கராப்பயில் பூம்புன லூரன் புகும்இக் கடிமனைக்கே. (362)

முகமலர்ச்சி கூறல்

பூம்புன லூரன் புகமுகம் மலர்ந்த
தேம்புனை கோதை திறம்பிறர் உரைத்தது.

வந்தான் வயலணி ஊரன் எனச்சின வாண்மலர்க்கண்
செந்தா மரைச்செல்வி சென்றசிற் றம்பல வன்அருளான்
முந்தா யினவியன் நோக்கெதிர் நோக்க முகமடுவில்
பைந்தாள் குவளைகள் பூத்திருள் சூழ்ந்து பயின்றனவே. (363)

காலநிகழ்வு உரைத்தல்

இகழ்வ(து) எவன்கொல் நிகழ்வதில் வாறெனச்
செழுமலர்க் கோதை உழையர் உரைத்தது.

வில்லிகைப் போதின் விரும்பா அரும்பா வியர்கள்அன்பில்
செல்லிகைப் போதின் எரியுடை யோன்தில்லை அம்பலம்குழ்
மல்லிகைப் போதின்வெண் சங்கமவண்(டு) ஊதவிண் தோய்ப்பிறையோ(டு)
எல்லிகைப் போதியல் வேல்வயல் ஊரற்(கு) எதிர்கொண்டதே. (364)

எய்தல் எடுத்து உரைத்தல்

சீரியல் உலகில் திகழ்தரக் கூடி
வார்புனல் ஊரன் மகிழ்வுற்றது.

புலவித் திரைபொரச் சீறடிப் பூங்கலம் சென்னிஉய்ப்பக்
கலவிக் கடலுள் கலிங்கஞ்சென்று எய்திக்கதிர்கொள்முத்தம்
நிலவி நிறைமது ஆர்ந்(து)அம் பலத்துநின் றோன்அருள்போன்(று)
உலவிய லாத்தனம் சென்றெய்தல் ஆயின ஊரனுக்கே. (365)

கலவி கருதிப் புலத்தல்

மன்னிய உலகில் றுன்னியவன்பொடு
கலவி கருதிப் புலவி எய்தியது.

செவ்வாய் துடிப்பக் கருங்கண் பிறழ்ச்சிற் றம்பலத்(து)எம்
மொய்வார் சடையோனருளின்முயங்கியங்குகின்றான்
வெவ்வாய் உயிர்ப்பொடு விம்மிக் கலுழ்ந்து புலங்குறைந்தான்
இவ்வா(று) அருள்பிறர்க்(கு) ஆகு மெனநினைந்து இன்னகையே.(366)

குறிப்பறந்து புலந்தமை கூறல்

குறிப்பினிற் குறிப்பு நெறிப்பட நோக்கி
மலர்நெடுங் கண்ணி புலவி யுற்றது.

மலரைப் பொறாஅடி மானும், தமிழள்மன் னன்னொருவன்
பலரைப் பொறா(து)என்று இழிந்துநின் றாள்பள்ளி காமன்எய்த
அலரைப் பொறா(து)அன்று அழல்விழித் தோன்அம் பலம்வணங்காக்
கலரைப் பொறாச்சிறி யான்என்னை கொல்லோ கருத்யதே. (367)

வாயிலவர் வாழ்த்தல்

தலை மகனது தகவுடைமை

நிலைதகு வாயில் நின்றோர் உரைத்தது

வில்லைப் பொலிநுதல் வேற்பொலி கண்ணி மெலிவறிந்து
வல்லைப் பொலிவொடு வந்தமை யானின்றுவான்வழுத்துந்
தில்லைப் பொலிசிவன் சிற்றம்பலஞ்சிந்தைசெய்பவரின்
மல்லைப்பொலிவயலூரன்மெய்யேமக்கவாய்மையனே.

(368)

புனல் வரவுரைத்தல்

புனலா டுகளெப் புனைந்து கொண்டு

மனைபுகுந் தவனை வையம் உரைத்தது.

சூன்முதிர் துள்ளு நடைப்பெடைக்(கு) இல்துணைச் சேவல் செய்வான்
தேன்முதிர் வேழத்தின் மென்புகு குதர்செம்ம லூரன் திண்தோள்
மான்முதிர் நோக்கின்நல் லார்மகி ழத்தில்லை யான்அருளே
போன்முதிர் பொய்கையில் பாய்ந்தது வாய்ந்த புதுப்புனலே.

(369)

தேர் வரவு கண்டு மகிழ்ந்து கூறல்

பயின்மணித் தேர்செலவப் பரத்தையர் சேரிக்

கயன்மணிக் கன்னியர் கட்டுரைத்தது.

சேயே எனமன்னும் தீம்புன லூரன்திண் தோள்இணைகள்
தோயீர் புணர்தவம் தொன்மைசெய் தீர்சுடர் கின்றகொலம்
தீயே எனமன்னு சிற்றம் பலவர்தில் லைநநகர்வாய்
வீயே எனஅடி யீர்நெடுந் தேர்வந்து மேவினதே.

(370)

புனல் விளையாட்டில் தம்முள் உரைத்தல்

தீம்புனல் வாயில் சேயிழை வருமெனக்

காம்பன தோளியர் கலந்து கட்டுரைத்தது.

அரமங் கையர்ரென வந்து விழாப்புக்கும் அவ்வவர்வான்
அரமங் கையரென வந்தனு கும்அவள் அன்(று)உகிரால்
சிரம்அங்(கு) அயனைச்செற் றோன்தில்லைச் சிற்றம் பலம்வழுத்தாப்
புரமங் கையரின்றை யாதுஐய காத்துநம் பொற்பரையே.

(371)

தன்னை வியந்துரைத்தல்

அரத்தத் துவர்வாய்ப் பர்த்தைத் தலைவி
முனிவு தோன்ற நனிபு கன்றது.

கனலூர் கணைதுணை யூர்கெடச் செற்றிசிற் றம்பலத்தெம்
அனலூர் சடையோன் அருள்பெற் றவரின் அமரப்புல்லும்
மினலூர் நகையவர் தம்பாலர் தம்பால் அருள்விலக் காவிடின்யான்
புனலூர் ரனைப்பிரி யும்புன லூர்கணப் பூங்கொடியே. (372)

நகைத்துரைத்தல்

வேந்தன் பிரிய ஏந்திழை மடந்தை
பரத்தையை நோக்கி விரித்து ரைத்தது.

இறுமாப்(பு) ஒழியும்அன் றேதங்கை தோன்றிஎன் எங்கையங்கைச்
சிறுமான் தரித்தசிற் றம்பலத் தான்தில்லை யூரன்திண்தோள்
பெறுமாத் தொடும்தன்ன பேரணுக் குப்பெற்ற பெற்றியினோ(டு)
இறுமாப்(பு) ஒழிய இறுமாப்(பு) ஒழிந்த விணைமுலையே. (373)

நாணுதல் கண்டு மிகுத்துரைத்தல்

மன்னவன் பிரிய நன்மனைக் கிழத்தியை
நாணுதல் கண்ட வாணுதல் உரைத்தது.

வேயாது செப்பின் அடைத்துத் தமிவையும் வீயின்அன்ன
தீயாடி சிற்றும் பலமனை யாடில்லை யூரனுக்கின்(று)
ஏயாப் பழியென நாணியென் கண்ணிங்ங னேமறைத்தாள்
யாயாம் இயல்பிவள் கற்புநற் பால வியல்புகளே. (374)

பாணன் வரவுரைத்தல்

இகல்வே லவன்அகல்(வு) அறியாப் பாணனைப்
பூங்குழல் மாதர்க்குப் பாங்கி பகர்ந்தது.

விறலியும் பாணனும் வேந்தற்குத் தில்லை இறைஅமைத்த
திறலியல் யாழ்கொண்டு வந்துநின் றார்சென் றிராத்திசைபோம்
பறவியல் வாவல் பகலுறை மாமரம் போலுமன்னோ
அறலியல் கூழைநல் லாய்தமி யோமை யறிந்திலரே. (375)

தோழி இயற்பழித்தல்

தலைமகனைத் தகவிலன் எனச்
சிலைநுதற் பாங்கி தீங்கு செப்பியது.

திக்கின் இலங்குதிண் தோள்இறை தில்லைச்சிற் றம்பலத்துக்
கொக்கின் இறக(து) அணித்துநின் றாடிதென் கூடலன்ன
அக்கின் நகையிவள் நைய அயல்வயின் நல்குதலால்
தக்கின் றிருந்திலன் நின்றசெவ் வேல்எம் தனிவள்ளலே. (376)

உழையர் இயற்பழித்தல்

அரத்தவேல் அண்ணல் பரத்தையிற் பிரியக்
குழைமுகத் தவளுக்கு உழையர் உரைத்தது.

அன்புடை நெஞ்சத்து இவள்பே துறஅம் பலத்தடியார்
என்பிடை வந்(து)அமிழ்(து) ஊறநின்(று) ஆடி இருஞ்சுழியல்
தன்பெடை நையத் தகவழிந்(து) அன்னம் சலத்தின்
வன்பெடை மேல்துயி லும்வய லூரன் வரம்பிலேனே. (377)

இயற்பட மொழிதல்

வரிசிலை யூரன் பரிசு பழித்த
உழையர் கேட்ப எழில் நகை உரைத்தது.

அஞ்சார் புரஞ்செற்ற சிற்றம் பலவர்அந் தன்கயிலை
மஞ்சார் புனத்தன்று மாந்தழை யேந்திவந் தார்அவரென்
நெஞ்சார் விலக்கினும் நீங்கார் நனவு கனவும் உண்டேல்
பஞ்சார் அமளிப் பிரிதலுண் டோளம் பயோதரமே. (378)

நினைத்து வியந்துரைத்தல்

மெல்லியற் பரத்தையை விரும்பி மேவினோன்
அல்லியங் கோதையை அகனமாந்(து) உரைத்தது.

தெள்ளம் புனற்கங்கை தங்கும் சடையன்சிற் றம்பலத்தான்
கள்ளம் புகுநெஞ்சர் காணா இறையுறை காழியன்னா
உள்ளம் புகும்ஒரு காற்பிரி யாதுள்ளி உள்ளுதொறும்
பள்ளம் புகும்புனல் போன்(று)அகத் தேரும் பான்மையனே. (379)

வாயில் பெறாது மகன் திறம் நினைதல்

பொற்றொடி மாதர் நற்கடை குறுகி
நீடிய வாயிலின் வாடினன் மொழிந்தது.

தேன்வண்(டு) உறைதரும் கொன்றையன் சிற்றம் பலம்வழுத்தும்
வான்வண் டுறைதரு வாய்மையன் மன்னு குதலையின்வா
யான்வண் டுறைதரு மால்அழு தன்னவன் வந்தணையான்
நான்வண்(டு) உறைதரு கொங்கைகள் வாறுகொல் நண்ணுவதே. (380)

வாயிற்கண் நின்று தோழிக்கு உரைத்தல்

பெருந்தகை வாயில் பெறாது நின்று
அருந்தகைப் பாங்கிக்(கு) அறிய உரைத்தது.

கயல்வந்த கண்ணியர் கண்ணினை யான்மிகு காதரத்தால்
மயல்வந்த வாட்டம் அகற்றா விரதம்என் மாமதியின்
அயல்வந்த ஆடர(வு) ஆடவைத் தோன்அம் பலம்நிலவு
புயல்வந்த மாமதில் தில்லைநன் னாட்டுப் பொலிபவரே. (381)

வாயில் வேண்டத் தோழி கூறல்

வைவேல் அண்ணல் வாயில் வேண்டப்
பையரவு அல்குல் பாங்கி பகர்ந்தது.

சுற்றா யினசின ஆளியெண் ணீர்கண்கள் கோள்இழித்தால்
போல்தான் செறியிருள் பொக்கம்எண் ணீர்க(று) அகன்றபுனிற்(று)
ஈற்றா வெனநீர் வருவது பண்(டு)இன்(று)எம் ஈசர்தில்லைத்
தேற்றார் கொடிநெடு வீதியில் போதிர்அத் தேர்மிசையே. (382)

தோழி வாயில் வேண்டல்

வாயில் பெறாது மன்னவன் நிற்ப
ஆயிழை அவட்குத் தோழி சொல்லியது.

வியந்தலை நீர்வையம் மெய்யே இறைஞ்சவிண் தோய்குடைக்கீழ்
உயந்தலை கூர்ந்தொன்றும் வாய்திற வார்வந்த வாளரக்கன்
புயந்தலை தீரப் புலியூர் அரன்இருக் கும்பொருப்பிற்
கயந்தலை யானை கடிந்த விருந்தினர் கார்மயிலே. (383)

மனையவர் மிகிழ்தல்

கன்னி மானோக்கி கனன்று நோக்க
மன்னிய மனைவயர் மகிழ்ந்து உரைத்தது.

தேவியங் கண்திகழ் மேனியன் சிற்றம் பலத்தெழுதும்
ஓவியம் கண்டன்ன ஒண்ணுத லாள்தனக்(கு) ஓகையுய்ப்பான்
மேவியம் கண்டனை யோவந் தனன்ன வெய்துயிர்த்துக்
காவியம் கண்கழு நீர்ச்செல்வி வெளவுதல் கற்றனவே. (384)

வாயின் மறுத்துரைத்தல்

மடவரல் தோழி வாயில் வேண்ட
அடல்வே லவனார் அருளு ரைத்தது.

உடைமணி கட்டிச் சிறுதேர் உருட்டி உலாத்தரும்இந்
நடைமணி யைத்தந்த பின்னர்முன் னான்முகன் மால்அறியா
விடைமணி கண்டவாவண் தில்லைமென் தோகையன் னார்கண்முன்னம்
கடைமணி வாள்நகை யாய்இன்று கண்டனர் காதலரே. (385)

பாணனொடு வெகுளுதல்

மன்னியாழ்ப் பாணன் வாயில் வேண்ட
மின்னடை மடந்தை வெகுண்டு ரைத்தது.

மைகொண்ட கண்டர் வயல்கொண்ட தில்லைமல்(கு) ஊரர்நின்வாய்
மெய்கொண்ட அன்பினர் என்பதென் விள்ளா அருள்பெரியர்
வைகொண்ட ஊசிகொல் சேரியின் விற்றெம்இல் வண்ணவண்ணப்
பொய்கொண்டு நிற்கலுற் றொபுலை ஆத்தின்னி போந்ததுவே. (386)

பாணன் புலந்துரைத்தல்

கருமலர்க் கண்ணி கனன்றுகட் டுரைப்பப்
புரியாழ்ப் பாணன் புறப்பட்டது.

கொல்லாண் டிலங்கு மழுப்படை யோன்குளிர் தில்லையன்னாய்
வில்லாண் டிலங்கு புருவம் நெரியச்செவ் வாய்துடிப்பக்
கல்லாண்(டு) எடேல்கருங் கண்சிவப் பாற்று கறுப்பதன்று
பல்லாண்(டு) அடியேன் அடிவலம் கொள்வன் பணிமொழியே. (387)

விருந்தொடு செல்லத் தணிந்தமை கூறல்

பல்வளை பரிசுகண்டு

இல்லோர் இயம்பியது.

மத்தக் கரியுரி யோன்தில்லை யூரன் வரவெனலும்
தத்தைக் கிளவி முகத்தா மரைத்தழல் வேல்மிளிர்ந்து
முத்தம் பயக்கும் கழுநீர் விருந்தொடென் னாதமுன்னம்
கித்தக் கருங்குவ னைச்செவ்வி யோடிக் கெழுமினவே. (388)

ஊடல் தணிவித்தல்

தோன்றலைத் துணையொடு தோழிகண்டு

வான்றகை மடந்தையை வருத்தந் தணித்தது.

கவலங்கொள் பேய்த்தொகை பாய்தரக் காட்டிடை ஆட்டுவந்த
தகவங் கிலலாச்சிவன் தில்லையன் னாய்தழு விம்முழுவிச்
சுவலங் கிருந்தநம் தோன்றல் துணையெனத் தோன்றுதலால்
அவலங் களைந்து பணிசெயற் பாலை அரசனுக்கே. (389)

அணைந்தவழி ஊடல்

தெளிபுனல் ஊரன் சென்றணைந் தவழி

ஒளிமதி நூதலி ஊடி யுரைத்தது.

சேல்தான் திகழ்வயல் சிற்றம் பலவர்தில் லைநகர்வாய்
வேல்தான் திகழ்கண் இளையார் வெகுள்வர்மெய்ப் பாலன்செய்த
பால்தான் திகழும் பரிசினம் மேவும் படி(று) உவவேம்
கால்தான் தொடல்தொட ரேல்விடு தீண்டல்எம் கைத்தலமே. (390)

புனலாட்டுவித்தமைகூறிப் புலத்தல்

ஆங்கதனுக்கு) அழுக்கம் எய்தி

வீங்கு மென்முலை விட்டுரைத்தது.

செந்தார் நறுங்கொன்றைச் சிற்றம் பலவர்தில் லைநகரோர்
பந்தார் விரலியைப் பாய்புன லாட்டிமன் பாவிஎற்கு
வந்தார் பரிசும்அன் றாய்நிற்கும் ஆறென் வளமனையில்
கொந்தார் தடந்தோள் விடங்கால் அற்படைக் கொற்றவரே. (391)

கலவி கருதிப் புலத்தல்

கலைவளர் அல்குல் தலைமகன் தன்னொடு
கலவி கருதிப் புலவி புகன்றது.

மின்துன் னியசெஞ் சடைவெண் மதியன் விதியுடையோர்
சென்றுன் னியகழற் சிற்றம் பலவந்தென் னம்பொதியில்
நன்றும் சிறியவர் இல்எம(து) இல்லம்நல் லூரமன்னோ
இன்றுன் திருவருள் இத்துணை சாலுமன் எங்களுக்கே. (392)

மிகுத்துரைத்து ஊடல்

நாடும் ஊரும் இல்லும் சுட்டி
ஆடற் பூங்கொடி ஊடி உரைத்தது.

செழுமிய மாளினைச் சிற்றம் பலவர்சென்(று) அன்பர்சிந்தைக்
கழுமிய கூத்தர் கடிபொழில் ஏழினும் வாழியரோ
விழுமிய நாட்டு விழுமிய நல்லூர் விழுக்குடியீர்
விழுமிய அல்லகொல் லோஇன்ன வாறு விரும்புவதே. (393)

ஊடல் நீட வாடி உரைத்தல்

வாடா ஊடல்
நீடா வாடியது.

திருந்தேன் உயநின்ற சிற்றம் பலவந்தென் னம்பொதியில்
இருந்தேன் உயவந்(து) இணைமலர்க் கண்ணின்இன் நோக்கருளிப்
பெருந்தேன் எனநெஞ் சுகப்பிடித்(து) ஆண்டநம் பெண்ணமிழ்தம்
வருந்தேல் அதுவன்(று) இதுவோ வருவதொர் வஞ்சனையே. (394)

துனியொழிந்து உரைத்தல்

தகுதியின் ஊரன் மிகுபதம் நோக்கிப்
பனிமலர்க் கோதை துனியொழிந்தது.

இயன்மன்னும் அன்புதந் தார்க்(கு)என் நிலைஇமை யோர்இறைஞ்சும்
செயல்மன்னும் சீர்க்கழல் சிற்றம் பலவந்தென் னம்பொதியில்
புயல்மன்னு குன்றில் பொருவேல் துணையாப்பொம் மென்றிருள்வாய்
அயல்மன்னும் யானை தூர்ந்(து)அரி தேரும் அதரகத்தே. (395)

புதல்வன் மேல் வைத்துப் புலவி தீர்தல்

புதல்வனது திறம் புகன்று
மதரரிக் கண்ணி வாட்டம் தவிர்ந்தது.

கதிர்த்த நகைமன்னும் சிற்றல்வை மார்களைக் கண்பிழைப்பித்(து)
எதிர்(து)எங்கு நின்(று)எப் பரிசளித் தான்இமை யோர்இறைஞ்சு
மதுத்தங் கியகொன்றை வார்சடை ஈசர்வண் தில்லைநல்லார்
பொதுத்தம்ப லங்கொணர்ந் தோபுதல்வா எம்மைப் பூசிப்பதே. (396)

கலவி இடத்து ஊடல்

சீறடிக்கு(கு) உடைந்த நாறிணர்த் தாரவன்
தன்மை கண்டு பின்னும் தளர்ந்தது.

சிலைமலி வாணுதல் எங்கைய(து) ஆகம் எனச்செழும்பூண்
மலைமலி மார்பின் உதைப்பத்தந் தான்தலை மன்னர்தில்லை
உலைமலி வேற்படை ஊரனில் கள்வரில் என்னஉன்னிக்
கலைமலி காரிகை கண்முத்த மாலை கலுழ்ந்தனவே. (397)

முன்னிகழ்வு உரைத்து ஊடல் தீர்தல்

முன்னி கழ்ந்தது நன்னுதற்(கு) உரைத்து
மன்னு புனலூரன் மகழ்வுற்றது.

ஆறூர் சடைமுடி அம்பலத்(து) அண்டர்அண் டம்பெறினும்
மாறூர் மழவிடை யாய்கண் டிலம்வண் கதிர்வெதுப்பு
நீறூர் கொடுநெறி சென்றிச் செறிமென் முலைநெருங்கச்
சீறூர் மரையத லில்தங்கு கங்குற் சிறுதுயிலே. (398)

பரத்தையைகண்டமைகூறிபுலத்தல்

பரத்தையைக் கண்ட பவளவாய் மாதர்
அரத்த நெடுவேல் அண்ணற்கு உறைத்தது.

ஐயுற வாய்நம் அகன்கடைக் கண்டுவண் டேஉருட்டும்
மையுறு வாட்கண் மழவைத் தழுவமற்(று) உன்மகனே
மெய்யுற வாம்இதுன் இல்லே வருகென வெள்கிச்சென்றான்
கையுறு மான்மறி யோன்புலி யூரன்ன காரிகையே. (399)

ஊதியமெடுத்துரைத்தாடநீர்த்தல்

இரும்பரிசி லேற்றவர்க்கருளி

விரும்பினர்மகிழ் மேவுதலுரைத்தது.

காரணி கற்பகம் கற்றவர் நற்றுணை பாணரொக்கல்
சீரணி சிந்தா மணியணி தில்லைச் சிவனடிக்குத்
தாரணி கொன்றையன் தக்கோர் தம்சங்க நிதிவிதிசேர்
ஊரணி உற்றவர்க்கு(கு) ஊரன்மற்று(று) யாவர்க்கும் ஊதியமே. (400)

பரத்தையிற் பிரிவு முற்றிற்று.

திருக்கோவையார் முற்றுப்பெற்றது

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோவையார்

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

(பாட்டு எண்)

அகலிடந்	42	ஆவியன்னாய்	37
அகல்கின்ற	4	ஆழமன்னோ	61
அகலின்புகை	165	ஆழிதிருத்தும்	186
அக்கின்றவா	68	ஆழியொன்	339
அக்குமரவு	103	ஆளரிக்கும்	225
அஞ்சார்	378	ஆறுார்சடை	398
அடற்களி	297	ஆனந்தமாக்கட	147
அடிச்சந்த	78	ஆனந்தவெள்ள	307
அணியுமமிழ்	5	இங்கயலென்னீ	203
அந்தியின்வா	99	இயன்மன்னு	395
அப்புற்ற	354	இரதமுடைய	57
அயர்ந்தும்	287	இரவணையும்	360
அரமங்கையர்	371	இருங்களியா	52
அருந்தும்	272	இருந்துதியெ	300
அருந்தேர்	329	இளையாளிவரை	294
அலராயிரந்	180	இறவரையும்பர்	260
அழுந்தே	166	இறுமாப்	373
அளவியை	10	இன்றறவார்	175
அளிநீடளகத்	122	ஈசற்கியான்	109
அளியமன்னும்	64	ஈண்டொல்லை	214
அறுகானிறை	126	ஈவிளையாட	133
அற்படுகாட்டி	348	உடுத்தணி	352
அன்பணைத்	219	உடைமணி	385
அன்புடை	377	உணர்ந்தார்க்	9
ஆண்டிலெடு	249	உயிரொன்று	18
ஆரத்தழை	91	உருகுதலைச்	104
ஆரம்பரந்து	182	உருப்பனையன்	137
ஆலத்தினால்	27	உளமாம்வகை	22
ஆவாவிருவர்	72	உள்ளப்படுவன	87

உள்ளுமுருகி	185	கழிகின்ற	76
உறுங்கண்ணி	95	கழைகாண்டலு	111
ஊர்வாயொழி	80	களிறுற்ற	254
எயிற்குல	36	கள்ளினைமார்த்	295
எலும்பாலணி	197	கற்பாமதிற்	310
எழில்வாயிள	94	கற்றிலகண்ட	97
எழுங்குலைவா	250	கனலூர்கணை	372
எளிதன்றினிக்	50	கனைகடற்	141
என்கடைக்கண்	298	காகத்திரு	71
என்னறிவால்	49	காமரைவென்ற	164
ஏர்ப்பின்னை	273	காம்பிணையாற்	38
ஏழுடையான்	7	காயமுமாவியு	207
ஏறும்பழி	113	காய்சினலேலன்	74
ஏனற்பகங்	159	காரணிகற்பகங்	400
ஐயுறவாய்	399	கார்த்தரங்கந்	187
ஓராகமிரண்	194	காவிநின்றோர்	41
ஒருங்கட	55	கான்மர்குன்றர்	274
ஒங்குமொரு	158	குடிக்கலர்	291
கடந்தொறும்	253	குயிலிதன்றே	285
கணியார்	145.	குயிலைச்சிலம்படி	30
கண்கடம்மாற்	220	குராப்பயில்	362
கண்ணுழையா	347	குருநான்	44
கதிர்த்த நகை	396	குலவினகொங்	108
கம்பஞ்சிவந்த	209	குவளைக்கருங்	51
கயலுளவே	35	குவளைக்களத்	33
கயல்வந்த	381	குறப்பாவை	205
கருங்கண்ண	53	குறைவிற்குங்	266
கருங்கழி	190	குன்றங்கிடை	268
கருங்குவளைக்	331	கூடாரரண்	161
கருந்தினை	279	கூம்பலங்	11
கருப்பினம்	319	கூளிநிரைக்க	151
கலராயினர்	259	கூற்றாயின	382
கலைக்கீழகல்	59	கேழேவரையு	269
கவலங்கொள்	389	கொடித்தேர்	216
கழிகட்டலை	255		

கொடுங்கால்	31	செந்தார்நறு	391
கொல்லாண்	387	செந்நிறமேனி	69
கொழுந்தாரகை	124	செம்மலராயிர	153
கொன்னுனை	231	செய்குன்று	223
கோங்கிற்	13	செய்ம்முக	356
கோம்பிக்	21	செவ்வாய்	366
கோலத்தனிக்	45	செழுங்கார்	157
கோலித்திகழ்	318	செழும்நீர்மதி	123
சங்கந்தரு	85	செழுமிய	393
சிந்தாமணி	12	சென்றார்	288
சிலம்பணி	54	சேணிற்பொலி	23
சிலைமலி	397	சேணுந்திகழ்	341
சிலையொன்று	101	சேயேயென	370
சிவந்தபொன்	361	சேறான்றிகழ்	390
சிறப்பிற்றிகழ்	328	சொற்பாலமு	8
சிறார்கவண்	252	சோத்துன்	173
சிறுகட் பெரு	313	தணியுறப்	359
சிறுவாளுகி	334	தலைப்படு	25
சிறைவான்	20	தவஞ்செய்	358
சிற்பந்திகழ்	305	தவளத்த	112
சீரளவில்லாத்	308	தழங்குமருவி	127
சீரியலாவியும்	301	தழுவினகை	229
சுணங்குற்ற	283	தள்ளிமணி	128
சுத்தியபொக்க	242	தாதிவர்	40
சுருடருசெஞ்	336	தாதேய்	82
சுரும்பிவர்சந்து	248	தாமேதமக்	228
சுரும்புகொண்	353	தாயிற்சிறந்த	204
சுரும்புறுநீலங்	167	தாருறு	176
சுழியாவரு	261	தாரென்ன	56
சுற்றம்பலமின்	346	தாழச் செய்தார்	43
சுற்றினவீழ்	320	திக்கினிலங்கு	376
சுற்றுஞ்சடை	134	திருந்தேனுய	394
சூளாமணி	97	திருமாலறியா	326
சூள்முதிர்	369	திருவளர்	1

தினைவளங்	118	நினைவித்துத்	140
தீமேவிய	344	நின்னுடை	28
தெங்கம்பழங்	100	நீகண்டனை	84
தெண்ணீரணி	345	நீங்கரும்	46
தெய்வம்பணி	304	நெருப்புறு	315
தெவ்வரை	114	நேயத்ததாய்	39
தெளிதரற்	324	பகலோன்	188
தெளிவளர்	16	பகன்றாமரை	184
தெள்வன்	237	படமாசுணப்	120
தெள்ளம்	379	படையார்	136
தென்மாத்	338	பணங்களஞ்	235
தேமாம்பொழி	263	பணந்தாழர	34
தேமென்	90	பணிவார்	330
தேவரிற்	14	பண்டாலியலு	105
தேவாசு	355	பரம்பயன்	251
தேவியங்கண்	384	பரிவு செய்	144
தேன்வண்டு	380	பருங்கண்	70
தேன்றிக்கிலங்கு	325	பல்லிலனாகப்	60
தொண்டின	302	பறந்திருந்து	213
தொத்தீன்	121	பன்றொன்றி	178
தோலாக்கரி	110	பனிச்சந்திர	211
நடனாம்	77	பனித்துண்ட	132
நந்தீவர	163	பனைவளர்	154
நரல்வேயின	119	பாசத்தனை	115
நல்லாய்	271	பாணிகர்	183
நல்வினை	26	பாப்பணி	196
நறமனை	96	பாயும்விடையர	3
நறைக்கண்	258	பாயும்விடையோ	241
நற்பகற்சோம	168	பாலொத்த	238
நாகந்தொழ	171	பாவியைவெல்	349
நாய்வயினுள்	343	பிணையும்கலை	202
நிருத்தம்	62	பிரசந்திகழும்	299
நில்லாவளை	192	பிரியாமையு	311
நிழற்றலை	206	பிரியாரென	340

பிழைகொண்	65	மணியக்கணி	195
புகழும் பழியும்	181	மதுமலர்ச்	275
புணர்ப்போ	17	மத்தகஞ்சேர்	106
புயலன்றல்	240	மதக்கரி	388
புயலோங்	327	மணிலெனப்	224
புயல்வள	117	மயின்மனு	351
புரங்கடந்தா	86	மருந்துநம்	148
புரமன்றயர்ப்	321	மலரைப்பொறா	367
புலவித்திரை	365	மலவன்குரம்பை	155
பூங்கணை	179	மற்பாய்விடை	208
பூங்கயிலாய	245	மனக்களியாய்	298
பூங்கனையார்	19	மன்செய்த	273
பூங்குவளைப்	357	மன்னவன்	306
பூண்பதென்	323	மன்னுந்திரு	131
பூரணபொற்	296	மாடஞ்செய்	129
பெற்றேனொடுங்	232	மாட்டியன்றே	284
பேணத்திருத்தி	215	மாதிடங்கொண்	138
பேதைப்பருவம்	239	மாதுற்றமேனி	174
பைந்நாணர	81	மாவைவந்	200
பைவாயரவரை	169	மாற்றேனென	150
பைவாயரவும்	170	மிகைதணித்	314
பொட்டாணியா	303	மின்போல்	222
பொதுவினிற்	146	மின்றங்கிடை	221
பொய்யுடையார்	48	மின்றுன்னிய	392
பொருப்பர்க்	143	மின்றொத்திரு	246
பொருளாஎனை	73	மின்னங்கலருஞ்	172
பொன்னணி	342	மீண்டாரென	244
பொன்னனை	125	மீள்வதுசெல்வ	247
பொன்னார்	89	முறுவலக்	227
பொன்னிவளைத்	317	முனிதருமன்னை	98
பொன்னுமணி	189	முனிவருமன்ன	332
போதுகுலாய	316	முன்றகர்த்	92
போதோவிசம்	2	முன்னுங்கடு	236
மடுக்கோ	63	முன்னுமொரு	160

முன்னோனருள்	217	வழுவாஇய	142
முன்னோன்மணி	210	வளருங்கறி	193
மூப்பானிளையவ	312	வளைபயில்	6
மூவர்நின்றேத்த	337	வறியாரிருமை	333
மூவறழீஇய	191	வாரிக்களிற்றின்	265
மெய்யேயிவற்	66	வாழும்படி	322
மெல்லியல்	201	வானக்கடி	335
மேவியந்தோ	88	வானுழை	116
மைகொண்ட	386	வான்றோய்	257
மைதயங்குந்	199	விசம்பினுக்	149
மைத்தழையா	102	விசம்புற்ற	198
மையார்கதலி	262	விடலையுற்	218
மைவார்கருங்	67	விண்டலை	177
மொய்யென்ப	277	விண்ணிறந்	107
மோட்டங்கதிர்	156	விண்ணுக்கு	162
யாயுந்தெறுக	289	விண்ணுஞ்	256
யாழார்மொழி	93	விண்ணை	75
யாழியன்மென்	230	விதியுடையா	292
யாழின்மொழி	350	வியந்தலை	383
யாழுமெழுதி	79	விலங்கலைக்	24
வடிக்கணியை	32	வில்லிகைப்	364
வடிவார்வயற்	139	வில்லைப்	368
வடுத்தனநீள்	267	விழியாற்	29
வடுத்தான்	226	விறலியும்	375
வண்டலுற்	290	வின்னிற	58
வந்தாய்பவரை	276	வீதலுற்றார்	309
வந்தான்	363	வெதிரேய்	243
வரிசேர்	83	வென்றவர்	280
வருங்குன்ற	15	வேயாது	374
வருட்டிற்	270	வேயினதோளி	234
வருவன	281	வேயினமென்	282
வரையன்	152	வேய்தந்த	130
வல்சியின்	264	வேலன்புகுந்து	286
வழியுமது	135	வைம்மலர்	233
		வைவந்த	212

குறிப்புகளுக்காக

திருமுறை மடம்